

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

PLANETA OPĆINJENIH

Broj **2** ● 100 dinara

CH. A. BELL

NAUČNA FANTASTIKA X — 100

SVESKA 2/1985

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

Ch. A. Bell

PLANETA OPČINJENIH

V. D. direktora NIŠRO »DNEVNIK«
JOVAN SMEDEREVAC

V. D. glavnog i odgovornog urednika
OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«
ILIJA VOJNOVIĆ

Urednik izdanja
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ

Recenzent
Dr STEVAN MICIĆ

Korektori:
SAVA MALEŠEVIĆ
ANA ČOR

Tehnički urednik
SLAVKA BOŠNJAKOVIĆ

Tiraž 25.000 primeraka

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31, Novi Sad. Telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

PLANETA OPČINJENIH

1.

Već mesec dana najslavniji brod Ujedinjenih svetova blago se njiše u svojoj orbiti oko Meseca. Obavijen je tankim snažnim energetskim ogrtačem koji blago treperi i s vremena na vreme zaiskri pri sudaru sa česticama svemirske prašine koja naleće na njega. Za pedeset sati veliki silos u krateru Pitagora biće spreman da primi Poluks na neku vrstu generalnog pregleda i popunu energetskih zaliha. Posle osam meseci ratovanja, odnosno dvadeset godina po zemaljskom računu, komandant Mark Silard, junak velikog rata za Andromedu 17, primivši sva priznanja i odličja, pripremao se da napusti brod.

Zemlja i Ujedinjeni svetovi Galaksije dodelili su komandantu odličje kakvo u poslednjih dve stotine godina niko nije dobio. Naravno, njega to nije impresioniralo, već mu je samo donelo gomilu sitnih neprijatnosti i nezgoda.

Sada je on na velikom brodu sređivao svoje stvari, proveravao dnevnik zajedno sa računarom, sve vreme razmišljajući o smešnim situacijama kojima je bio izložen prilikom dolaska na Zemlju. Ne samo da je morao da učestvuje u brojnim paradama i televizijskim programima već je za celu Zemlju nekoliko puta komentarisao veliku hologramsku projekciju bitke, koja je rekonstruisana pedeset kilometara nad Zemljom pomoću najsnažnijih projektorata. Bio je to veličanstven prizor za one koji su to gledali odozdo, ali njemu je od toga bilo

muka. Spektakularni detalji bitke za Andromedu 17 bili su ispunjeni vatrom, stravičnim scenama, ali i lepim slikama dalekih svetova. Smatralo se da je to do sada najveći spektakl koji je priredjen na Zemlji. Najgore od svega bilo je to što je posle svake projekcije morao da daje odgovore na prvih dvadeset pitanja koje su mu postavljali gledaoci. Pitanja su, naravno, kao i uvek, bila glupa. O tome da se izvuče iz svega nije bilo ni govora, jer je to, pre svega, patriotska dužnost jednog Zemljanina.

Jedino zadovoljstvo u svemu bilo je što je neprekidno uz sebe imao i lepu damu, generala Vandu Mond, na koju je pokušavao da prebaci najveći deo slave, a ona mu za to baš nije bila zahvalna. Neki novinari uspeali su da otkriju ponešto o lepoj strani ovog rata, sentimentalnoj vezi komandanta i generala, i ne sluteći da time slobodno mogu da dodaju i sentimentalnu vezu sa još dve dame koje su se vraćale zajedno s njima. Sa najvišeg mesta, od strane samog Vrhovnog savetnika, zamoljeni su da pisanje o ovome odlože za neki kasniji datum.

Posle svega, na Mesecu je bio podvrgnut i najtananim ispitivanjima psihofizičkog stanja organizma. Specijalni medicinski računari, pod rukovodstvom samoga Meseca, tražili su u njemu ostatke šokova i trauma izazvanih višenedeljnim nespavanjima i snovima, promenama brzine, kretanjima kroz paralelne svetove i vreme. Komandant Mark Silard bio je čovek neuništivog organizma i duha.

U nekadašnjim vremenima njega bi zvali čovekom od kamena ili čelika, a sada su govorili da je čovek čiste singularnosti.

Rezultati koji su izlazili na printerima ili se pojavljivali na monitorima posle ispitivanja pojedinih organa i funkcija, čak i pojedinih blokova i ćelija u mozgu, govorili su o idealnoj psihofizičkoj konstituciji komandanta. Međutim, Mesec, kao glavni rukovodilac ovih istraživanja, predložio je da se ispita i nešto što se inače ne primenjuje u praksi. On je zatražio da se ispita Markov takozvani VNR-faktor.

Iako najsavršenija mašina sa sopstvenom inteligencijom i načinom mušljenja, Mesec je ipak bio samo mašina. A ovaj zahtev je uz to bio i van protokola, pa su zbog toga morali da za ovu vrstu ispitivanja zatraže pristanak komandanta. Mark se nasmejao shvativši šalu starog dobrog Meseca i pristao.

VNR-faktor, ili jasnije Venerin faktor, obično se ispitivao u slučajevima kad je trebalo utvrditi polnu sposobnost kandidata koji je tražio da otvori sopstveni sef u banci sperme, ili je leteo nekud u daleke svetove, koje je trebalo naseljavati novim ljudima. Ovom postupku su podvrgavani muškarci počev od sredine XXI veka, jer je bilo utvrđeno da su za razmnožavanje najpogodniji muškarci čiji vitalitet libida, ili VNR faktor, prelazi granicu od 180 podeoka na skali Venerometra. Ti brojevi preko 180 bili su predmet ponosa, hvalisanja, ali i podsmeha, kao što je to nekad bila i veličina uda. Veličina VNR-faktora govorila je pre svega o zdravlju koje će imati buduće potomstvo i o osobinama koje će naslediti od svoga oca. Međutim, ovakav rezultat pokazivao je još nešto – učestalost kontakta sa drugim osobama, zatim dužinu trajanja samog čina, kao i intenzitet zadovoljstva koje je polna ljubav pružila kandidatu i snagu ljubavi koju je on pružao

partnerki. Ove elemente računar je uzimao iz same podsvesti ispitanika.

Kad se posle ispitivanja, koje je trajalo manje od sata, Mark našao u svojoj sobi, izolovan od svih komunikacija sem direktnih sa Mesecom, on reče:

– Dakle, stari moj, šta kaže mašina?

– Komandante, čestitam, – odgovori Mesec s ushićenjem. – Vaš faktor još je broj jedan. Ono što smo od vas dobili govori da imate mladosti dovoljno bar za još sto godina života.

– A šta si ti mislio?

– Mislio sam da su vas mlade dame tokom puta malo načele, ali, naprotiv – kao da su unele u vas nešto novo.

– To si želeo da znaš, stari mangupe? – reče Mark. – Zar te nije sramota?

– Verujte mi – reče Mesec, – meni nije bilo do šale. Ali bilo je važno da saznam stanje ovog faktora u vašem organizmu, jer, koliko mi je poznato, Savet će tražiti od vas izvesnu količinu spermatozoida. Planira se stvaranje armije koja bi ubuduće čuvala granice Ujedinjenih svetova.

– Možeš im reći da to ne očekuju od mene. Ja nisam rasplodni bik. To što imam služi mi za sopstveno zadovoljstvo. Uostalom, ja svoju decu pravim sam. Dobro se zna da se u mojoj porodici deca rađaju. Sve ide po starom dobrom redu. Mislim da je to gospodi iz Saveta poznato. Ako baš toliko žele moju decu, neka mi pripreme dosta lepih dama, pa šta bog da!

– Ja sam im već skrenuo pažnju na vaše staromodne navike, ali oni veruju da će vas ubediti – reče Mesec.

– Treba ih što pre razuveriti.

– Mislim da ćete to morati da uradite sami. Ovi rezultati samo će još više ohrabriti ljude iz Saveta.

– Neka se nose! – reče Mark. –

Ja ipak ne pripadam njima nego samome sebi. A sada me ostavi na miru. Želeo bih da predahnem. Kad mi budeš potreban, pozvaću te.

On zatim napuni sebi čašu dobrog starog brendija, pa je zatim preli u mali pehar, dodavši tri dela soka Astartinih narandži i nekoliko klinčića s mirisom dinja, i sve postavi kraj ležaja, na koji se opruži ne skinuvši čak ni cipele s nogu.

Zatvori za trenutak oči, duboko udahnuvši sveži vazduh što su ga proizvodili uređaji smešteni iznad glave. Istog trenutka, pred očima mu se javi slika tri lepe žene s kojima je proveo onih nekoliko meseci od povratka na Zemlju. Da li je taj povratak bio najveća nagrada za pobedu u velikom ratu? Pitao se koju bi od njih tri trebalo pozvati. Bila je to ipak velika nedoumica.

Istog trenutka kratki signal trže ga iz razmišljanja. Iako je kompjuterima zabranio da ga uznemiravaju, izgleda da je zabrana morala da bude prekinuta.

– Zar nisam rekao da ne želim da me iko uznemirava! – viknu Mark lutito.

– Izvinjavam se, – reče Mesec – ali mislim da se u ovom slučaju nećete ljutiti. Radi se o jednoj dami.

– Kojoj?

– Traži vas gospodica general Vanda Mond. Mislim da sam u pravu što sam vas uznemirio?

– Uključi je – reče Mark.

Na videu se pojavi lice lepotice i Mark shvati da ga je istog trenutka prošla nedoumica. Lepotica se sama izabrala, i to najlepša i najbolja od svih.

– Mark, gde si? Uopšte te ne vidim? – pitala je, jer na njenom monitoru nije bilo njegove slike.

– Zdravo dušo – reče on oslobodivši daljinskim upravljačem blendu kamere koja ga je snimala.

– Upravo sam se spremao da te pozovem.

– Jesi li siguran? – upita ona.

– Jesam.

– Mogao si i ranije da se setiš.

Mark nije voleo da ga žene preko-revaju, ali Vanda je bila takva da je pristajao da od nje prima i prekore. Jednostavno, njoj nije mogao da se suprotstavi.

– Izvini, dušo, ti znaš nas muškarce – pokuša on da se izvuče.

– Pogotovu vas muškarčine...

Osetio je žaoku, ali osmeh na njenom licu govorio je da se ona ipak samo šali.

– Imam nešto važno da ti kažem

– reče ona. – Upravo polazim k tebi.

Taman je hteo nešto da zausti, ali njene slike nestade. Znao je da će za desetak minuta biti na Poluksu.

– Je li matori, – obrati se on Mesecu – šta ovo treba da znači?

– Otkud znam, ja stara glupa mašina. Dama je izrazila želju da vas poseti. I koliko mi je poznato, već leti k vama. Ako želite – mogu da je sprečim!

– A ne – reče Mark. – To ne treba... Samo se pitam ima li tu tvojih prstiju?

– Komandante, vi dobro znate da sam ja mašina i da nemam prste.

– Dobro: tvojih žica i kristala! Mislim da ti sa tom damom nešto petljaš protiv mene.

– Hoćete reći da vam se ona ne sviđa? – upita Mesec.

– A ne, to nikako! Ali, ipak, čini mi se da si nešto smislio.

– Ako je tako, znači nije vam drago.

Mark ustade s kreveta i ode da se obuče, razgovarajući i dalje s velikim računarom.

– Pa drago mi je. I zaista sam se spremao da je pozovem.

– Baš nju? – upita Mesec.

– Ti si pravi davo – reče Mark smejući se. – Kako znaš da sam se dvoumio? Mislim da bih pozvao neku drugu, manje opasnu. Možda Juki. Ona je tako nežna i pametna, i ne misli da se uda za mene.

- Plašite se ženidbe?
- Ne, ali volim da je sam programiram.

Šum koji je dolazio iz zida ličio je na kompjuterov smeh.

- A general Vanda sama je programirala udaju, zar ne?

- Izgleda. Ali ja baš ništa ne mogu da uradim protiv nje.

- Koliko ja znam, niste mogli ni protiv drugih žena koje su htele da se udaju za vas.

- Sve ti znaš.

- Ja moram sve da znam, zar ne?

- O meni baš ne moraš.

- Komandante, vi ste zaboravili da pripadam porodici i da, između ostalog, moram da brinem o vama.

Mark je znao da može da pobegne od svega i svakoga, sa svakim da se posvada i razide, ali od nadzora i brige, možda čak i ljubavi ove velike mašine nije mogao da umakne. Njih dvojica bili su vezani čvršće nego iko. Iako je Mesec, kao centralni kompjuter, mnogo značio za celu Galaksiju, a posebno za Ujedinjene svetove, on je za Marka bio nešto posebno. Njih dvojica vodili su paralelni život. Među njima nije bilo krvne veze, ali je snažna mentalna i intelektualna veza bila čvršća nego da je u pitanju krvna. Njih dvojica su jedan drugom dopunjavali znanje; čak je Mark verovao da imaju i sličnu koncepciju sveta.

- Da, od tebe se ne može pobeći, stari moj – reče on.

- Gospodica Vanda će pristati za 90 sekundi – javi Mesec. – Poluks je spreman da je primi.

- Pusti je na svečani ulaz.

- Ona tamo i leti.

Mark je prišao velikom ogledalu i pogledao svoje lice, zategao tanku na elastičnu uniformu i sam sebi se smešio.

Vanda je bila pred vratima. General Vanda Mond! Šta je – tu je: najbolja od svih žena Galaksije dolazila mu je u gnezdo. Srce mu je lupalo. To matoro i tvrdo srce nije

moglo da odoli mladoj ženi. Znao je da Mesec to registruje preko Poluksovog senzora i verovao je da mu kristali trepere od smeha, a žice samo što ne prsnu od zadovoljstva. Požurio je prema svečanoj palubi, gde je devojkica upravo sletela.

Kad ju je ugledao, postade mu jasno da u njegovom životu počinje nešto novo. Nije se pitao koji je to put!

2.

Iz otvora na svojoj maloj letilici Vanda iskoči hitro i veselo. Bila je obučena jednostavno, sportski. Imala je svetlojubičasti džemper sa visokim okovratnikom, po ugledu na modu iz XX veka, i platnene pantalone sa širokim nogavicama, kakve su nosile žene sa Gama Feniksa. U upletenoj kosi imala je neki cvet sličan glogu. I u trenutku kad je on hteo da zausti nešto kao znak divljenja, ona ga preduhitri:

- Komandante, kako ste elegantni? Nisam navikla da vas vidim tako obučenog na ovom brodu.

Bilo je to jedan nula za nju. Znao je da joj sad ne vredi parirati kontrakomplimentom, već ju je samo privukao sebi i lako je poljubio u obraze. Osetio je prijatan miris cveta iz njene kose, i dah njenog tela ga je odmah uzbudio.

- Dobrodošla na Poluks – reče on. – Žalim što ti kao generalu samo odajem počast.

- Za mene je i to dovoljno – odgovori ona smejući se.

Otišli su do velike komandne sale i Vanda se zadovoljno okrenu oko sebe, u poznatom ambijentu gde je provela skoro čitavu godinu prijatnog života prilikom povratka na Zemlju.

Na stolu je bila korpica s voćem, neki kolačići kakve nikad nije videla i kofica sa ledom u kome se hladio šampanjac.

- Lepi moj, – reče ona – ti si prevazišao sva moja očekivanja.

Seli su jedno naspram drugog i ona pruži prema njemu ruku i do-dirnu njegovu tamnu, tešku šaku, na kojoj se nalazio veliki prsten sa gemom iz davnih vremena, najverovatnije iz Neronovog doba.

– Ne znam šta mi je – reče Mark.

– Da nisi zaljubljen u mene?

– Šta ti misliš?

– Mislim da želiš da se oženiš mnome! Zato sam i došla. Dakle, došla sam da se udam za tebe!

Nije bilo prvi put da ga neka žena matira, ali ovo je bio pravi šuster-mat. Njegovo otvaranje bilo je sasvim loše, toliko da je bilo jasno kako je igra izgubljena već na samom početku. A da li je on uopšte i želeo da se drukčije završi?

Vanda je sa osmehom gledala njegovo lice, koje postade glupo, usukano i smešno.

– Dragi moj, – reče ona – sada možeš da otvoriš tu bocu. Osušilo mi se grlo dok sam ti izjavljivala ljubav.

Mark skoči i otvori bocu čiji čep visoko odskoči i za sobom povuče hladni penušavi mlaz. Ispiše velike čaše gledajući jedno drugome u oči i onda prsnuše u smeh.

Za nekoliko sekundi bili su već nagi na velikom ležaju, zaboravivši da isključe video-vezu sa svojim kompjuterima. Stari dobri Mesec, koji baš nije patio od diskrecije, ovom prilikom isključi sve kontrole nad kabinom i predade se drugim, ozbiljnijim poslovima. Ovakve scene sa Markom u glavnoj ulozi već je video bezbroj puta. Teško da će tu za nauku biti nečeg novog.

Kad se probudio, Mark vide Vandu kako sprema doručak. Podiže se malo s ležaja i zaviri na trpezu ispunjenu hranom. Mirisalo je ugodno. Skoči s kreveta, otrča da se istušira, i, umotan u peškir, sede za sto.

– Ovo je sjajno – reče bacivši pogled po stolu. – Otkud znaš da sve ovo praviš?

– Morala sam da naučim. Koliko znam, to je vrlo važan preduslov da bi neko postao tvoja žena. A čini mi se da je i porodici potrebna jedna baš takva.

Marku postade jasno kako Vanda zna da je Andelino mesto prazno i kako je porodici potrebna sveštenica, žena sličnih osobina.

– Da, – odgovori on – mislim da ćeš ti biti odlična Andelina naslednica kad se upoznaš sa porodičnom tradicijom. Ti si kao stvorena za to.

– Prihvataš me? – Da! Ženim se tobom, koliko mi se čini. Sutra silazimo na Zemlju, da se sve ovo obavi u porodičnom krugu. Svi će biti oduševljeni: svi ti sinovi, unuci, prau-nuci, čitavo pleme. Odavno nisu prisustvovali mojoj svadbi.

– Znaš li koja sam ti žena po redu?

Mark htede odmah da kaže, ali ipak počeo da razmišlja. Nije baš bio siguran. Bila je to jedna od njegovih slabosti: da ne pamti neke važne stvari iz svog života. Pamtio je raspored zvezda i koridore u sazvežđu na drugom kraju Galaksije, znao je raspored asteroida i njihove brojeve, ali nije znao koliko je puta ženjen i kako mu se zovu deca.

– Mislim, sedma – osma – promrmlja nesigurno.

– To ti misliš – reče Vanda. – A koliko se javno zna, biću dvanaesta.

– Otkud znaš? – upita on iznenađeno.

– Čula sam od jednog tvog prijatelja.

Znao je da je to čula od Meseca. Stari lisac bio je na njenoj strani. To znači da je ona zaista žena van serije, jer se Mesec ne bi mešao u ovakve stvari.

– Stara kurva, – reče praveći se ljut – muti zajedno s tobom protiv mene.

– Ne muti, – reče Vanda – on te voli. Gotovo je neprirodno koliko privrženosti kompjuter pokazuje nekom čoveku. To je nerazumljivo!

– Ne treba da zaboraviš – nastavi Mark – da je on deo porodice. Jer, ne samo da smo ga mi zamislili, napravili ga i ulili mu prva znanja, već je i on nas, sve od detinjstva, pratio i zajedno s nama preživljavao sve naše lepe i teške trenutke. Mislim da negde u njemu, u samom centru, postoji deo posvećen samo nama. Zar ne, stari?

Mesec, koji je pratio njihov razgovor, odgovori:

– Celo moje srce kuca za vas, šefe!

– Matora ulizice, – reče Mark – kako samo umeš da podilaziš gospodarima?

Dok su doručkovali skoro u tišini, slušajući neku muziku nalik poju ptica, Vanda je osećala neopisivu sreću i mir zbog svega što joj se događalo. Iako je i sama imala veliko znanje i iskustvo, sve je ovo za nju bilo novo. Ona je ipak bila iz drugog sveta. Svet Marka Silarda bio je nešto što ju je neodoljivo privlačilo, jer je to bio svet velike tradicije, snažnog osećanja budućnosti i ogromne imaginacije, koja se graničila s fantastikom. Bila je srećna što će i sama celim svojim bićem ući u taj svet. Isto tako, znala je da u životu koji vodi, Mark vrlo često visi o koncu, ali da je zadovoljstvo, koje se od takvog života dobija, vrednost zbog koje i treba tako živeti.

Osećala je u sebi da zaista pripada tom svetu i da je spremna da uđe u njega. Isto tako, bila je sigurna da će je svet Marka Silarda prihvatiti. Najzad i ona, Vanda Mond, general, nije bila nepoznata. Bila je jedan od pobednika u ratu za Andromedu 17.

– Matori, – obrati se Mark Meseću pošto su završili s obedom – obezbedi mi kontakt sa Vrhovnim i Šefom.

– Hoćete li preko centrale ili direktno?

– Na ovaj drugi način, jer ne treba niko ništa da zna.

– Proveriću može li odmah. Morate pričekati.

– Imaš pola sata – odgovori Mark.

– Hvala! Već radim – reče kompjuter.

Mark uze da pomaže Vandi pri raspremanju stola, nadajući se da će mu tako brže proći vreme dok ne dobije vezu sa zemljom. Ali, sve vreme pokušavao je da rekonstruiše protekli život, trudeći se da utvrdi kojih je to jedanaest žena imao pre Vande. Brojao je u sebi, ali nekih nije mogao da se seti. I baš kad je hteo da o tome zapita Vandu, javi se Mesec:

– Imate sreću, komandante. Vaši prijatelji su ovog trenutka za večerom u Vidikovcu.

Vidikovac je bio jedan mali restoran, ali ne na vrhu Atlantis-zdanja, već pri njegovom dnu, na dubini od 1.000 metara pod morem, a vidik nije bilo nebo ili pogled na okean, već morsko dno ispunjeno neobičnim morskim životinjama, koje su plivale okolo privučene snažnom svetlošću. Na neki način, Vidikovac je bio vidikovac za njih a ne za one koji su bili unutra. – Mogu li ih dobiti?

– Da, sami su i obavešteni o vašoj želji.

– Hvala!

Istog trenutka, na velikom videu pojavi se slika njegovih prijatelja

– Vrhovnog savetnika i Šefa službe sigurnosti. Ali, to više nisu bili ljudi koji su ga otpratili u rat na Andromedu, ona dvojica bili su već odavno mrtvi. Vrhovni je sada bio Antonijus, jedan od onih koji su tako vešto uspeali da mu izdejtstvuju sva ovlašćenja za daleki let na Andromedu, a Šef službe postao je Piter Saks, slavni borac u ringu u svih trideset borilačkih veština, uključujući tu i šah i bridž. Njih dvojica bili su tandem, isto tako slavan kao i njihovi prethodnici. Jedina je razlika bila u tome što su bili mladi

od Marka, iako se to nije primećivalo.

– Zdravo – viknu Mark. – Uživajte.

– A i ti se lepo provodiš, izgleda

– reče Vrhovni.

Naravno, i oni su na svom videu videli da se pored Marka nalazi Vanda.

– Ništa protivzakonito – reče Mark smejući se, što izazva smeh i sa druge strane.

– A šta je onda hitno? – upita Šef.

– Potrebna su mi dva svedoka.

– A šta će ti svedoci? Zar to ne može da obavi kompjuter?

– Ženim se – reče Mark.

Oni nisu ništa razumeli, jer je običaj da se venčanja obavljaju uz prisustvo svedoka odavno ukinut. Sve se rešavalo voljom partnera, koji su jedan drugom potvrđivali saglasnost pred kompjuterom, a ovaj je iz njihovih kartica uzimao genetski kod i još neke biološke osobine, beležio vibracije njihovog mozga i utvrđivao verodostojnost odluke, i to je bilo sve. Kod razvoda, bilo je nešto slično.

Mark se seti da njegovi prijatelji ne znaju u čemu je stvar:

– O, vi to ne znate, ja sam tradicionalista! Kad mi ulazimo u brak, potrebna su dva svedoka, koji će, zajedno s nama, potpisati akt pred zvaničnim licem.

– Ništa ne znam o tome – reče Vrhovni.

– Vi, nove generacije! – promrmlja Mark. – Naravno, da ne znate. Vi ste deca novih vremena, ali ja više volim da stvari obavljam na starinski način, uz prisustvo cele porodice i prijatelja. To se nekad zvalo svadbom.

– Nikad čuo – reče Šef.

– Ne čudi me, – reče Mark – ti si samo voleo da se tučeš i njuškaš okolo, a ne da se baviš malo i istorijom svoje rase. Uostalom, o svemu vas može obavestiti svaka dobra

etnografska mašina, samo joj se obratite. Meni je važno da pristanete.

Vrhovni pogleda u Šefa i obojica klimnuše glavom: – Pristajemo.

– Hvala – reče Mark. – I zdravo. Da, prekosutra otkazite sve sastanke i obaveze. Ceremonija će se održati u Kijevskoj lavri. Ako ne znate gde je to, lako ćete saznati. Uostalom, videćemo se pre toga. Zdravo momci!

Ostavio ih je zabezeknute i nesrećne što nisu razumeli pola onoga što je govorio.

Vanda je slušala razgovor, ni sama ne shvatajući baš mnogo, te upita:

– Gde je ta Kijevska lavra?

– Naravno, u Kijevu. To je manastir iz davnih vremena, u kome se mogu priređivati ovakvi obredi, prirodno sada uz pomoć glumaca a ne sveštenika, ali videćeš kako je to uzbudljivo! Naš brak treba da počne nečim tako uzbudljivim.

Vanda ga je gledala shvatajući da je tom čoveku privlači ne samo snaga njegove volje, inteligencija i fizička privlačnost, već i neobičnost njegovog prohteva i ideja.

– Dobro, – pristade ona – videćemo i to.

– Radujem se – reče on. – Pakuj se. Poći ćemo odmah dole. Treba se pripremiti za obred. U porodičnoj riznici pronaći ćeš haljine koje su ti potrebne i još mnoge stvari za koje i ne znaš da postoje. Najzad, protokol je takav da te porodica mora videti na zajedničkom obedu, da bi dala svoj pristanak.

– Stari, – obrati se Mark Mesecu – javi mojima da je večeras skup na starom mestu. Neka sve organizuje unuka Marta. Mislim da će ona to znati.

– Izvinite, ali imam jednu primedbu – reče Mesec. – Marta je upravo postala baba novorođenim trojkama i ima mnogo posla u sopstvenoj kući. Ja bih predložio da to bude Helen, mlada unuka. Ona je

možda i veštija u tome, čak i sklona takvim stvarima.

– U redu, ti sigurno bolje znaš.

– Možda sam u toku, ali još nešto...

– Da?

– Od sinoć imam poruku za vas, od Oposuma.

– Gle, gde je on?

– Vrlo blizu. Na asteroidima.

– Kako su ga pustili tamo?

– Pa on je ordonans najvećih ordena Ujedinjenih svetova.

– Pa šta? Sigurno nije zaboravio da krade.

– Mislim da se varate, komandante! On to više nikad ne bi uradio.

– Misliš!

– Siguran sam!

– I šta je hteo?

– Rekao je da vas mnogo pozdravim i da mora uskoro da vas vidi, ali da nije hitno. Veruje da je ušao u trag nečemu, ili nekome, što vas ili ko vas mnogo interesuje.

– I ništa više?

– Ne, – reče Mesec – samo to. Pravio se malo tajanstven.

– On baš nije takav. Znači da sigurno ima nešto što i jeste tajanstveno. Daj mi ga.

Nastade pauza. Mesec se trudio da pronade patuljka u pojasu asteroida, ali ga tamo više nije bilo.

– Nema ga, – reče – nestao je. Nijedan brod Mišolikih više nije u tom predelu. Potpuno su iščezli.

– Pacovska posla – reče Mark zamišljeno, ali bilo mu je jasno da je nešto jako važno kad se Oposum prvi javio. – Kad se sledeći put javi, odmah mi ga daj. Možeš me probuditi i iz najdubljeg sna.

– Shvatam – reče Mesec.

Vanda je već bila spremna za polétanje. Mark obide svoju kabinu, pokupi još neke sitnice, a onda, proverivši kontrole velikog broda, javi dole:

– Čim odletimo, preuzmite brod i spustite ga u silos. Molim da mu ne prilazi niko sem prvih pet maj-

stora. Želim da se svaki kontakt s brodom snima i vizuelno i mentalno.

– Razumeli – javiše odozdo.

– Momci, budite dobri prema starom Poluksu. Može da dobije i novu boju, a zakačite mu i ordenje koje je dobio.

– Ne brinite, komandante – javi se tehničar odozdo. Biće kao nov. A vi se lepo provedite na Zemlji. Pozdravite dobru staru Evropu, ako letite iznad nje.

– Idemo tamo – reče Mark.

– Srećno, ču se glas sa Zemlje.

– Hvala.

Vanda i Mark udoše u Bel-Ami i Poluks ih izbaci svojim katapultom. Leteli su prema Zemlji koja je pošajala sve veća, sve plavlja i sve zelenija. Velike mase oblaka pokrivale su Afriku i predeo nad Indijom i Himalajima, čiji su vrhovi bili iznad njih.

– Pogledaj – reče Vanda, koja je uključila video prema Mesecu.

Veliki brod pokrenuo se iz svoje orbite i počeo da se spušta prema krateru gde se nalazio njegov silos. Uskoro ga više nisu videli. Zašao je u Mesečevu senku.

Zemlja im je bila sve bliža. Zemlja, ta mala neugledna planeta, koju su jedva sačuvali od ekološkog kolapsa, bila je još centar svega živog i bez nje se nije mogao zamisliti komplikovani život u vasioni. Sa nje se upravljalo svetovima koje su ljudi izgradili zajedno sa ostalim hominidima i tako stvorili Ujedinjene svetove, koji su se prostirali dužinom cele galaktičke spirale, izuzimajući one delove kojima su vladali Mutanti, Gile i još neke ravnođušne ili opake civilizacije.

Mark uključi Atlantis 33. Bila je to mala tradicionalistička radio-stanica. Sad su emitovali Bahove Brandemburške koncerte. Bila je to muzika koju su dobro razumeli svi koji su leteli po dalekim svetovima, čije se postojanje graničilo sa iracionalnim i transcendentnim. Vanda

i Mark su ovu muziku dobro razumeli i osećali.

3.

Sa službene piste na koju su pripeli, Vanda i Mark su se, malim električnim transporterom, prebacili u Andelin stan, koji je sad pripadao Marku. Andela, porodična sveštenica, umrla je, kako je i predviđala, u vreme dok je Mark bio na Andromedi 17. Veliki rat koji je za njega trajao manje od godinu dana, za ljude na Zemlji odužio se na četrdeset godina. Andela je, neposredno pred smrt, odredila i naslednice među Markovim unukama. Znala je da će one znati da nastave tradiciju porodice. Marta i Helen bile su njene izabranice, iako će, možda, sada tu dužnost preuzeti Vanda.

Andelina staklena bašta pažljivo je održavana, kao i sve veze sa starim snabdevačima retkog povrća i drugih sirovina potrebnih za porodične obede. Zbirka začina, sosova, konzervi i vina, koji su se nalazili u porodičnom skladištu, zatim retke biljke i minijaturne voćke, koje su rasle u stakleniku na jugozapadnoj strani Atlantisa, oduševili su Vandu. Odrasla u svetovima blizu jezgra Galaksije, ona je bila navikla na obilje i radostan život, i nije očekivala da će to naći i na materinskoj planeti.

Mark je sa zadovoljstvom gledao kako se ona raduje svome novom stanu. Nisu se dobro ni smestili, kad se signal sa videa javi svojom melodijom. Bila je to Helen, koja je javljala da stiže. I ubrzo ona utrča u stan i zagrlila svoga dedu, a zatim i svoju novu baku.

– Lepa ti je nova žena, deda – reče Helen. – Hoćete li skoro imati bebu?

– Šta se to tebe tiče? – reče Mark. – Nego, reci mi kako je porodica sve ovo primila?

– Oduševljeni su – odgovori ona brzo. – Uskoro će stići Mark

Deveti, koji će ti podneti izveštaj o svemu. On je preuzeo organizaciju čim je primio poruku od Meseca. Videćeš, sve ide po planu. Nema šta da brineš. Scenario je gotov i svako već zna svoju ulogu, čak i Vrhovni i Šef.

Mark se seti mladića koji ga je pozdravio na večeri pred njegov odlazak u rat. Bio je to sada sigurno već četrdesetogodišnjak.

– Šta radi Deveti sada? – upita.

– On rukovodi jezgrom informativne centrale Galaksije. Za zadnjih dvadeset godina napravio je nekoliko reformi u sistemima i obnovio najbolje tradicije informativnih službi. Zaveo je nove radio-emisije, uspeo je čak, uz pomoć blizana i još nekih mladih stručnjaka, da snima i emituje muziku iz predela hiper-kvazara. To su sada glavni hitovi. Jesi li ih slušao?

– Vidi, vidi, – reče Mark – to su stvari za koje uopšte nisam znao.

– Dok si se ti motao po obodu Galaksije, mi smo malo napredovali.

– Da – promrmlja Mark zamišljeno, shvativši tu istinu. Ali, signal sa ulaza javi da je neko pred vratima i Helen otrča da ih otvori.

Ugledaše vitkog mladog čoveka na čijem su se licu videli znanje, zrelost i iskustvo, ali i svesno koketiranje sa modom, jer je u kosi već imao nekoliko sedih vlasi. Njegov korak, pokreti, cela pojava bili su tako slični Markovim i ovaj prepozna sebe sa hologramskih i video-projekcija. Ovo je bio Mark Deveti.

Zagrlili su se, a onda Mark sinu predstavi Vandu. Mladić joj poljubi ruku a otac ga začuđeno pogleda.

Helen se smejala:

– To je nova moda ovde na Zemlji. Moraćeš i ti to da radiš kad pozdravljaš dame.

– Ni mrtav – reče Mark. – Ja sam tradicionalista.

– Baš zato bi trebalo – reče mu Vanda. – Jer, koliko znam, u tvojoj mladosti to je isto tako bilo u modi.

– Ne sećam se, – odgovori Mark – Ja sam u to vreme bio na vežbama oko Jupitera.

– Deda više voli da dame ljubi po drugim mestima, zar ne? – reče Helen.

– Ti mala da ćutiš – prekide je deda. – Vas dve bolje spremite nešto da se pojedje i popije, dok nas dvojica izmenimo nekoliko pravih reči.

– Pih, muški razgovori – nasmeja se Helen i povede Vandu ka kuhinjskom delu apartmana.

Mark mladi izvadi iz bifea bocu nekog starog pića i dve neobične čaše, i nasu ocu i sebi. Radio je to znalački i pažljivo, i Mark je to sa uživanjem posmatrao. Osećao je neku toplinu u grudima kad god je posmatrao neko od svoje brojne dece.

Kucnuli su se i otpili u tišini prve gutljaje pića:

– Helen mi reče da si već izradio scenario – reče Mark.

– Da, – reče junior – do u minut.

– Nadam se da ne traje dugo.

– Taman toliko da se niko ne zamori, ali dovoljno da svi osete lepotu čina i pozele da im se to i samima dogodi. Ideja sa Kijevskom lavrom je fantastična. I moji tehničari bili su oduševljeni. To je nešto sasvim novo. Odmah su pronašli obrednu muziku iz tog vremena i sve pripremili, ako želiš da se ide do tačina.

– Zeleo bih – reče Mark. – Znaš, čitao sam nekad davno knjigu koja me je oduševila. U njoj je bio opisan obred venčanja po nekom starom zakonu. Poverovao sam da se ljudi prilikom tog obreda osećaju kao da se zauvek vezuju, kao da ostvaruju neku mističnu i iracionalnu vezu. Jednostavno, zbog toga moraju zauvek ostati zajedno.

– Ne čini li ti se da si već malo prestar za takva osećanja? Pogotovu posle toliko brakova?

– Baš zato – reče Mark. – Mislim da mi je ovo poslednji. A kako su to prihvatili moji šefovi?

– Mislim da se nisu začudili. Uostalom, obojica vole da se zabavljaju. I verujem da će učestvovati sa zadovoljstvom. A koliko znam, pripremili su ti i zvaničan poklon. Ne znam šta je, ali kažu da je nešto osobito. Nešto što odavno niko nije dobio.

Helen i Vanda su za zakusku donele salatu od rakova i svežeg voća, hladno belo vino, zatim neki fini plavkasti sir i komade hleba, crnog kao zemlja, u kome su se videla grubo smrvljena zrna pšenice. U posebnom sudu, pomešane sa kuglama leda, bile su džinovske breskve, koje su se cepale po sredini, a, umesto koštice, u tankoj ljusci imale su jezgro od džinovskog badema. Bilo je to ono što je Zemlju još činilo nezamenjivim kutkom Galaksije. Ti mali delikatni komadi sveže hrane, koja je u sebi sadržala praiskonske ukuse i mirise, podsećajući na daleko poreklo iz divljine.

– To je to – reče Mark i počeo da sipa hranu u tanjir.

– Samo malo, deda, – reče Helen – jer za dva sata imamo porodični skup i obed na kome će biti mnogo više i raznovrsnije hrane.

– Ti znaš da ja na tim skupovima, od raznih pitanja i zdravica, nemam vremena da jedem, a pogotovu ne sada.

– A šta će biti ako me tvoji odbiju, ako im se ne svidim? – upita Vanda.

– Mark je pogleda zaprepašćen.

– Tako nešto ne može se desiti.

– A ako se desi?

– Odrekao bih se za sva vremena svih njih i promenio bih ime. Ma ne, njima bih, svima, promenio imena!

Ove njegove reči izazvaše opšti smeh, a Vanda i Helen raspremile su sto i obukle se za veliki porodični skup. Za to vreme Mark uluči priliku da upita sina:

– Kakva je to muzika hiperkvazara? Je li to neka nova igra?

– Da, za javnost je to igra, ali ima tu nečega što zaprepašćuje. Sve se desilo dok smo usavršavali uređaje za emitovanje zabavnih emisija i muzike udaljenim svetovima. Tada smo usavršavali i prijemnike i otkrili da neko na tim talasima već emituje neobičnu muziku, kakva nikad nije zapisana. Dolazila je iz predela iza kvazara i ličila je pomalo na emisije kvazara, ali je ipak bila prava muzika. Videćeš kad je budeš čuo. Ima tu nečeg zaista fascinantnog. Mi smo je, naravno, u prvo vreme koristili samo kao zabavu, dok se svim tim nisu pozabavili naši blizanci. Oni su sve to uklopili u svoju teoriju kretanja čestica kroz vreme i kontinuum i dobili neke neobične rezultate. Ono što su oni izračunali izgleda potpuno besmisleno.

– Šta? – upita Mark.

– Oni tvrde da je muzika emitovana sa Zemlje pre milijardu godina i da se sada vraća u pojačanim emisijama hiperkvazara.

– Dobro, objasni mi šta su to hiperkvazari? Za njih nikad nisam čuo.

Setio se onda kako mu je Helen rekla da je on već dosta daleko od onoga što se zbivalo sa teorijama. Pitao se da li je tome kriv Mesec, ali onda shvati da nije bilo ni vremena da ga upozna i sa tom vrstom novosti.

– Hiperkvazari su model nove igračke kojom se zabavljaju naši kosmolozi i zanesenjaci.

– Pa, tako je uvek bilo – reče Mark.

– Naši blizanci tvrde da su to emisioni centri, smešteni čak iza najdaljih galaktičkih jata, negde na samom obodu vasiona ili blizu nje-

nog centra. Oni tvrde da se iz tog sveta emituju informacije na osnovu kojih se negde, na suprotnoj strani, od rasute plazme grade novi svetovi. To je vrlo lepa teorija.

– Kakva je to muzika?

– Vrlo zanimljiva. Oni tvrde da su to redovi brojeva, formule, neobični genetski citati i kodovi kojima se određuju raspored budućih zvezda.

– I ko to može da pročita? – upita Mark ironično.

– Zasad niko. To je sad samo muzika.

– Razumem, – reče Mark – to je kao kad vi emitujete Baha ili Beethoven, ili možda čak neki tričavi šlager, a tamo neko iz jata galaksija misli da je to genetski kod na osnovu koga se mogu praviti bića. Sve je to Petrusova planeta Ksifos.

– Možda je to puka iluzija, ali blizanci veruju da udaljena vasiona plazma može iz te muzike da primi informaciju i izgradi organizovanu materiju.

– Ja onda verujem da se isto tako, negde daleko, i od Bahove muzike može napraviti neki svet... Da, a šta o svemu misli Mesec? – upita.

– On kaže da za sve to nema nikakvo rešenje i da to nije njegov problem. Ne želi da raspravlja o svemu.

– Samo je to rekao? – upita Mark.

– Da!

Mark je znao, ako Mesec ne želi da raspravlja o nekoj temi, onda je ona ili suviše beznačajna ili neobično važna. To će on već raspraviti sa njim. Ali Vanda i Helen su, već potpuno obučene, čekale da odu na porodični skup.

U lepo ukrašenoj dvorani dočekali su ih svi članovi porodice koji su živeli na Zemlji. Mark se seti prethodnog prijema, kad su se okupili pred njegov polazak u rat. Video je da sada među prisutnima nema mnogih od prošlog puta, a isto tako

– bilo je i mnogo novih lica. Dečaci i devojčice otpre četrdeset godina sada su došli sa svojom decom, a mnogi mladi ljudi, ili oni u godinama, već su bili u ligi starijih. Važno je da su opet svi bili na okupu.

Vanda je predstavljena uz burne aplauze, što je nju pomalo zbunilo. Onda Helen, isto kao što je nekad radila Anđela, uključi kao što porodične kuće iz XVII veka i svi otppevaše himnu, staru porodičnu pesmu o lutanju po planinama, poljima i pustinjama.

Tokom večere glavnu reč vodio je Mark Deveti i stari komandant oseti u jednom trenutku da na mladog polako prelazi uloga vođe porodične. Ova generacija mladih njega, starog borca i specijalistu, može samo da poštuje, a samo malo da ga voli i razume. S tugom u srcu, shvati da se i njemu približava ono vreme koje je njegov otac u pravom trenutku osetio i otisnuo se u zvezdani svet, da se nikad ne vrati na Zemlju.

Ali kako se razgovor više odvijao, sve lakše je uspostavljao kontakt s mladima i, kao uvek – sa najmlađima, koji su ga opkolili i kojima je podelio poklone donete sa dalekih svetova, ali na zahtev njihovih roditelja.

Onda u jednom trenutku nastade tišina i diže se Deveti, koji mu zahvali na sazivanju porodičnog skupa i reče na kraju jednu lepu rečenicu.

Od srca se radujemo da si našoj porodici priključio jednu tako divnu osobu kao što je general Vanda, najlepša i najhrabrija zvezda naše Galaksije. Neka je dobrodošla u našu porodičnu Galaksiju!

Onda se diže Mark i održa uobičajeni govor o dalekim svetovima, zatim o svom ocu komandantu Petrusu Silardu i susretu sa njim. O njegovim lutanjima za nevidljivom planetom i iluzijama. I tako se to

prijatno veče polako približavalo kraju.

Bio je to kraj i polako su se svi razišli, da bi se spremili za sutrašnji let na istok. Ostadoše još samo Mark, Vanda, Helen, Deveti i blizanci, koji Marku predadoše svoju novu knjigu o hiper-kvazarima i nekoliko kalemova konca sa najboljim snimcima muzike iz tih predela.

Kad su zatim Vanda i Mark stigli u svoj apartman, i Mark, posle toliko godina, legao u postelju svojih roditelja, u kojoj niko nije spavao gotovo čitav vek, osetio je da je to sveti trenutak. Zagrli čvrsto Vandu i oni tako zaspaše.

4.

U Kijev su svi pozvani leteli lepim brzim brodom, a Mark i Vanda, zajedno sa Helen i Devetim, u Bel-Amiju. I dok je veliki brod morao da sleti na službeni aerodrom Federacije, Mark je dobio dozvolu da se njegova letilica može spustiti u dvorište velikog hrama. Kad su se približili i ugledali ta hiljadugodišnja zdanja, zastade, im dah od uzbuđenja. Bio je to pogled na duboku prošlost, kad su ljudi još verovali u bogove i svetitelje.

Bel-Ami se bešumno spustio na kamene ploče ogromne porte. Kad su izašli iz brodića, ugledaše svečano obučene zvanice. Svi pogledi bili su uprti u Vandu, koja je bila obučena gotovo nestvarno za vreme u kome žive. Imala je na sebi dugu belu venčanicu, zatim venac od svežeg cveća na glavi, i laki svileni veo preko lica. Čim je zakoračila na kameno tle, pride joj Vrhovni i uhvati je pod ruku, a dve devojčice dohvatiše krajeve njene venčаницe – da se ne vuče po tlu. Uz Marka odmah stade Šef, i tako podoše kroz špalir koji je porodica napravila prema ulazu u crkvu.

Mark je možda jedini od prisutnih dobro poznao unutrašnjost ovog hrama, i njega ne zaprepa-

stiše ta tama, svetlo i mirisi koji ih zapahnuše kad su ušli unutra. Ali, njegov sin se potrudio da i njemu pripremi iznenađenje – Pred oltarom stajao je sveštenik. Mark se okrete i pogleda svoga sina, ali na njegovom licu ne primeti ništa. Znao je da su ga nasamarili – dobio je šta je hteo. Zbog toga, odluči da se pravi kao da ništa ne primećuje.

Scenario je bio precizan, i sve se odvijalo prema protokolu, uz pesmu nekog nevidljivog hora i solista. Kad je muzika prestala, sveštenik, neki sjajni glumac iz Atlantisa, obavi čin venčanja po starom obredu. Bila je to pozorišna predstava koja će uskoro ući u modu i Mark je znao da će Deveti to iskoristiti kao veliki i dobar posao, jer dobro skrivene kamere snimale su svaki detalj, kako bi se sve ovo prikazalo svetu.

Ručak je, u sličnom stilu, priredio Vrhovni. Stolovi su bili postavljeni u jednoj velikoj, belo obojenoj sali, a služila je posluga obučena u isto-rijske kostime. Jela i pića bili su napravljeni po recepturama iz XIV veka.

Na kraju, porodica poče da predaje poklone – različite smešne sitnice i rukotvorine dece i uspomene donesene iz dalekih svetova, ili unikatne iz predašnjih vremena. Svi su očekivali kakav će poklon predati dve najvažnije ličnosti Federacije. I kad se diže Vrhovni, nastade tišina.

– Dragi komandante, – poče Vrhovni – naš poklon predstavlja nešto naročito. To je ispunjenje jedne tvoje davne želje koju, na žalost, moj prethodnik nije mogao da ispuni, ne zato što nisi imao uslova za to, već zbog velikih i komplikovanih formalnosti. Savet je konačno odobrio da se može ispuniti tvoj zahtev i mi ti predajemo potvrdu o tome.

Vrhovni pruži Marku malu kutiju i otvori je pred njim.

Kad je ugledao mali srebrni broš sa glavom vuka, Mark samo što ne kriknu od oduševljenja. Pre šezdeset godina bio je zatražio od Saveta da mu odobri lov na vukove. Bio je to vrhunac lovačke nagrade, ali prošlo je skoro dva veka a da niko nije dobio takvo pravo. I eto, konačno, on ga dobija, naravno uz sve obaveze koje predviđa ritual ovakvog lova.

Sve oči bile su uprte u njega, očekujući šta će da kaže, budući da nisu znali kakav je to poklon. Vanda se nagnula da pogleda šta to on drži u ruci, ali nije razumela značenje srebrne medalje.

Mark visoko podiže medalju i viknu:

– Argentus lupus!

Malo je ko znao šta to znači, jedino oni stariji iz porodice, koji objasniše mladima. Mark steže ruku svom prijatelju i reče:

– Ovo je najveličanstveniji poklon koji sam mogao dobiti.

– Ali, pazi, to je opasan poklon. On te može stajati glave. Nadam se da znaš uslove.

– Znam!

– Misliš li da jo možeš da uradiš to?

– Da!

– Dobro – reče Vrhovni. – Znaš, imaš pravo na pratioca. Možeš sam da ga izabereš.

– Izabrao sam ga.

– I ko je to.

– Moja žena.

Vanda ga je pogledala ne razumevajući šta govori. Šef ga tada zabrinuto pogleda i reče:

– Ali, mislim da ona ne zna o čemu se radi.

– Znam da ne zna, – odgovori Mark – ali kad joj budem objasnio, siguran sam da će poći sa mnom, zar ne dušo?

– U pravu si – reče Vanda.

– Onda je sve u redu – reče Vrhovni. – Kad izaberete vreme lova, obavestite nas.

– Polazimo danas. Odmah!

– To je nešto najludje što sam ikada čuo – reče Vrhovni. – Da se posle svadbe ide u čeljusti vuka.

Kraj njih je stajao mladi Mark, pažljivo slušajući razgovor, i nije mogao da ne doda:

– Moj otac je detinjast čovek. On još i sada voli da ispunjava svoje dečake snove. Samo, pitam se da li će njegova žena pristati na ono u šta je on vodi umesto u bračnu ložnicu. Znaš li ti, majko, kuda ovaj matorni dečak hoće da te vodi?

– Naslućujem, u neki lov na vukove. To za mene nije ništa novo. Ja sam ih lovila na Feniksu.

– Na Feniksu si lovila laserskim oružjem ili malim vatrenim kuglama?

– Tačno.

– Vidiš, draga majko, na Zemlji, kad već dobiješ dozvolu za lov, možeš da ih loviš kopljem ili lukom i strelom, u najboljem slučaju mogu ti odobriti samostrel. To je jedno, a drugo što treba da znaš, vukovi, koje ćete vi loviti, veći su i jači nekoliko puta od onih sa Feniksa, a bar pedeset puta krvoločniji. A što je najgore, navikli su da oni love a ne da budu lovljeni.

Vanda pogleda u Marka i on klimnu glavom potvrđujući reči svoga sina. Onda se okrene mladom Marku i s osmehom reče:

– Pa šta onda? Mislim da će sve biti u redu, ja idem sa svojim mužem. On neka uzme koplje a ja ću samostrel.

– Odlučeno – reče Mark. – I odmah polazimo.

– Dobro – reče Vrhovni. – Znaete da imate pet dana na raspolaganju: pet dana i dva vuka. Sitnu divljač možete da lovite koliko vam je potrebno za hranu.

– Dogovoreno – reče Mark, uhvati Vandu za ruku i povede je prema svojoj letilici.

Za nekoliko minuta, na zaprepašćenje svih, već su bili u vazduhu i na monitoru su mogli da vide svoje zvanice kako im odozdo mašu. Us-

koro Bel – Ami ulete u oblak i slike nestade. Bili su obasjani suncem, a ispod njih behu paperjasti talasi oblaka.

Vanda mirno upita Marka:

– I sad reci, mužu moj, znaš li kuda idemo?

– Još kako – reče Mark. – Dušo, letimo na Kavkaz, tamo su najveći vukovi na svetu. Dobićeš najlepšu bundu u Galaksiji.

– Moram da ti verujem, – reče Vanda – ali jesi li siguran da ćemo uspeti u lov sa tim oružjem? Uostalom, gde nam je oružje?

– Čeka nas dole, kod zapovednika litica i vučjih jazbina.

Tada iznad sebe ugledaše veliki lebdeći hotel kako lako plovi prema stratosferi, iskićen šarenim balonima. Videlo se da nikud ne hita, jer se u njemu samo zabavljao neki dokoni svet. Ubrzo se pod njima pocepaše oblaci i oni ugledaše velika jezera, lepe ravničarske šume, a zatim nepreglednu stepu.

Prošlo je više od dve stotine godina kako je ovaj kraj vraćen prirodi i tvrdilo se da su ovde obnovljeni uslovi kakvi su vladali u ranim istorijskim vremenima, kad su ovde lutala plemena Skita, Nevra i Pečenjega. Znalo se da se ovde odmetnula jedna grupa tradicionalista, koji su u potpunosti hteli da se vrate starom načinu života. Bio je to eksperiment od kojeg se dosta očekivalo. Odmetnici su imali zadatak i da sačuvaju predeo od došljaka i zagađenja.

Mark i Vanda bili su došljaci i pitali su se kako će biti dočekani u podnožju legendarnih planina. Sad su leteli samo brzinom od devet maha, i trebalo im je više od dva sata da dođu do mesta gde će se prijaviti za ulazak u lovište vukova, a ne u lovište na vukove. Konačno ugledaše beli krov velike zgrade i Mark uključi svoj audio. Istog trenutka začu glas:

– Dobrodošli u park »Hadži Murat«. Poruku o vama primili smo iz centrale. Za vas je sve spremno.

Dole ih je dočekaao čovek obučen u neobično čojano odelo, sa šubarom na glavi i noževima za pojasom. Vanda je gledala u njega kao da je došao sa neke druge galaksije, a bio je obučen samo kao jahač od pre sedam vekova. Očigledno, on je dobro znao s kim ima posla i primi ih vrlo ljubazno, čestitavši im venčanje i ponudivši im da se prvo odmore.

Sa mesta na kome su sedeli na velikoj drvenoj terasi video se snežni vrh Elbrusa i četinarske padine planine. Nadzornik im iznese vreli čaj od neke mirišljave trave i posluži ih malim okruglim hlebovima, šumskim medom i jagodama. On je zapalio lulu iz koje se širio miris nekog božanstvenog duvana. Gledao ih je žmurkajući sa zadovoljstvom i onda reče:

– Komandante, vi ste prvi čovek u mom životu koji je dobio pravo da ubije vuka, i to dva vuka. Naravno, ja sam gledao ubijanje vukova, ali to su radili profesionalci kada su smanjivali čopor ili vršili odstrel bolesnih zveri. I ja sam sam ubio tri vuka. Mi nismo osećali nikakvu lovačku strast, jer smo to činili službenim oružjem. Vas, međutim, čekaju samostrel i koplje, a imate pravo i na po jedan nož. Sve ostalo ostaće ovde. Od opreme dobićete mali šator, upaljač za vatru, posude za pripremanje hrane i SOS dozivač. Vaše šanse ne mogu biti veće od šansi jednog vuka lovca, a skoro nikakve – ako naidete na čopor. Ali, sada čopora nema, sada su oni u parovima, jer je leto. Kad mislite da krenete?

Mark pogleda Vandu, zatim svoj časovnik i reče:

– Za jedan sat. Tada će sunce biti niže i moći ćemo do mraka da stignemo do padina na kojima ćemo se ulogoriti.

– Dobro – reče nadzornik. – Na vukove ćete naići tek za dva-tri dana hoda po gudurama, šikari i jarugama. Morate se dobro čuvati,

oni su lukavi i hrabri. Vi dobro znate koliko vaši životi vrede, zato dobro pazite: tamo vas niko ne štiti. – To znamo – reče Mark.

– Komandante, – reče nadzornik – tako bih voleo da podem s vama, ali vi znate da je to zabranjeno. Uostalom, vi ste veliki borac, a koliko znam – i vaša žena pripada Amazonkama. Zato verujem da ni vukovi nemaju mnogo šansi, ako se ne potrude.

– Sjajno – reče Mark – to su bile reči utehe, zar ne?

– Tako je – odgovori nadzornik smejući se.

Njih dvoje izabraše dobra lovačka odela od meke bojene jelenske kože, po jednu vreću za spavanje, šator, kotlić za kuvanje hrane, čajnik, nešto zaliha hrane i zatim pažljivo odabraše najbolje primerke oružja – samostrel sa dvadeset strelica, kratko koplje sa ostrim vrhom i dva bovi-noža.

Nadzornik iz otprati jedan deo puta, ali kad sunce počeo da se spušta ka zalasku, pozdravi se sa njima i požuri kući. Njih dvoje nastaviše uz padnu, dok im je sveži vazduh planine udarao u lice. Videlo se jasno još čitav sat, jer su snežni vrhovi rasipali svetlost nad predelom iako je Sunce već bilo zašlo. Uskoro se na nebu pojavi Mesec i Mark se upita da li ih on možda odozgo vidi i prati li njihov put. Znao je da je to još nemoguće, iako se od Meseca svašta moglo očekivati.

Kada su pronašli pogodno mesto, oni se zaustaviše da naprave logor. Montirali su mali šator i uvukli se u svoje vreće, a da ne bi remetili tišinu ispunjenu zrikavcima i pesmom noćnih ptica – počeli su tiho da pričaju. Mark odjednom ućuta i šapnu:

– Čuješ li?

Vanda zaustavi dah i začu u daljini zavijanje neke velike zveri. Iako je bila hrabra, obuze je jeza. Hladnoća koja je prodirala u šator

učini joj se još jačom i ona se približi Marku i zavrže ruke kroz prorez na njegovoj vreći uvukavši prste u njegovo toplo muško krzno na grudima. Ubrzo je zaspla.

Mark nije mogao da spava, već se tiho iskrade iz njenog zagrljaja i izađe napolje. Ledeni vazduh naterala ga da zakopča bluzu. Gledao je u kristalno nebo ispunjeno zvezdama, koje je poznavao i pored kojih je putovao. U orbiti oko Zemlje ugleda konvoj transportera koji je leteo prema Marsu. Za trenutak, učini mu se da u daljini iznad stena vidi neko svetlo, a onda kao da se svetlo udvostruči pre nego što nestade. Nije znao da li su to oči kakve zveri ili neka prirodna pojava. Pitao se je li trebalo da se u ovo upusti zajedno sa Vandom. Bio je u pravu njegov sin: on je još pomalo detinjast.

5.

Dva dana su se Vanda i Mark uspinjali prema jarugama i šikari gde su živeli vukovi. Prelazili su potoke, kanjone i velike planinske livade na kojima su pasla stada jelena i srna. Iznad njih leteli su lešinari i preletali brzi sokolovi, loveći jarebice i fazane koji su izletali iz trave. Vanda je bila oduševljena ovim predelom. Bio je to njen prvi boravak u divljini materinske planete. Oboje su bili snažni i u punoj kondiciji i nisu osećali nikakav napor od uspinjanja i veranja po planinama.

Hranili su se zečevima i pernatom divljači, koju je Vanda vešto lovila u letu i u trku. Pod vrelim suncem ispod ogromne planine, čiji su vrhovi bili pod snegom, oni su hodali nagi do pojasa, sunčajući svoja tela. Pevali su iz sveg glasa pesme svoga detinjstva i u travi vodili ljubav. Osećali su da se u njih vraća neki zaboravljeni život, kakvim su živeli njihovi preci pre nekoliko hiljada godina. Vraćao se u njih i na-

gon stepskih lovaca koji će im uskoro biti tako potreban.

Pred veče, postavljali bi svoj logor i čekali da se na istoku rodi puni Mesec, i da u daljini započne zavijanje vukova. Zavijanje je bilo sve bliže, i posle dva dana, oni su već bili na pola dana hoda do vučjih lovišta. Noću su se zatvarali u svoj mali neprobojni šator i spavali očekujući jutro.

Treće noći, kad je Vanda zaspala, Mark se izvuče iz šatora da oslušne i osmotri predeo. Pokušavao je da u tami velike planine nasluti gde borave zveri. Znao je da treba da pređu samo još jednu reku i naći će se na njihovoj teritoriji. Zagleda se u nebo i ugleda nešto što ga uznemiri: jedna velika noćna ptica, kakvu još nikada nije video na Zemlji, letela je negde na tristo metara od njihovog šatora i spustila se u tamu, u onom pravcu kojim sutra oni treba da pođu. Nije mogao da sazna šta je to bilo.

Četvrtog dana ujutru krenuli su na poslednju etapu puta, računajući da će oko podne stići na mesto gde će moći da love. Ubrzo su stigli do rečice koju su morali preplivati. Brza nabujala rečica ih je razdvojila i Vanda izađe dvadesetak metara niže od Marka. Kad je izašla iz vode, ona ga pozva:

– Mark, dođi da vidiš ove tragove!

On dotrča do nje i u finom vlažnom pesku vide sveže tragove vučjeg para. Bili su to krupni i duboki otisci, koji su govorili da se radi o velikim i snažnim životinjama.

– Tu smo – reče Mark. – Danas ćemo loviti.

Pošto su predahnuli i osušili se od vode, preko jedne cvetne livade uputiše se prema šikarama gde je trebalo da budu vučji logori.

Dok su se, čuteći, penjali prema mestu gde će postaviti zasedu, Mark počeo da ponavlja u sebi sve one slike koje je znao o lovu na vukove, kao i slike vučjeg lova na čo-

veka. On je bio čovek istreniran za svaku vrstu napora i poduhvata: dobro je, iako davno, proučio način lova kopljem i samostrelom, ali se plašio da se ovi vukovi možda neće ponašati prema uzoru koji on poznaje. Zver ne zna za pravila. Ona napada instinktivno. Iako je poznato kako vuk napada, nikad se nijedan napad nije ponovio do detalja. Nekad davno, kad je preko vibracionog uređaja koristio vučju matricu, shvatio je koliko je vuk mudra životinja i kako je opasna kad je neko lovi. Ali, pitao se, hoće li ove životinje osetiti da su lovljene, jer u njima je taj osećaj davno potisnut, pošto one već generacijama same love ne plašeći se ničega.

Njih dvoje su polako išli ne remećći tišinu i nisu ni slutili da ih iz senke svoje pećine gledaju četiri strašna oka. Dva velika vuka posmatrali su neobični plen kako polako ide ka njima. Osećali su da su to neke nove životinje, koje su, istina, nejake i mršave, ali izgleda da ne osećaju strah. Zveri su se pitale hoće li ovo biti lak plen. One se pogledaše između sebe, spremne da krenu – jer noćas nije bilo nikakvog lova.

Kad su se približili žbunju, Mark se saže da osmotri ugaženu travu i pokaza Vandi da je to staza kojom se zveri spuštaju na pojilo. Bilo je to idealno mesto za postavljanje zasede. Skriveni iza kamenja i žbunja, dočekaće zveri i napašće ih.

– Znaš, – reče Vanda kad su se zavukli u gustiš žbunja – imam osećaj kao da nas neko sve vreme prati.

– I ja – odgovori Mark – ali nisam siguran šta je. Da li je to neki usamljeni vuk, ili neka druga zver koja nas proverava. Da li se bojiš?

– Ne, ali to je sasvim nov osećaj za mene. Nikada nisam bila tako prepuštena nagonu i svojim rukama.

Mark se osmehnu shvatajući njen osećaj, jer on je u sličnim si-

tuacijama bio već mnogo puta, kad je stvari morao da rešava jedino svojim nagonom, pošto nije bilo vremena za razmišljanje.

Dok su njih dvoje ležali mirno, na oprezu, osluškujući šumove prirode, nisu ni slutili da su se zveri već izvukle iz svoje jazbine i, razdvijivši se, počele da ih opkoljavaju. Bile su gladne a dole je bila lovina, nova i neobična, i što je važno, izgleda, neoprezna. Zveri su se spustile, sve vreme osećajući miris nepoznatog plena koji je dolazio iz žbunja. Miris je bio neobičan i privlačan. Malo ih je zbunjivalo što se u sve to mešao i oštri miris neke druge male životinje, koja se isto tako vrzmala po žbunju i izgleda i sama pošla u lov na isti plen. Zbog toga požuriše da se sami domognu lovine.

Za to vreme Vanda i Mark, utonuli u travu, slušali su zujanje pčela i cvrkut ptica. Onda neka ptica prhnu iz trave na pedesetak metara od njih, a za njom još jedna, i kad Vanda htjede nešto da kaže, Mark joj prstom pokaza da treba da ćuti. Onda ona stavi strelicu na samostrel i zategnu žicu na njemu. Bila je spremna za napad. Mark postavi koplje kraj sebe i otkači dugi nož za pojasom. Osećali su da će se uskoro nešto dogoditi.

Zveri su se približavale sa obe strane. Ženka, kao da je instinktivno išla prema Vandi, tiho se privlačila, tako da se ništa nije moglo čuti. Sa suprotne strane, mužjak je išao prema Marku. Njega je usporavao miris one druge zveri, miris koji mu je bio pomalo poznat, koji ga nije podsećao na opasnost, ali ga je ipak uznemiravao jer je bio jači nego inače. Vuk malo uspori, znao je da se u lovu na nepoznato uvek mora biti na oprezu.

Vučica je osećala da joj je plen na domaku zuba. Gladna, ona požuri, i tada ispred nje izlete par kame-njarki koje je uznemirila u gnezdu.

Sa samostrelom u rukama Vanda se diže i vide vučicu kako izbija na čistinu između dva grma. Istog trena ona ispusti strelicu, koja u snažnom zvižduku pogodi zver posred čela. U istom trenutku, ona postavi novu strelicu i, dok se Mark dizao, druga strelica već je pogađala zver u predeo srca. Vanda pode ka zveri koja je ispuštala potmule urlike, ali je Mark zadrža i s kopljem u ruci pode prema žrtvi.

Druga zver, koja je čula urlik svoje partnerke, polete bez obzira na snažni miris koji je osećala između sebe i plena. Izbivši s druge strane, ona ugleda Vandu kako stoji ledima okrenuta i nezaštićena od napadača.

Iznenadni urlik koji se prolomio iza nje, trže Vandu i ona se okrete ugledavši ogromnu životinju kako u skokovima juri prema njoj. Osećala je da nema vremena da stavi novu strelicu na samostrel i stade ukočeno, ne od straha koliko od iznenadenja, ali je već u ruci držala nož. Mark, čuvši isti urlik kao i Vanda, okrenu se i shvati opasnost, ali bio je toliko udaljen da nije mogao da pritekne u pomoć. Stao je kao skamenjen.

Ali, gotovo istog trenutka kad je zver skočila ka Vandu, Mark ugleda jednu drugu, manju zver kako iskače iz žbuna pravo ka vuku, i sklupčana oko njega, pada s njim u travu. Mala zver vrištala je nekim čudnim grlenim krikom, kao bojnim poklicem, i u samrtničkom grču prevrtala se sa velikim vukom dole prema podnožju jaruge. Mark potrča ka Vandu, i, držeći je čvrsto svojim rukama, gledao je zajedno sa njom u to strašno klupko na dnu jaruge, pokušavajući da shvati šta se dešava.

Ugledaše tada kako se veliko klupko smiri i kako se od vuka odvoji malo čudno stvorenje sa velikim nožem u ruci. Malo biće bilo je obučeno u krzno i platno i brisalo je svoj mač o bokor mirišljave trave, a zatim ga je vratilo u korice.

Mark tek tada shvati da se pred njima nalazi patuljak Oposum, voda Mišolikih. Oposum diže ruku i smešeći se doviknu:— Lep posao gospodo Vanda, lep posao, ali i opasan.

Nisu imali snage da progovore, već oboje sedoše u travu na ivicu jaruge, čekajući da se Oposum popne gore. Kad se on popeo do njih, pruži im ruke, a oni na njegovom licu videše ogrebotine i krv na pocepanoj odeći.

— Otkuda ti, Oposume? Kako si se odjednom stvorio ovde?

— Vaš stari prijatelj Mesec poslao me je ovamo. Rekao je da vas mogu pronaći ovde i izgleda da je dobro što sam došao. Možda bi se cela priča drugačije završila da nije bilo mene.

Mark mu stiže ruku, a Vanda ga privuče k sebi i zagrli.

— Da li si povredjen?

— Ništa to nije, — reče Oposum — mala ogrebotina na telu pacova.

Vanda uze svoju torbu, izvadi iz nje penu za zarašćivanje rana i isprska povrede na telu Mišolikog. Videlo se da on uživa u toj pažnji, iako je dobro znao da mu to ne treba, jer je to zaista bila rana koja bi brzo zarasla.

Mark nije mogao da shvati kako se njegov mišoliki prijatelj našao tu. Kao da ga je neko providenje poslalo ovamo. Uostalom, činjenica da se spustio na Zemlju bila je sama po sebi neverovatna: nije postojao nijedan način da se jedan Mišoliki nade na Zemlji. Njima je to zabranjivao njihov zakon i Zemlja je za njih bila tabu. Radilo se izgleda o važnim stvarima.

— Hajde da obavimo posao — reče Oposum. — Što pre treba skinuti kože. Biće najbolje da to uradim ja dok vas dvoje spremite nešto da se prigrize. Tamo u žbunju eno tri jarebice i zeca, i to će valjda biti dovoljno. A sada svi na posao i zaboravimo šta se desilo.

Mark je znao da Oposum ne voli da priča o situacijama u kojima mu

je bila glava u torbi. Ono što je danas uradio nije bilo u njegovoj prirodi, jer nije bio sklon da se bori sam, i to prsa u prsa, ali učinio je to za prijatelje. U malom se mnogo šta slomilo i promenilo. Isto tako Mark je znao zašto Oposum želi da sam odere vukove. Poješće njihova srca, presna, kako bi stekao vučju hrabrost, a nije želeo da ga vide kako to čini. Komandant se nasmeja u sebi, znajući da je u malom već dovoljno hrabrosti i da mu za to više nisu potrebna vučja srca.

Ode da donese Oposumov ulov, dok je Vanda pripremala vatru. Onda oboje očistiše životinje i kad je već mirisalo na pečenje, dođe i Oposum dovukavši vučje kože. Vanda ih isprska prahom koji ubrzava štavljenje, i onda ih raširiše preko žbunja da se osuše, a oni se doše da jedu.

Pre nego što su počeli da jedu, Mark izvuče malu bocu brendija i ponudi je Oposumu. Ovaj pogleda flašu, otvori je, omirisa i popi dva gutljaja iz nje. Zatim je vrati Marku koji ju je dodao Vandii. Ona otpi svoj gutljaj, ne obrisavši grlić, i pruži je mužu.

Mali Oposum bio je zaprepašćen što piju iz iste boce sa njim. Nije mogao verovati da se tako nešto može dogoditi. Jedan patuljak pacovske rase postao je ravan ljudima.

Jeli su polako, čuteći, ispivši još nekoliko gutljaja pića. Zatim obrišale ruke o travu i Mark reče:

– A sada želim da znam o čemu se radi, pacove.

Čuvši to »pacove«, Oposum se radosno nasmeši, jer oseti da se Mark nije promenio i da će i dalje njih dvojica nastaviti svoj ironično-pogrdni rečnik.

– Komandante, moramo da letimo brzinom deset puta većom od glupe svetlosti.

– Šta se dogodilo?

– Naišli smo na trag!

– Čiji?

– Trag Velikog Kiborga-Gospodara.

– Da?

– Sve vreme posle velikog rata smo ga tražili. On je bio u velikom crnom brodu koji je izašao iz obruča. I ceo rat za Andromendu 17 njegovo je delo. On želi da zagospodari Galaksijom i da je očisti od mnogo čega.

– Šta pričaš, pacove.

– Kunem vam se, komandante, moji ljudi su sve to pokupili po dalekim svetovima i siguran sam u ono što govorim. Zato smo dugo i tražili Gospodara, i najzad smo ga našli u vatrama Plejada, na ogromnoj veštačkoj planeti koju su izgradili.

– Za to nikad nisam čuo – reče Mark.

– Za to niko nije čuo, i to još niko ne zna. Zbog toga sam i došao ovamo, po cenu velikog rizika i kršeći zakon.

– A kako si se spustio dole da te ne vide?

– To je obavio vaš prijatelj, Mesec. Pitajte njega. On sve može.

– A gde ti je brod?

– Tamo gore, u pojasu asteroida, a ja sam se ovamo spustio kao ptica, na krilima.

Mark shvati da je velika ptica koju je video one noći bio Oposum.

– Nisam želeo da vam kvarim lov, jer je to nešto što se dobija jednom u sto godina. Zato sam stalno bio u vašoj blizini, i, vidim, bilo je dobro što sam to uradio. Gore ćete me vratiti vi.

– Šta ste još saznali o Kiborzima?

– Ne mnogo, ali dovoljno. Ima ih sada deset hiljada, ali se čuje da pripremaju vojsku od deset miliona. Toliko su tela već napravili.

Bilo je stašno ono što je Oposum govorio. Kiborzi su imali gotova tela – bile su im potrebne samo glave, ljudske glave i mozgovi, a njih su imali jedino ljudi, od kojih ih je trebalo uzeti. Mark se setio slike hiljada obezglavljenih žrtava

sa Andromede 17. Njihove mozgove Kiborg je, znači, koristio za svoju vojsku. Rat praktično nije dobijen. U njemu su žrtve imali samo ljudi. Kiborzi su ljudskim žrtvama upotrebili svoju armiju. Tome se trebalo suprotstaviti.

– Šta čekamo – reče Mark požurimo! Tako je malo vremena.

Ugasili su vatru i ugljevlje, rasturili pepeo po travi i, pokupivši stvari, krenuli nazad.

– Još nešto, komandante – reče Oposum – priča se još nešto, ali to nije provereno. Postoji verzija da se u vlasti Kiborga nalazi i vaš otac, veliki Petrus. Moji ljudi su stvarno videli veliki brod Kastor u orbiti Planete opčinjenih. – Šta je to Planeta opčinjenih? – pokuša da se seti Mark.

– To je samo planeta u sistemu Kaus Medijusa. Blizu je, nešto malo više od sto svetlosnih godina. Ljudi je zovu Planeta Lotofaga, jer ko dode na nju – ne želi više da je napusti. Zato je svi koridori obilaze. Na noj, izgleda Veliki Kiborg ima svoj centar za obradu i pretvara ljude u mašine, ali to još nije potvrđeno.

– Dobro, – reče Mark – onda požurimo, jer nam treba više vremena da stignemo do Poluksa nego, na njemu, do te planete.

– Skoro da je tako – reče Mišoliki.

Ubrzanim hodom, uz kratke odmore, oni su pohitali ka Bel-Amiju. Znali su da im do brodića treba dva dana, zatim jedan dan u Atlantis-zdanju, dok se čitava stvar raspravi i ne dobiju dozvole, a tek zatim odlazak do broda i let u sazvežđe Strelca, i to ko zna kakvim okolišnim koridorom.

Hodali su brzo, praveći se da se ne umaraju. Vrlo su malo govorili među sobom, jer behu obuzeti teškim mislima. Mark Silard VIII znao je da se nalazi pred novim ratom, čije dimenzije još nije mogao da nasluti, iako je znao ko mu je neprijatelj.

6.

Čim su se digli s travnate piste ispred lovačke kuće, Mark uključi direktnu vezu sa Vrhovnim. To je uvek nerado činio bez posebnog protokola, ali sada je imao opravdani razlog. Radilo se o suviše važnoj stvari da bi se smeo izgubiti bilo koji od sledećih minuta.

Za kratko vreme kanal se otvori i začu se glas Velikog savetnika:

– Zdravo, veliki lovče. Ne želiš valjda, da se pohvališ uspešnim lovom? Da li ste živi i zdravi?

– Zdravo – odgovori Mark. – Sve je u redu što se toga tiče, ali molim te da, kad za dva sata budem stigao, sakupiš Savet na hitno zasedanje. Potrebna su mi golemo ovlašćenja.

– Nije li to prebrzo? – reče zabrinuto Vrhovni.

– Mislim da nije, – reče Mark – šifra je 77977.

Suviše je ozbiljno, dok imaš takvu informaciju. O čemu se radi? – O novom ratu. O ratu kakav nismo imali trista godina.

– Ne znam šta da mislim. Da nisi to saznao među vukovima?

– Nećeš verovati, – odgovori Mark – ali je baš tako. Izvor ti ne mogu ovako saopštiti, ali zato sve možeš proveriti kod Meseca. Mislim da će on odobriti moju ideju.

Na audiju nastade kratka pauza. Mark je znao da Vrhovni premišlja šta da radi. Da li da se drži protokola i sve proveri ili da ispuni želju komandantu. Znao je da se sa ovakvim stvarima sigurno ne šali. Najzad reče:

– U redu. Pritisnuo sam pozivni signal. Nadam se da će dva sata biti dovoljno da se okupi dovoljno savetnika da možemo odlučivati. Imaš li još nešto?

– Da – reče Mark. – Bilo bi dobro da Poluks sutra ujutru bude u orbiti. Neka to obavi Mesec.

– Ako je to sve, onda moram požuriti sa pripremama za Savet.

– Otprilike – reče Mark. – Da, i još nešto, ali to spada u privatnu sferu. Naruči dobar obed u Vidikovcu za četvoro: nas dvoje, tebe i Šefa. I još jedna sitnica. Neka neko poverljiv nabavi pet sanduka viskija. Ne mora da bude neka marka. To mi je za jednog prijatelja.

Mark pogleda Oposuma koji se osmehivao gladeći brkove, jer je shvatio da je on taj prijatelj.

Bel-Ami je leteo poput rakete, penjući se do visine od sto kilometara, kako bi mogao da razvije maksimalnu brzinu. Zemlja je pod njim bila izdeljena na kopno i na okeane, na dan i na noć. S druge strane videle su se zvezde, daleko na zapadu – Mesec, koji se nalazio na početku sledeće noći. Kad ga je ugledao, Mark uključi vezu sa njim.

– Ovde sam, gospodaru – javi se Mesec imitirajući duha iz Aladinove čarobne lampe. – Šta želi vaša svetlost?

– Tebi je do šale, matora kanto. Mislim da si izgubio osećaj za meru.

– Da li da to shvatim kao prijateljski prekor? – upita Mesec.

– Dobro, dobro – reče Mark pomirljivo. Sad za to nemamo vremena. Letim u Atlantis po ovlašćenja. uskoro ćeš dobiti nalog da mi pripremiš brod.

– Znam, – reče Mesec – pratim vas već nekoliko minuta. Poznat mi je vaš razgovor sa Vrhovnim. Brod je pripremljen i moći će sutra da vas dočeka u orbiti. Upavo mu iscrtavaju nove oznake.

– Sjajno. Još nešto, sintetizuj mi celu priču o Kiborzima, ali priključi i detalje. Hoću i sve o planeti Kaus Medijus 7.

– Sve je već spremno. Znao sam da će ti to biti potrebno. Još ostaje da se pronađe način prilaza planeti. Ali, imam i ja jedno pitanje. Da li je sa vama Mišoliki princ?

– Da, tu je – reče Mark. – Hoćeš li da ga čuješ?

– Cao bledoliki – javi se Oposum. – Bilo je pametno što si me spustio dole. Da nije bilo mene, sve bi otišlo u propast. Ispričaću ti.

– Nisi ništa zabrljao? – Ne.

– Jesi li siguran? – ponovo upita Mesec.

– Nije, – reče Mark – bar do sada je sve u redu. Dečko je sjajan. Možeš da budeš ponosan na njega. Iako ne znam kako si ga spustio da to niko ne primeti. – Imam ja svoje načine.

Mark je želeo da kaže još nešto, ali se uzdržao. hteo je da podseti Mesec da to spuštanje nije u skladu sa propisima Federacije, ali onda se seti da i sam od sto bar trideset puta prekrši zakone, da bi što pre došao do do potrebnog cilja. I pre nego što isključi vezu s Mesecom, dodade:

– Voleo bih da brod bude kao nov.

– Potrudićemo se – odgovori Mesec. – Biće, nadam se, i lepih iznenađenja. Šteta je samo što nismo imali malo više vremena.

Bel-Ami se spuštao prema pučini okeana i oni ispod sebe ugledaše dva velika transportna broda kako polako tonu ka teretnim pistama Engleske. Na njima su se jasno ocrtavale oznake Jupitera. Bili su to brodovi koji Zemlju snabdevaju amonijakom. Bel-Ami je, prolazeći pored njih, izgledao kao bubica i na njihovim ogromnim trupovima videla se, dok su prolazili, njegova sićušna senka.

Nad zapadnom Evropom bili su gusti oblaci, koji su zahvatali celo Severno more i deo Britanije. Samo se jasno videla Irska, zelena u lakoj izmaglici.

Uskoro se jasno videlo i belo zdanje Atlantisa, izdignuto iz mora na stotinu milja od Britanije. Bel-Ami je žurio tamo. Uskoro sa kontrolnog tornja stiže signal. Mark se legitimisa i zatraži dopuštenje za sletanje. Javili su da će službena pista biti slobodna za deset minuta. Mo-

raće malo da uspori i da kruži nad zdanjem. Mark je znao da bi to bilo veliko zadovoljstvo za Oposuma, pa se spusti nisko i napravi krug oko ogromne bele građevine. Jasno su se videli veliki zastakljeni vrtovi i veštačke šume u međuspratovima, sportski tereni, veliki solarijumi, bočna sletišta za helikoptere, a sasvim pri dnu – velika pristaništa za brodove.

Ogromni grad sred okeana izgledao je pod svetlošću sunca zadivljujuće, i Oposum je bio oduševljen. I on je sa uživanjem posmatrao to zemaljsko čudo, mrdajući sve vreme svojim malim retkim brkovima i njuškicom i šmrčući od uzbuđenja.

– Krvavo, krvavo – šaputao je za sebe.

– Šta misliš, koliko bi pacova stalo u to zdanje? – upita Mark.

– Mark! – reče Vanda oštro.

– Šta je? – pobuni se Mark. – Samo ga pitam.

Za minut dobili su poziv da slete i Bel-Ami se uputi, automatski vođen, ka svome mestu na službenoj pisti. Ostali delovi piste behu zauzeti, što je značilo da su mnogi savetnici iz drugih delova sveta već stigli. Kad se brodić zaustavio, Mark se diže, a sa njim i Vanda, i počеше da se pripremaju za izlazak. Mark se onda seti:

– A šta ćemo sa njim? Ne bi bilo fer da sedi unutra dok se mi zabavljamo u gradu. Šta misliš, dečko? Bi li voleo da procunjaš?

Oposumu užagriše oči, ali je znao da je to skoro neizvodljivo.

– Možda bismo mogli da ga povedemo sobom – reče Vanda.

– Kako? – upita Mark. – Na kanapu, da svi misle kako je to neka kućna životinja.

– Nemoj da si bezobrazan – reče ona. – Mislim da imam rešenje. Staviću ga u moju kutiju za šešir sa venčanja. Probušićemo rupu, pa neka gleda odatle sve dok ne

dođemo do stana, a tamo ćemo već nešto smisliti.

– Kako ti kažeš. A šta ti misliš o tome, lutko?

– Ne bi bilo loše, ako joj ne budem težak.

– Čekaj da vidim – reče Mark i podiže ga, uhvativši ga za kragu od kožnog kaputa. – Pa nisi ni lak, ali ako baš hoće, neka te ponese. Za nas inače nema kontrole.

Vanda donese kutiju od šešira, u koju se Oposum uvuče, i sa strane nožem napravi otvore za gledanje i disanje.

– Sjajno – reče iznutra.

Vanda poklopi kutiju i veza mašnu, kao da se unutra stvarno nalazi šešir. Onda izadoše iz brodića, a Mark uključi zaštitno polje i, po svom starom običaju, udarcem noge o elektronski zid, proveri njegovu snagu.

Zatim se bešumnim vozilom spuštaše u hodnike i ulice Atlantisa. Oposum je kroz rupu na kutiji gledao čuda zemaljske prestonice, sve vreme misleći kako će mu njegovi zavideti kad bude o svemu pričao. Vozilo se odjednom zaustavi i Mark reče Vandi:

– Vi nastavite bez mene, a ja ću ovde da skrenem jer me dole već očekuju. Naći ćemo se za tri sata na obedu u Vidikovcu.

– Dobro, dogovoreno, a nas dvoje idemo u šetnju, zar ne mali?

S kutijom u ruci Vanda pođe prema velikom tržnom centru da razgleda i nabavi sebi neke sitnice. Pred jednom velikom robnom kućom uze slobodna kolica u koja smesti kutiju sa Oposumom, kome je sada bilo daleko lakše jer se nije klatio. Sada je imao i daleko bolji i jasniji pogled.

Zastadoše prvo kod jedne poslastičarnice i Vanda sede za sto, naručivši sebi osvežavajuće piće i kolačiće. Kroz rupicu Oposum je osećao miris finih kolačića i posmatrao lepa lica ljudi i žena. Vanda polako podiže poklopac i gurnu mu šaku kolača, na koje on odmah navali.

Nešto kasnije, krenuše dalje i Vandu privuče prodavnica ženskog rublja. Uguravši kolica sa Oposumom ona ih postavi u jedan ugao dok je razgledala i odabirala za sebe rublje. Kraj nje bilo je još mnogo mladih žena i devojaka koje su, svlačeći se i oblačeći, probale različite modele i boje, raspravljajući međusobno i čavrljajući uz mnogo kikotanja i smeha. I tada Oposum zamalo ne dožive nervni slom, jer mlade žene i devojke, kakve je pacovski narod video samo u snovima, ovde su pred njim bile nage i polunage, ogledale se zatežući svoja tela, grudi i bokove, a iz njih je izbijao za njegova čula opasni izluđujući miris. Oposuma obli hladni znoj, ali nije imao snage da zatvori oči, jer bi tada još jače osećao te očaravajuće mirise.

Posle nekog vremena kutiji pride Vanda i kucnu mu:

– Kako se zabavljaš, mališa?

On tek tada shvati da je ona to učinila za njega, jer je znala koliko su kod njegovog naroda snažni mitovi o lepoti zemaljskih žena. Ona je znala da jedan patuljak ceo život sanja o ovakvim ženama, i umre a da ih nikad i ne vidi žive, a on je to imao pred sobom čitav jedan sat. Samo Vanda nije znala da je on od toga mogao i da poludi. Snažni ženski mirisi mogli su da za neko vreme unište njegovo osećanje realnosti.

7.

Savet je bio skoro u punom sastavu. Kao i uvek kad mu je prisustvovao, Mark veći deo prisutnih nije poznavao. On se bio na to navikao još od svog prvog izlaganja pred časnicima. Prilikom svakog pristupa bilo je mnogo novih lica. Uzrok tome bila su njegova putovanja koja su za ljude na Zemlji dugo trajala, i smrti koje su za to vreme kosile starce. Međutim, izlazeći pred njih, on je bio sve poznatiji. Njegov autoritet postajao je sve neprikos-

noveniji, iako, naravno, nije mogao ništa da radi bez odluka Saveta. Okviri njegovih akcija, ovlašćenja, vrsta oružja ili vrednosti kojima je mogao da raspolaže nalazili su se u rukama ovog skupa. Kad bi mu odredili okvire, on je mogao sam da odlučuje, prema sopstvenom nahođenju.

Za Marka, najvažnije je bilo to što mu se verovalo. On je postao ne samo neka vrsta natheroja Ujedinjenih svetova, supermen, super ratnik i legenda mnogih generacija, već i deo usmenog folklora i u najzabačenijim svetovima Galaksije. Mnoge priče su počinjale sa »Kad je Mark Silard« ili »Pozvaše Marka Silarda...« i slično.

Pa ipak, i on je bio samo jedan od jednakih u Ujedinjenim svetovima. Nije imao ni veća ni manja prava od drugih, jedino što je imao veće potrebe, ali ih je i mogao sebi ispunjavati, jer je mnogo i davao, što su računari Federacije pažljivo upisivali kao najzadrtije knjigovode. Iako još nije bilo ostvareno načelo da se može uzimati koliko je potrebno, svi su prihvatili mogućnost da on to može nekad da učini, ali on je bio isuviše taktičan čovek, pa je to retko činio, i to uzdržano i s pomalo griže savesti ako bi prete-
rao.

Kad je ušao u salu gde se zasedalo, učini mu se da mnogi od časnika samo što nisu ustali njemu u čast, ali on se tako otvoreno nasmeši i mahnu im da odmah razbije atmosferu zabrinutosti i ozbiljnosti koju je izazivao njegov autoritet.

Prazna stolica čekala ga je na predviđenom mestu, i on sede na nju pošto se nakloni prisutnima, koji ga pozdraviše otvorenom šakom preko grudi. Posle pauze od tridesetak sekundi, koliko je Vrhovni odredio za apsolutnu tišinu, on ustade i reče:

– Cenjeni časnici, među nama je Mark Silard VIII, Beta 37, pobednik rata za Andromedu. Ovaj sastanak

bez dnevnog reda sazvan je na njegov zahtev. To dosad nije bio običaj na ovom Savetu, iako je Poslovnik to predvideo.

– Izvinjavam se prečasnici – reče Mark – ali godine 2298, maja 24, Mark Silard IV, Ludi Pavle kako su ga zvali, učinio je to po članu 87 Poslovnika o radu Saveta, kojim je predviđeno da svaki građanin Federacije, kad je u pitanju stvar od opšteg interesa, može to da uradi. U slučaju da ne opravda svoj zahtev, biva kažnjavao nekom vrstom izolacije.

– I kako se stvar završila?

– Na žalost, – reče Mark – Ludi Pavle dobio je godinu dana prinudnog rada na nekom od novih svetova. Nije uspeo da dokaže kako je njegov zahtev bio opravdan.

Svi su u Marka gledali sa znatiželjom, jer su znali da se i on možda igra godinom svog slobodnog vremena i samostalnosti. – Sad, šta je tu je – reče Vrhovni. – Otvaram ovaj skup, koji je u takvom sastavu da može da zaseda i odlučuje, i molim Marka Silarda da nam obrazloži zahtev za sazivanje ovog visokog tela.

– Časna gospodo – počeo Mark, – verujte nisam želeo da vas bezrazložno uznemirim, ali mislim da ćete razumeti moje zahteve kad vam budem izložio ono o čemu sam obavешten. Pred nama je novi strašni rat, ako odmah ne budemo delovali. U svakom slučaju, opasnosti koje su se nadvile nad Ujedinjene svetove daleko su veće nego što smo mislili. Naša pobeda u ratu za Andromedu bila je, izgleda, samo varka kojom se neprijatelj poslužio da nas uspava.

Markove reči izazvaše žagor među prisutnima i on je time za početak postigao ono što je želeo.

– Mi smo dobili bitku sa sporednim neprijateljima, dok se onaj koji je sve započeo izvukao, ponëvši sa sobom plen koji je želeo. To ćete vi-

deti iz onoga što ću vam sada izložiti.

Ne znam odakle da počnem. Najbolje od jedne priče, istinite priče koju smo svi zaboravili. To je priča o tridesetorici naših junaka koji su, posle katastrofe na Ariets Hamalu, prihvatili veštačka tela da bi sačuvali svoj um i duh, jer su im tela bila izložena raspadanju usled nepoznatog uticaja. Tih trideset Kiborga postali su ponos naše nauke i pioniri mnogih dalekih svetova gde je pristup čoveku bio nemoguć.

Gospodo moja, ali oni nisu mogli decenijama da izdrže svoj neplodni život, već su došli na ideju da se razmnožavaju. Pitate se kako mozgovi u kristalnim komorama mogu da se razmnožavaju. Jednostavno. Pokušajte da se setite...

Tu Mark napravi pauzu, kako bi većnicima ostavio trenutak da se zamisle.

– Da, jednostavno. Došli su na ideju da otimaju naše glave i mozgove i ugrađuju ih u svoja veštačka tela. Jednostavno, oni koriste našu plodnost da bi umnožili svoju vojsku. Zna li koliko Kiborga sada ima u našoj Galaksiji na različitim tajnim mestima? Naravno, ne možete ni pretpostaviti. Ima ih, prijatelji moji, deset hiljada. Tačno toliko. Pitate se, otkud im toliko mozgova? To je jednostavno, izračunajte koliko je velikih brodova nestalo među zvezdama, koliko malih planeta opustošeno od nepoznatih napadača i koliko je bilo prijavljenih i neprijavljenih nestanaka ljudi, pa ćete doći do te cifre... Vidim da se užasavate... A znate li koliko još imaju gotovih tela ili čaura, kako ih stručno zovemo, u koje nameravaju da ugrade ljudski život... Deset miliona!

Ovu poslednju rečenicu Mark ponovi triput, sve više podižući glas.

– Mislim da vam je jasno čemu toliki Kiborzi i zašto van znanja ovoga Saveta. Ne zato da bi terafor-

mirali puste planete ili istraživali po gasovitim telima i tečnim planetama, niti da lutaju po vatrama sunaca i maglina. Ne, već da zavladaju Galaksijom i pokore Ujedinjene svetove koji im smetaju.

Dragi moji, ja nisam siguran, ali verujem da oni na nas više i ne gledaju kao na bića koja vladaju Galaksijom, već kao na svoje primarno stado, koje se razmnožava da bi poslužilo njihovim mašinama.

Priznajem, užasna ideja! Kao i svaka druga totalitarna ideja kakvih je naš svet u svojoj istoriji dosta okusio, i dosta ih nadvladao. Kiborzi, kao i svi ljudi, imaju ideju o stvaranju apsolutne moći i apsolutnih bića. Oni žele da osvoje ne samo Galaksiju, već hoće mnogo više – SVE. I to pomoću nas. A ako nas pretvore u Kiborge, gospodo moja, mi više nećemo jesti, piti, pipati ili voditi ljubav. Postaćemo telesno mrtvi moćnici, koji će biti samo gospodari uzaludnosti. Ako izgubimo svoja tela, onda nam ni duh neće biti potreban, jer više neće biti naš. Toliko sam hteo da vam kažem.

Mark još jednom pogleda svakom prisutnom u oči, a zatim i Vrhovnom, koji je crtao prstom po stolu. Vladala je apsolutna tišina. Nećije nepravilno disanje govorilo je da među prisutnima ima i astmatičnih.

Jedan od većnika diže ruku i odmah dobi reč:

– Imamo samo jedno pitanje. Otkuda komandantu Marku sva ova obaveštenja, od kojih nijedan detalj do sada nije bio poznat Savetu. Meni sve to liči na bajku. Iako, priznajem, u tome ima neke logike.

– Sve dobre priče imaju svoju logiku – odgovori Mark – ali ovo je priča strave i užasa.

– Pod pretpostavkom da je sve ovo tačno. Šta predlažete da se učini? – upita Vrhovni.

– Uništiti гнездо!

– Ako znamo gde je – reče neko.

– Da – nastavi Vrhovni, – ako znamo gde je. Ali vama je poznato da Ujedinjeni svetovi ne izazivaju ratove. Oni se samo brane i sprečavaju ratove.

– Znam, mislim da se ovo može podvesti pod neku od tih formula.

– O tome ćemo kasnije. Potrebno je da odgovorite na postavljeno pitanje. Odakle vam obaveštenja o svemu što ste nam izneli?

Marku je bilo jasno da pred ovim skupom ne može otkriti poreklo informacije. Ime Malog Oposuma nije moglo da se izgovori, a još manje da se kaže kako se on sada nalazi u Atlantisu. Ne zato što bi to izazvalo gnušanje ili netrpeljivost, jer Oposum je bio ordonans visokih odlikovanja, već bi trebalo razjasniti način njegovog spuštanja na Zemlju, što je gotovo nemoguće, jer se kosilo sa svakim protokolom, a možda bi ličilo i na neku zaveru. Mark se ipak odlučio da kaže:

– Vi znate da su moja poznanstva i izvori kojima raspolazem gotovo neograničeni. Moji prijatelji su mnogobrojni i uporno skupljaju informacije za mene. Detalj po detalj, ja sam ovu priču sastavio na osnovu logike, sve dok mi jednog trenutka pred oči nije izašla istina. Mislim da bi suviše dugo trajalo da vam otkrijem svoj postupak. Ali, činjenica je da je tako.

Za reč se posle dosta duge tišine javio jedan od istaknutih naučnika, koji, odmereno, reče:

– Dragi Mark, ne znam kako će ovaj skup da odluči na osnovu onoga što si nam rekao, jer može se desiti da godinu dana budeš oslobođen svoje inicijative, iako se nadam da neće biti tako. Molio bih te da nam samo kažeš razloge zašto ne želiš da pomeniš izvore.

– Možda bih i mogao – odgovori Mark spremno – ali mislim da bi to bilo nepristojno prema jednom malom gospodinu, koji ima poverenja u mene i koji mi je vrlo drag. Ako želite, ja ću prihvatiti od-

govornost pošto budem izložen testu.

Bila je to procedura predviđena za one prilike kad se neki podatak nije mogao saopštiti iz razloga neobične prirode, iracionalnih ili smešnih. Sve se obavljalo pomoću nekog detektora istine, ili, bolje rečeno, detektora sigurnosti i samopouzdanja, koji se nalazio na samom stolu ispred svakog većnika. Na njega se stavljala leva šaka, i, posle nekoliko sekundi, na skali se pojavljivao broj koji se kretao od 30 do 130. Preko 70, test je bio pozitivan. Ispod 30, ispitanik bi bio kažnjavao, ili, kako se to stručno govorilo, izolovan.

Vrhovni dade reč mladiću koji se javi:

— Postavio bih samo jedno pitanje komandantu.

Mark klimnu glavom.

— Kakav je vaš osnovni osećaj prema drugim vrstama humanoida, nižih bića i Kiborga?

— Mislim da svi imaju pravo na svoj deo gravitacije u vasioni, — reče Mark sa sigurnošću. — Naravno, pod uslovom da ne oduzimaju nikome onaj deo gravitacije koji mu je prema masi potreban za život.

— Hvala, — reče mladić. — Za mene je to dovoljno.

Uostalom, svi su dobro znali da Mark ne voli da uništava, da u njemu nema ni trunke nepotrebne destruktivnosti. Mladić tada doda:

— Ja bih predložio da komandant Mark izloži Savetu svoje zahteve, jer mislim da nije potreban test.

Predsedavajući pogleda prisutne i shvati da je predlog jednoglasno prihvaćen.

Mark, pomalo uzbuđen neobičnim tokom sednice, započe: — Časna gospodo, ja vam duboko zahvaljujem na razumevanju. Moja ovlašćenja i nadležnosti mogli bi da budu u okviru onih iz prethodnog rata.

Tada se za reč javi sekretar Saveta:

— Mislim da komandant od ovoga tela i ne treba da traži nova ovlašćenja, jer on njima već raspolaze.

Svi ga pažljivo pogledaše neshvatajući o čemu se radi.

— Evo kako — reče mladi Bond.

— Kad je prošlog puta komandantu predao Poluks, on je, na osnovu člana 111 ratnog zakona iz 2120. godine, do završetka rata pripao komandantu. Kao što smo čuli, rat nije završen, jer upravo smo saznali, glavni neprijatelj je pobegao sa poprišta bitke, odnoseći čak plen u ljudskim glavama. Prema tome, rat nije završen, mi smo samo neprijatelja proterali s jednog dela naše teritorije, ali on i dalje vodi rat protiv nas. Komandant Mark na taj način i dalje ima sva prava nad svojim brodom; potrebno je samo da nam podnese zahtev za novom maršrutom, a brod će se tretirati kao da nije vraćen Savetu, već da je došao na popunu energijom i oružjem. Znači dovoljan je komandantov izveštaj, a mi ga imamo, koliko znam, u sedam primeraka, i u njemu se izričito kaže da rat nije završen, već samo jedan od sukoba, i da može uskoro doći do novih žarišta. Prema tome, mi ovde nemamo šta da odlučujemo, komandant Mark Silard može i dalje slobodno da raspolaže brodom.

Bilo je to iznenađenje, ali mladi Bond nastavi veselo:

— I kako bi se ova smešna situacija raspršila, ja bih zamolio Vrhovnog da nam odobri po jednu čašicu brendija sa balkanskih brežuljaka, onog što su mu ga juče isporučili prijatelji. Tim lepim pićem komandantu ćemo najbolje poželeti uspeh.

Prvi put za ovim stolom Mark ču aplauz. Nasta olakšanje, jer Savet nije voleo da odobrava ratove. Ovaj rat odobrio je neki Savet ranije, i to je bila srećna okolnost.

Piće se uskoro pojavi i svi ga rado prihvatiše. Mirisalo je na prirodno voće tako da je cela sala zamirisala od njega. Svima je bilo jasno da je uveden jedan lep običaj.

8.

U Vidikovcu, pri dnu okeana, u maloj blagovaonici za izuzetne goste, u prijatnom razgovoru oko stola sedeli su Vanda, Mark i dva velikodostojnika Federacije – njegova prečasnost Vrhovni doktor Antonijus i komodor službe sigurnosti general Piter Saks. Bio je to isključivo privatni ručak, čija se zvaničnost sastojala samo u tome što je račun išao na teret stavke 005 Saveta. Razgovor koji su vodili, isto tako, mogao je lako da se proglasi za službeni, jer je njegova tema bio pohod u koji polazi komandant.

Mark je uvek voleo da zvanične teme još jednom proveriti u privatnom razgovoru sa pretpostavljenima, jer njemu je, isto tako, pored zvaničnih odluka, bila potrebna i privatna podrška velikodostojnika. Poznata je stvar da je njihovo lično osećanje stvari često odlučujuće u mnogim poslovima vlade Ujedinjenih svetova. Tako je, uostalom, uvek i bilo.

Tema su bili Kiborzi, njihove namere, njihova snaga i tajne baze koje još nisu pronađene. Iako se razgovor vodio između njih četvoro, prisustvovao mu je i peti. Vanda je naime, sa sobom ponela i svoju kutiju za šešire u kojoj je dremuckao Oposum. Marka je to zabavljalo, i, s vremena na vreme, nasmejao bi se, skoro bezrazložno za svoje prijatelje.

Dok su oni tako pričali, društvu se pridružio i šesti učesnik, ali s druge strane stakla. Jedan veliki oktopod, privučen svetlom, zalepio se za staklo i oni su mogli da vide kako pulsira njegov pihtijasti organizam. Bio je to lep i veliki primerak, koji se tuda često vidao, i već

su ga smatrali za maskotu restorana. Gosti su ga neko vreme posmatrali, a onda su se vratili razgovoru.

– Voleo bih da znam tvoj plan – reče Piter. – Služba bi morala da ima belešku o tome.

– Nemam ga – odgovori komandant. – Ili, jasnije, imaću ga tek kad stignem na brod. Mesec mi priprema sve što je potrebno za dalje kretanje.

Mark napravi malu pauzu zagledavši se u oktopoda, koji je sve svoje krake raširio preko stakla, kao da osluškuje i posmatra ono što se događa unutra.

– U stvari, ja znam kud treba da letim. To je Planeta općinjenih, Planeta Lotofaga. Dobio sam poruku da se na njon nalazi moj otac Petrus, zatočen kod Kiborga. Vrhovni se zamisli, a onda upita:

– Ne zove li se ta planeta Kaus Medijus 7? Zašto je zovu Planetom općinjenih?

– Ne znam tačno, ali priča se da se radi o čudnom sistemu, ili samoj planeti koja k sebi privlači sve što se nađe živo na razdaljini od jedne svetlosne godine. Koliko mi je poznato, nije u pitanju gravitacija, već nešto što deluje isključivo na ljudsku volju. Brod moga oca viden je u orbiti planete. A poznato je da na njoj Veliki Kiborg ima svoju bazu.

– Nisi to rekao na Savetu.

– Nisam, – reče Mark – s pravom, jer još nije sve provereno.

– A otkud se to zna? – upita Vrhovni.

– U tome i jeste stvar. postoji narod koji tamo odlazi i vraća se a da mu nepoznata sila ništa ne može.

Videlo se da o tome ništa ne znaju.

– To su moji prijatelji Mišoliki. Kao što znate, oni su van uticaja svega do sada poznatog što može da stvori mentalnu zavisnost, sem, naravno, alkohola. Ona bitanga

Oposum, mala propalica i bludnik, odlazi u te svetove i smeje se ljudskoj nemoći da se otrgnu od uticaja planete.

Oposum je slušao šta Mark govori i znao je da je ove poslednje rečenice izgovorio da bi ga malo naljutio. Međutim, on je više bio zaneć nećim drugim. Kroz rupu na kutiji pažljivo je posmatrao velikog oktopoda koji se prilepio za staklo. Bila je to, po njemu, rućna i odvratna životinja, ali bilo je dovoljno da je malo pažljivije pogleda pa da vidi ono što dosad niko nije uspeo da primeti. On iskoristi priliku kad je Vanda prišla staklu da pogleda jato nekih šarenih riba koje se igralo na svetlosti, pa joj šapnu nekoliko reći. Vanda uze kutiju za šešire i ode prema garderobi. Posle nekoliko trenutaka, ona se vrati i šapnu nešto Marku na uvo. Mark ostavi čašu vina i reće:

– Izvinite me za trenutak. moram nešto da obavim.

On brzo izade napolje i ode do garderobe, gde mu Oposum saopšti ono što je video na oktopodu. Bilo je jasno da se mora delovati brzo ali i oprezno. Mark ukljući audio obezbećenje, na tajnom jeziku službe izdade narećenje dećurnom i odmah se vrati za sto. Dopuni svoju čašu vinom i upita:

– Gde smo ono stali?

Niko nije mogao da se seti.

– Dobro, ako ne možete da se setite, gospodo, onda ću vam saopštiti jednu zanimljivu stvar. Za minut-dva imaćete priliku da doćivate mali šok. Evo, sve već poćinje.

On pokaza ka prozoru kroz koji se jasno videlo kako dva mala batiskafa opkoljavaju polipa.

– Šta se događa? – upita šef Slućebe.

– Gospodo, rat je poćeo. upravo hvatamo špijuna.

– Kakvog špijuna? – upita Vrhovni.

– Ovog lepog glavonošca, kojeg upravo pogaaća gasni harpun i hvata mreća.

– Ne vidim zašto! Koliko znam, on je skoro neka vrsta zaštitnog znaka Vidikovca.

– Sjaćno, – reće Mark – Sjaćno! uskoro ćete videti kakav je to zaštitni znak bio.

Prišli su staklu i posmatrali kako mrtvog oktopoda batiskafi osvetljavaju svojim reflektorima i vuku prema komori iz koje su izašli. More je odjednom postalo crno i zlokobno.

Mark i njegovi prijatelji vratili se za sto, narućili kafi i cigarete i, ćuteći, ćekali su da dobiju saopšćenje. Vodili su neki nategnut i oprezan razgovor. Pola sata kasnije, upali se malo plavo svetlo iznad stola i Piter Saks ukljući audio. Odande se začu glas:

– Šefe, ova životinja ima u sebi više senzora nego sopstvenog tkiva. Tako nešto ne da se zamisliti. Nastavljamo ispitivanje. upravo smo pozvali najbolje stručnjake.

– Hvala, – reće šef – nastavite.

– Dakle, – zamišljeno poće Mark – oktopod Kiborg! Mislim da se to tako zove.

Gledali su ga ćuteći, dok su polako dolazil k sebi. I Vrhovnom i njegovom šefu bezbednosti bilo je jasno da su već dugo vremena špijunirani.

– A sada mi reci, – upita Piter – otkud si to znao?

– Saopštio mi je moj mali doćri duć iz kutije!

– Nemoj da se šališ. ovo je najozbiljnija stvar.

– Dobro, reći ću vam. Zapravo, dovešću vam nekoga, ako budete spremni da tolerišete neprijatno iznenadenje.

– Upravo smo doćiveli najneprijatnije – reće Vrhovni.

– Vanda, molim te donesi svoju kutiju za šešire.

Vanda, smejući se, izade i uskoro se vrati sa velikom kutijom za šešire, koju stavi na praznu stolicu kraj sebe. Mark odveća mašnu i kucnu u poklopac prstom.

– Izvolite! – ču se glas iznutra.

– Izvolite vi napolje – reče Mark i podiže poklopac.

Na zaprepašćenje časnika, iz kutije iskoči Mali Oposum sa zelenim šeširom na glavi, koji brzo skide i pokloni se.

– Gospodo, – predstavi ga Mark

– Mali Oposum lično, nosilac galaktičkog prstena prvog reda. Pobjednik u ratu za Andromedu. Neustrašivi borac protiv Gila, Mutanata i Kiborga, putnik kroz sve sveto!

Da se sam Veliki Kiborg pojavio tog časa, Vrhovni i Piter bili bi verovatno manje iznenađeni nego kad su ugledali patuljka.

– On je, prijatelji moji, – nastavi Mark – bacio svoje pacovsko oko na onu smešnu životinju i odmah otkrio podvalu. Dragi moji, ovaj mali svaki dan priređuje mi neko novo čudo. To je pacov nad pacovima. Molim vas, oterajte sve mačke.

– Ali – reče Šef – kako je on dospeo ovamo?

– Iskočio kao svako čudo iz kutije – reče Mark smejući se.

– Uopšte nije zabeležen njegov ulazak u region Zemlje, trebalo bi da je negde među asteroidima.

– Čuješ pacove, – reče Mark – ti nisi uopšte zabeležen, ti nisi došao i još si među asteroidima.

Oposum je zainteresovano gledao razvoj događaja. Konačno, Mark prestade da se smeje i reče:

– Kako se prošvercovao do Zemlje samo on zna, i, koliko ga poznajem, nikad neće reći. Ali, on mi je doneo sve vesti o Kiborzima. Uostalom, on je uspeo da otkrije i špijuna koji nam je pred nosom pola veka. Zar to nije dovoljno da bude dobrodošao i da više ne postavljamo jednu vrstu pitanja.

Stavljeni pred svršen čin, Vrhovni i Piter nisu imali šta drugo da kažu nego:

– Dobrodošao!

Naravno, pružiše mu i ruku, što mali prihvati s ponosom.

Odmah naručiše ručak i za novog gosta, i za starog ličnog konobara predsednika Federacije, kad je ugledao Oposuma, a pogotovu kada je morao da ga posluži, bilo je to ogromno iznenađenje. Bez trzaja na licu, bez ijedne greške u pokretima, on je profesionalno obavio svoj zadatak i doneo desetak svežih kokošijih jaja, koje je mali ispio zajedno sa nekoliko čaša viskija, gricnuvši uz to i malo sirove slatke repe. Bio je to jelovnik koji je prevazišao sve što je do sada zabeležila ova ekskluzivna odaja Vidikovca.

Gledati Oposuma kako bez kompleksa ispija jaja i obavlja ostale radnje za stolom bilo je i čudo i zadovoljstvo kome su se svi predali. Oposum se svideo velikodostojnicima, pogotovu kad im je izgovorio nekoliko komplimenata i ispričao nekoliko zanimljivih stvari o mogućnosti bolje zaštite Sunčevog sistema.

– Dragi moji – počeo je Oposum imitirajući Marka, – Ujedinjeni svetovi su moćna federacija, ali zasnovana na Pacifizmu i zato može postati žrtva mračnih sila. A te mračne sile imaju na umu ne kako osvojiti galaktičko jezgro, već kako slomiti galaktičko srce – uništiti ovu lepu malu Zemlju. A vi je, na žalost, i ne branite.

– Kako biste je vi branili? – upita Vrhovni.

– Jednostavno, nastavi sa samopouzdanjem Oposum. – Preuredio bih pojas asteroida i izgradio u njemu nekoliko stanica za remećenje ritma kretanja, tako da pojas postane veliko minsko polje, a naspram polova Sunca, na dva svetlosna sata udaljenosti, postavio bih energetske štitnike od sto milijardi kilometara. Time bi ceo ovaj mali sistem bio zaštićen. Mars, Zemlja, Mesec i Venera i cel. industrija u tačkama libracije.

– Otkud nam energija za takve štitnike? – upita Piter.

– U paraleli jedan u ovom predelu nalaze se dva ili tri mala bela patuljka iz kojih možete uzeti koliko hoćete energije, ako možete savladati momenat preseka kontinuuma. Ako to ne umete, mi vam možemo prodati dve crne jame koje će biti još bolja zaštita od uljeza.

– Vi možete prodati dve crne jame? – upita Vrhovni.

– Ne baš mi, ali možemo posredovati. Postoji neko ko bi mogao da vam ih prebaci na mesto gde želite.

– Jeste li sigurni u to? – upita s nevericom Piter.

– Jesam! – odlučno odgovori Oposum.

Sigurnost s kojom je to izgovorio bila je zastrašujuća. To je iznenađilo i Marka, iako je znao da su Mišoliki upleteni u najmutnije i najneobičnije radnje između svetova i paralela, ali prvi put je i on čuo da neko prodaje crne jame i baš ga je interesovala cena.

– Koliko košta jedna takva crna pacovska jama? – upita.

– Ne znam. Mi uračunavamo samo svoje troškove. To bi se znalo tek kasnije. O ceni se razgovara tek kad stranke pristanu na razgovor o takvom poslu.

– O tome treba razmisliti – reče Vrhovni.

– To je vaša stvar – odgovori Mišoliki. – Mene uvek možete naći preko Meseca ili preko komandanta.

– Da, da – reče zamišljeno Vrhovni, s divljenjem zagledan u to malo biće pacovskog lika i brkova.

– Pa mislim da smo se narazgovarali, a vi možete da ostanete.

– Ne, reče Mark – mi takode odlazimo. Mene sutra ujutru u orbiti čeka moj brod. Stvari na Zemlji treba urediti do uveče.

– Na ispraćaju će biti ceo Savet – reče Vrhovni. – Odlaziš sa svim počastima.

– Mislim da ste zaboravili na mene – upade im Vanda u reč.

– Ali, – reče Mark – o tome nismo govorili. Mislim da to nije mesto za žene.

– Zaboravljaš da sam i ja ratnik s Feniksa.

Ostala trojica gledali su ovu malu raspravu, koju nisu očekivali jer na to niko nije ni mislio. Vanda je bila odlučna, i bilo je očigledno da je u pravu.

Na molećivi Markov pogled Vrhovni zausti:

– Dragi moji, vi ste oboje specijalisti, oboje i ratnici. Ne vidim razloga da ne letite zajedno. Zadatak je tako složen da će ga lakše obaviti dvoje nego jedno. Ja bih, štaviše, voleo da letite oboje.

– I ne samo to, – reče Vanda – ja ne želim da ostanem na Zemlji dok ti letiš među zvezdama, pa, kad se vratiš – da te dočekam kao starića! Ti ćeš leteti možda godinu dana, ja ću čekati trideset godina. Hvala ti na svemu. Idem odmah da nađem novog muža.

– Vidim da ste svi protiv mene, – reče Mark veselo – ali svi ste u pravu! Pa šta čekamo onda? Podimo!

Dok je trajala ta mala prepirka, Oposum je ulučio priliku da ispije još nekoliko jaja i konjaka, a onda Mark viknu na njega:

– A ti, mala pijanduro, uskači u kutiju! Nećeš valjda takav sa nama. Ako te takvog vidi neka mačka, može te zgrabiti za šiju.

Oposum se zavuče u kutiju, preko koje Vanda veza mašnu, a Mark je ponese. Dok su napuštali malu odaju, stari konobar gledao je za njima tražeći malog smešnog gosta, ali ga nije video. Kad su već izašli iz restorana, starac se zavuče pod sto, otvori ormane za pribor i plakare, pogleda iza zaves, ali Mišolikog nigde nije bilo. Pitao se nije li sve to bila opsena.

Patuljak je za to vreme spavao u kutiji, dok su Vanda i Mark, opro-

ativši se od Vrhovnog i Sefa, žurili u svoj apartman – da se pripreme za daleko putovanje.

9.

Mark Silard je polazio u rat. I to se sada nije tajilo. Kakav će biti obim i koliko će trajati ovaj rat, nije se moglo znati, ali već i sama činjenica da sa Zemlje poleće ratni brod, to sa punim javnim ovlašćenjima Saveta, bilo je nešto novo.

Ujedinjeni svetovi nisu imali pravu vojsku koja bi neprekidno bila pod oružjem. Postojalo je samo nekoliko desetina specijalista i još nekoliko miliona ljudi koji su sačuvali ratničke gene i koji su se mogli obučiti za rat. Njih su povremeno sakupljali i obučavali rukovanju novim oružjima, koja su se ipak i dalje tajno izrađivala. Međutim, ratnici nisu odavno okupljeni. U nekim intervencijama koje su imale dimenziju ratova, kao što je bio Rat za Andromedu, učestvovali su Altairci i gusari Braće Lafit. Oni su učestvovali iz solidarnosti sa Federacijom, iako se može slobodno reći da nisu bili njeni najbolji pripadnici. Solidarnosti je oduvek bilo kad je svet bio u opasnosti.

Polazak dvoje ratnika morao se obaviti zvanično. Na pisti je bio postrojen ceo Savet u novim uniformama, sa ratničkim obeležjima. Bilo je tu i nekoliko starih generala koji nikad nisu ratovali, i, naravno, oči kamera koje su ovaj trenutak beležile za dokumentaciju a ne za objavljivanje. Savet nije želeo da se celoj stvari daje publicitet, iako je, naravno, javnost o svemu trebalo da bude obavestena, jer se nikad nije znalo kako će se dalje stvari razvijati.

Posle sviranja himne, Vanda i Mark su se pozdravili sa svakim članom Saveta pojedinačno, a Vrhovni je zvanično zakačio komandantu veliki totem Federacije.

Na drugom kraju piste stajali su članovi porodice kao civilna lica, i

čekali trenutak da se pozdrave sa slavnim putnicima. Na sinoćnom skupu porodice, Mark im je ponovo govorio o onim velikim uverenjima koja ga održavaju večno mladim, govorio je o svome ocu Petrusu, koji ga opet negde u nepoznatim svetovima očekuje, i, najзад, govorio je i o mogućnosti da se neće vratiti.

Sad su, pošto su sve zvanične stvari bile gotove, mladi Mark i Helen u ime porodice prišli Marku i Vandi i zajedno sa Vrhovnim i Šefom otpratili ih do Bel-Amija, gde su se pozdravili sa njima.

Kroz nekoliko minuta, kad je od kontrole leta i svog kompjutera dobio potvrdu da je sve spremno, Mark uključi antigravitaciono jezgro svoga broda i Bel-Ami počeo polako da se diže iznad metalne piste oko koje su vijorila znamenja Ujedinjenih svetova. Kad su bili dovoljno visoko, kompjuter uključi motore i Bel-Ami nestade u blještavoj Sunčevoj svetlosti. Kada se brodić popeo na dvesto kilometara, ukaza se Mesec i Bel-Ami se usmeri k njemu, koridorom namenjenim za specijalne misije.

Dok se Zemlja udaljavala postajući sve manja i sve nestvarnija u košulji od oblaka i plavetnilu okeana, ukrašena kapama snežnih polova, Mark, Vanda i Oposum, koji se u brodić ukrcao dva sata pre njih – spakovan u prtljagu, gledali su prema Mesecu, koji je postajao sve veći. Uskoro sa Meseca stiže signal:

– Komandante, dobrodošli u zagrljaj mog elektronskog polja. Vaš brod plovi bezbedno i nevidljivo.

– Hvala – reče Mark. – Nadam se da je gore sve u redu. – Da, Poluks je već napravio dva kruga oko ekvatora i sad ide prema tački libracije Adriatikus. Tamo će vas dočekati. Zaustaviće se minut pre nego što vi stignete, vrata palube za unutarnje sletanje biće otvorena.

Tri minuta pre kontakta, vaš računar postaće apsolutno zavistan od komandi sa Poluksa.

– Sjajno. Ima li još nešto?

– O ovome ne. Sve ostalo što vam je potrebno nalazi se pod vašim ličnim programom, kao i uvek – u računaru Poluksa. Tajnost je stepena Alfa 01, te podatke skoro tajim i od samoga sebe.

– Dobar si, momče. Hoćeš li me najaviti upravi baze?

– Tek kad budete u velikom brodu. Oni su svoj deo posla obavili, a ostalo nije njihova stvar. Ipak, ne zaboravite da im zahvalite.

– Dobro da si me podsetio.

– Imate li još nešto?

– Imao bih – reče Mark pogledavši u Oposuma. – Šta da radim sa pacovom?

Mašina se nasmeja svojim grlenim glasom. Izbacićete ga u kapsuli u predelu asteroida. Tamo ga čekaju njegovi. Ne brinite, ja ću vas na vreme obavestiti o času.

– Jesi li čuo, mališa? Ti napolje letiš u buretu, pravo među kamenje.

Oposum se smejuć se šmrćući. On je znao kako će operacija da teče. Bio je jedini od početka upoznat sa onim što će se dogoditi, ali znao je, kad se nađe u Poluksu, onda Mark vodi igru kako on hoće.

Za jedan sat mali teleskopski video pokaza veliki brod koji je polako izlazio iz Mesečeve senke. Blještavo plava letilica jasno se isticala prema crnom nebu i svetlo-zlatnom polumesecu. Iz ove daljine izgledala je kao neko lako i nežno telo koje niz talase goni povetarac. Ali, bila je to, u stvari, moćna sprava, koja je bila u stanju da stigne pre svoga signala, pre svoje slike, kad je to trebalo, a u unutrašnjosti svojih energetske komora sadržala je snagu male zvezde. Bio je to najmoćniji komad čovekovog stvaralaštva.

Hronometar iznad videa pokazivao je da do trenutka kontakta ima

još oko deset hiljada sekundi. Brod se sada video skoro polubočno i izgledalo je da se penje. U stvari, klijao je prema tački libracije, gde će doći do susreta. Mašina Bel-Amija polako je vršila korekciju putanje i brodić je pošao u susret velikom bratu. Uskoro je promena svetla na kontroli računara pokazala da je Bel-Ami pod upravljanjem Poluksa, odakle se javi ljupki glas.

Komandante, pozdravlja vas vaš brod Poluks. Generale Vanda, primite izraze našeg divljenja. Gospodine Oposume, nosioče velikih ordena, radujemo se što ćete biti naš gost.

– Oho, – reče Mark iznenađeno – ovo zvuči čudno. Ili su tamo nešto pokvarili, ili pak suviše popravili?

– Ovde Bel-Ami, primite naš pozdrav. Spremni smo za sletanje.

Pred njima je, u punoj veličini, bio ogromni brod i kad su gledali u glavni monitor, nisu mogli da vide njegove krajeve. Brod se plavio u svojoj energetske košulji, velike crvene oznake Ujedinjenih svetova sjajile su poput vatre. Bilo je očigledno da je promenjena zaštitna oplata. Brod je bio lep i izgledao je moćno kao pravi admiralski.

Vrata unutrašnje palube bila su otvorena i Bel-Ami skliznu unutra, kao da ulazi u neku tamnu jazbinu. Velika hala unutrašnje palube naglo se osvetli kad brodić ude unutra, a vrata se polako zatvoriše.

– Dobrodošli na Poluks! – glasio je pozdrav. – Izvinite što morate čekati desetak minuta zbog izjednačenja pritiska.

– Jesi li čula, – reče Mark – neko nam je pokvario računar. Ne znam šta mi više smeta: taj ženski glas ili ta učtivost.

Mark uključio audio-vezu s računom i upita:

– Otakd si se tako profinio, dušo moja? Ko te je naučio te fine reči i otkud ti ženski glas?

– Gospodin Mesec zatražio je

izmenu nekih mojih kola i nekih ćelija koje određuju moju prirodu.

– Kao da su te uškopili – reče Mark.

– Kapetane, – šapnu Oposum – ja znam zašto je to Mesec učinio!

– Ma nemoj, otkud ti to zanš?

– Dao je vašem računararu ženski glas, da biste se i vi malo profinili, da manje psujete i budete učtiviji.

Mark ga pogleda zabezeknuto a onda prsnu u smeh:

– Da znaš, u pravu si. Stvarno, osećam se neugodno kad slušam kako mi lepo govori i stideo bih se da budem grub i nepristojan.

– Komandante, – javi se računar – gospodin Mesec smatrao je da ove izmene treba izvršiti zbog toga što će putnik biti i jedna dama. On smatra da će to više odgovarati ambijentu koji je na brodu znatno izmenjen.

– Dobro, videćemo! – reče Mark.

Crveno svetlo kontrolnih lampi se ugasi i upali se svetlo-zeleno. Mark uključi programe provere pritiska i kvaliteta vazduha i, pošto je dobio pozitivne rezultate, reče:

– Idemo.

Vrata na Bel-Amiju se otvoriše i oni su iskočili napolje. Velika palubna hala treperila je od bleštave svetlosti, kao da ih pozdravlja. Na podu se nisu čuli njihovi koraci, bio je obložen nekom mekom materijom koja je olakšavala hod i upijala šumove. Uputiše se zatim prema izlazu, odnosno ka ulazu u vitalne delove broda.

Kad su u hodniku stali na traku, ona se pokrenu i ponese ih ka komandnom delu broda. Zidovi hodnika behu pokriveni snimcima iz rata za Andromedu i svetova koje je Mark obišao tokom ratovanja. Bilo je sve ukusno uramljeno i postavljeno, tako da se uz sporo kretanje mogla doživeti čitava priča o velikoj pobedi.

– Ovo im je uspelo – reče komandant.

Traka ih dovede do ulaza u komandnu salu. Kao i ranije, komandna sala bila je osvetljena plavom svetlošću, koja je sada naginjala ka zelenkastom. Video-uređaji, mali monitori, različite skale, pokazivali su sve što je potrebno da se zna u jednom trenutku: položaj broda, položaj Meseca, Sunca, Zemlje i ostalih planeta, pravac kretanja svih velikih objekata u prostoru od milijardu kilometara, stanje energije i još mnogo toga što je potrebno za ručno upravljanje letilicom.

Naravno, i tu su izvršene neke izmene. Postavljena su nova sedišta, i nekoliko lepih slika koje su, imitirajući gravire iz davnih vremena, prikazivale glavne prizore velike pobede. Očigledno, radilo se o kompjuterskoj obradi, ali je iza svega ipak stajao neki umetnik, jer je sve bilo savršeno i imalo draž umetničkog dela.

Mark se zagleda u slike i pozove Oposuma:

– Vidi mališa, evo i tvoje krtije.

Na jednoj slici video se brod Malog Oposuma kako napada neprijateljsku krstaricu. Onda su pogledali druge slike, koje je trebalo da ih podsećaju na velike časova pobede.

– Ali, sad nije vreme za zabavu – reče Mark i sede za komandni pult. Onda zažmuri i postavi ruke na komande. Pod prstima je osećao da je sve na svome mestu. Levim srednjim prstom pritisnu jedan senzor i istog trena javi se Mesec:

– Dobar dan, gospodo, vidim da ste na staroj dobroj letilici. Nadam se da vam je ugodan novi ambijent.

– O pokazao si da imaš ukusa – reče Mark.

– A šta vi mislite, generale Mond? – upita Mesec.

– Hvala ti na svemu. Mislim da si oplemenio ovu mušku jazbinu. Ovo sada liči na ugodan kutak, a ne na brlog jednog ratnika.

– To sam i hteo – reče Mesec.

– Oho, – uzviknu komandant – a ne pitaš pacova šta on misli. Ništa, ništa, Meseče bleđi, vratiću ti ja milo za drago.

Mesec se nasmeja.

– Komandante, mislim da bi trebalo da krenete. Uskoro će se ispuniti potrebni uslovi za polazak. Prema utvrđenom planu, imate još pet minuta.

– Onda šta čekamo – reče Mark, – je li mašina zagrejana?

Lepi glas Poluksovog kompjutera raportira:

– Brod je spreman i svakog trenutka može poleteti prema pravilima letenja uobičajenim u solarnom sistemu.

– Hvala, dušo, – reče komandant – je li utvrđeno mesto gde ćemo se osloboditi Oposuma?

– Da, – javi kompjuter – između asteroida 9879 i 9888. Zatim letimo dva parseka prema centru Galaksije, da bi mašine stekle punu snagu.

– Kojom brzinom se leti? – upita Vanda.

– Uobičajeno u solarnom sistemu, 300.000 na minut, a van sistema – do 3.000.000 kilometara u sekundi.

– Onda, ako je sve spremno, poletimo – uzviknu komandant. – A ti, Meseče, možeš nas pratiti kako nestajemo. Pozdravi dole sve i poljubi ih u naše ime.

Mark nije čekao da od Meseca dobije odgovor, već jednim dlanom pritisnu široki beli taster, koji je prilagođen njegovom otisku, i uključujući motore. Istog trenutka veliki brod protrese neka snažna sila koja je dolazila iz prva dva reaktora. Brod se zatim naže udesno, pa se zatim postavi u liniju leta. Gravitaciono polje u brodu počne da jača, što znači da je i brzina rasla. Mark neutralisa sve uticaje povećavanja brzine i posle dva minuta pokaza brojku od 300.000. Brod je leteo maksimalnom brzinom za solarni si-

stem: šezdeset puta sporije od svetlosti.

Koridor kojim su leteli prolazio je milion kilometara od Marsa, i kad je izoštrila sliku na videu, Vanda uzviknu od iznenađenja. Slika kakvu je pružao Mars predstavljala je ostvaren ljudski san. Mars su pokrivala zelena polja i šume i plave površine okeana, a nebo je bilo ispunjeno oblacima. Samo su još neki delovi bili pokri- veni crvenom pustinjom i ostaće tako zauvek, jer su ih štitili zakoni Federacije. Mars je postao lepši za gledanje od Zemlje, a ljudi su ga zvali planetom za idile. Imao je naj- lepše zalaske sunca u ovom re- gionu Galaksije. Na njemu se živelo isključivo od turizma i raznih oblika zabave.

Dok je Vanda u kuhinji pripre- mala osveženje i užinu, Mark je pred komandnim pultom objašn- vao Oposumu funkcije pojedinih senzora i rad komplikovanih ur- edaja i robota.

– Vidiš, pacove – reče Mark, – ovaj brod je veliko čudo tehnike i kibernetike. Mašina broj jedan u Galaksiji, uprkos čudima Mutanata i Kiborga, ali za mene ipak mnogo veće čudo je tvoja leteća kanta. Reci mi, u čemu je štos?

Oposum se počeo iza maljavog uha:

– Znam da nećete verovati, ali o tome pojma nemam. Mi se tim bro- dovima samo koristimo, ali ne znamo način na koji funkcionišu.

– Znam, a kako ih gradite?

– Mi ih uopšte i ne gradimo. Sa- kupljamo ih na otpadu u Kanopusu Alter.

– Gde ti je to?

– To je u prvoj paraleli, na mestu gde je Kanopus Alfa.

– I šta se tamo nalazi?

– Tamo ima jedna velika pla- neta, veličine vašeg Jupitera, koja je potpuno suva, pusta i ledena kao pakao i na njoj se mogu naći mili- jarde letilica kao što su naše.

– Šta pričaš? – reče Mark. – Našao si mene...

– To je živa istina, komandante.

– Kako ste stigli tamo, mali đavoli?

Oposum se zamisli pokušavajući da se nečega seti, a onda počeo:

– Ima tu jedna legenda. Kaže se u njoj da je neki naš predak, kada je pokušao da leti na nekom brodu bržem od svetlosti koji je ukradio ljudima, zalutao u prvu paralelu. Ali, natrapao je na taj Kanopus Alter. Tamo su ga prihvatili neki ljudi, ili, bolje reći, neka bića slična ljudima i dali su mu letilicu da se vrati. On je kasnije došao sa svojim plemenom na tu planetu da se oduži svojim spasiocima, ali njih tamo više nije bilo. Naravno, nisu mogli odoleti da odande ne pokupe nekoliko brodova. Idanas to još činimo. Imamo ih tamo još za milion godina.

– Nemoj da lažeš – reče Mark.

– Komandante, ja sam bio tamo i sam sam izabrao svoj brod.

– Boga vam vašega, znači otud je ta vaša flota. A ja sam verovao da imate neki naučni sistem.

– Imali smo, – reče Oposum – ali otkako smo sve to pronašli, postalo je besmisleno da se dalje trudimo.

Komandant ga pogleda ozbiljno, i onda mu sve postade jasno, pa reče:

– Shvatam, pronalazak tog blaga zaustavio je vaš naučni razvoj. Posle toga više vam se isplatilo da kradete i varate. Od tog vremena razvijali ste lukavstvo... Oposume, jednoga dana kad budemo imali vremena, povešćeš me na taj Kanopus Alter. Važi?

– Važi – klimnu Oposum. – To treba videti, a moja je želja i da pronađem te ljude sa prve paralele, ili, kako naša priča kaže, Starce sa prve paralele.

– Kad se sve ovo završi, obećavam ti da ću te pratiti na tom putu – reče Mark. – Mislim da je to važno za sve nas.

Vanda je upravo stigla sa onim što je pripremila za užinu i čula je

samo završetak njihovog razgovora, pa upita:

– Šta se vas dvojica dogovarate, ako smem da znam? Kud se spremate kad se sve ovo završi?

– Idemo u švaleraciju. Vodim pacova na Venerine planete. To je njegov životni san.

Oposum se cerio a brkovi su mu štrčali od zadovoljstva. To je stvarno bio njegov san od trenutka kad je čuo za te planete.

Svetlo na kontroli leta počeo da treperi označavajući da su se približili asteroidima.

– Dečko, stigli smo. Ispij svoje piće i iskači! – reče komandant.

Brod počeo da usporava i da menja putanju, usklađujući je sa orbitom asteroida. Računar najavi nailazak brojeva 9879 i 9881 za dvadeset minuta. Oposum ispi piće, na brzinu obrisao brkove, i skočio na noge.

– Gospodo, – reče Vandi – bila mi je čast.

Zatim se diže na prste i poljubi je u ruku.

– Oposume, – reče Vanda, dignuvši ga u vazduh obema rukama.

– I meni je bila čast i zadovoljstvo. Nikad neću zaboraviti šta si učinio za sve nas.

Oposum i Mark zatim požuriše u komoru za lansiranje. Mark upita:

– Znaš li kud letiš?

Oposum klimnu glavom.

– A znaš li kud ću ja?

– Ne – reče Mišoliki – kao što još ni vi ne znate, ali uvek ću biti blizu vas. Ili ja ili neko od mojih. I dalje neka važi stari pozivni znak.

– U redu – reče Mark – a sad uskači! Neću da ti pružim ruku, jer sam sujeveren. Nek bude kao da se nas dvojica nismo rastali.

Mišoliki salutira i uskoči u kapsulu. Istog časa, kompjuter za dva minuta najavi susret s asteroidom. Mark izađe iz komore i uključi automatsku rampu, koja podiže kapsulu i usmeri je ka velikom otvoru na brodu. Rampa se podiže do sa-

mog otvora. Glas kompjutera započe odbrojavanje.

Mark u sebi odbroja do deset, i, kad šapnu »nula«, kapsula izlete u slobodan prostor.

Kad se vratio u komandnu salu, Mark nade Vandu ispred velikog videa kako posmatra nailazak ogromne stene. Mala kapsula letela je prema asteroidu, i, kad se mimoišla s tamnim komadom metala, odjednom nestade. Samo im se učinilo da se neka ogromna fantomska letilica pojavila i usisala kapsulu.

– Jesi li videla? – reče Mark. – Ti su pacovi nedokučivi. Nije mi jasno šta su oni u stvari. Treba mnogo vremena da to saznamo.

Malo kasnije kroz audio stiže glas patuljka:

– Moj pozdrav generalu Mondu i komandantu Silardu. Do viđenja, prijatelji!

– Mali smrdljivi davo – reče Mark smešeći se.

– Zar nisi primetio kako je postao čist i uredan. Upotrebljava čak vrlo skupe i delikatne mirise.

– Stvarno, – promrmlja Mark – mali se profinio.

– Voliš ga pomalo? – upita Vanda.

Mark je pogleda iznenađeno i, zamislivši se, reče: – Možda si u pravu. Mislim da bi mi mnogo nedostajao kad bi odjednom nestao. Da, tačno tako.

Onda otpratiše pogledom veliki asteroid koji nestade u daljini, odnevši sa sobom Oposuma i tajnu koju je on nosio u sebi.

– Mislim da je sada vreme da se vratimo poslu. Da vidimo prvo šta nam je sve poverio naš prijatelj Mesec. Da vidimo kakva je to mačka u džaku.

On na tasteru otkuca program kojim se otvarao pristup dosijeu smeštenom u ćelijama računara. Istog časa, sve što je bilo razbacano po memorijama počeo da se sakuplja na jednu nit. Mark se pitao ko-

liko će mu vremena biti potrebno da se upozna sa zadatkom.

10.

Dok mu je mašina pripremala sve informacije što ih je Mesec uneo u ćelije Poluksovog mozga, Mark uključi senzore da bi ispitao prostor u kome se nalazi. Ni najosetljiviji senzori nisu mogli da otkriju prisustvo bilo kakvog stranog tela, i to u čitavom prostoru od jedne svetlosne godine. Bilo je to nelogično jer je znao da su brodovi Mišolikih sigurno u blizini, kao njegova diskretna zaštita. Očigledno, raspolagali su savršenim uređajima za kamuflažu.

Iako je možda imao najveći broj specijalnih letova od svih živih ljudi, Mark je sada prvi put leteo tako da mu nije bila poznata putanja kojom leti. Znao je da će na dva parseka od polazne tačke sve postati jasnije, u trenutku kad brod bude dostigao tačku pune zagrejanosti. Ipak, on od računara zatraži program leta do te tačke, za koju nije znao ni gde se nalazi. Istog trenutka na velikom komandnom monitoru iscrta se kvadrant od četiri parseka i crvenom bojom pokaza linija leta. Sa strane slike, brojkama, bili su iskazani svi elementi prostora. Na putu nije bilo ni jednog jedinog objekta od značaja. Bio je to prostor idealan za zagrevanje mašine. Ali, Mark se pitao zašto je sve tako pusto, jer je znao da se baš u ovom kvadrantu često susreću razni sumnjivi brodovi, koji isto tako obavljaju sve moguće vrste sumnjivih poslova. Bilo je to zaista neobično.

Poluks je, međutim, leteo prema programu koji je postavio Mesec, i Mark nije imao potrebe da izdaje bilo kakve komande. Brzina broda već je uveliko prešla brzinu svetlosti i penjala se ka dozvoljenom maksimumu za region. Energetska zaštita bila je uključena na minimum, jer opasnosti očigledno nije bilo.

Međutim, Mark se pitao ko ih tamo, na kraju ove putanje, čeka, i zašto to nije odmah saznao od Meseca.

Okrete se prema Vandí, koja se sedela iza njega i posmatrala njegov napeti potiljak. Po nepomičnosti njegove glave i disanju znala je da je duboko skoncentrisan. Ali, kako se njegovo disanje polako menjalo, osećala je da će se okrenuti da joj nešto kaže.

– Kaži dragi – reče ona.

– Šta da kažem?

– Ono što te muči, ono što se spremaš da kažeš. Mark shvati snagu njene intuicije, prede na sedište kraj nje i, zagrlivši je, reče:

– Pitam se ko nas tamo čeka i zašto nam to Mesec nije rekao?

– Mislim da to ni sam nije tačno znao, ili je smatrao da to ne mora da sazna Mišoliki.

– Ne verujem. Nešto drugo je u pitanju. Možda ćemo saznati kad saslušamo njegov izveštaj i program koji je pripremio. Ali nije samo to: osećam se nekako neugodno. Za vreme leta to mi se nikad nije desilo. Imam neko ružno predosećanje. Osećaj je u potpunosti čudan.

– Možda ti ja smetam? – upita Vanda.

– Ne, ni najmanje. Već osećam da me nešto steže i da mi smeta, kao da sam u nekoj čauri ili u jonskoj auri.

Vanda ga pogleda, pa onda prsnu u smeh. Pokušavala je da se zaustavi, ali kad god bi ugledala njegovo zbunjeno lice, još jače bi prsnula u smeh. Konačno, kad se umorila od smeha, ona se smiri i reče:

– Mislim da znam šta ti je.

– Šta?

– Stvarno ne možeš da pogodiš? Ne – reče Mark zbunjeno.

– Dragi moj, ne steže te nikakva aura, nikakvo polje gravitacije, već tvoje odelo, Ti letiš obučen, a to ti se već godinama nije dešavalo, zar ne?

Sad je on prasnuo u smeh. I zaista sve je bilo tako jednostavno: on koji je bio poznat po tome što u svome brodu leti nag i opušten do potpunosti, sad je bio utegnuto u svečanu uniformu komandanta. Čak i kada se vraćao iz velikog rata sa Andromede, i to sa tri dame, najveći deo leta proveo je nag.

– Šta čekamo – reče sećajući se kako je od sve tri prekrasne devojke Vanda ipak najviše bila po njegovoj meri.

Za tren oka oboje su bili nagi i u isto vreme shvatiše da već danima nisu vodili ljubav. Želja je bila tako jaka da joj nisu mogli odoleti.

Za to vreme kompjuter je mirno vodio brod ka odredištu, na zabavljanje da istovremeno malom kamerom snima i prenosi sliku Mesecu. Ako Poluksov kompjuter nije razumeo šta se ovde događa, Mesec se sjajno zabavljao gledajući kako se njegovi ratnici spremaju za odlučnu bitku. Znao je da još ima vremena za takve stvari, iako zapravo nije znao kakav je kvalitet zadovoljstva koje jedno drugome pružaju. Intenzitet zadovoljstva poznao je na osnovu dubinskih senzora koji su to dobro pokazivali. I kad god je posmatrao vođenje ljubavi, Mesec se pitao kako bi se ta uložena energija mogla praktično iskoristiti.

Kasnije, kad se Vanda vraćala iz kupatila uređujući kosu, rekla je Marku:

– Dragi, zaboravila sam da ti kažem, imaćemo bebu.

– Da, – odgovori on malo umorno. – Kad sve ovo bude gotovo, napravićemo tu bebu. Lepu bebu.

– O, mi smo je već napravili! – reče ona.

– Kako napravili? – upita Mark pobledevši.

– Baš onako kako ti praviš bebe. Uvek si tvrdio da si na starinski način pravio svoju decu.

– Znači, ti si u drugom stanju. Otkad to znaš?

– Od onog dana kad smo pošli u lov na vukove.

– Ako si to već onda znala, što si pošla na ovaj let? Zar misliš da se porodiš u brodu? Ti nisi normalna!

– A što? Uostalom, neću se poroditi tako brzo. Sve je već zaustavljeno. Beba može da čeka, i ovako mala kao makovo zrno.

– Kako da čeka? Koliko ja znam, to traje devet meseci – reče Mark.

– Ti si, izgleda, zaboravio na kengurov hormon. On zaustavlja razvoj ploda.

– Gle, stvarno, još odavno čuo sam nešto o tome. I ti misliš da je to efikasno.

– Trebalo bi da ti to bolje znaš!

– Zašto ja?

– Mislim da si sve to ti patentirao. Pre 120 godina, zemaljskih naravno.

– Može biti Da, sećam se – reče Mark. Sad se dobro sećam cele stvari.

Veliki monitor tog časa počeo da otvara sliku, a računar izdeklamova:

– Sektor 33-78-99: neidentifikovana masa metala, kristala i mende-lona. Obim tristotine četrdeset sedam metara u proseku, težina neprocenjena. Brzina kretanja 0,05.

– Šta je to? – upita Vanda.

Slika se izoštri i oni ugledaše hrpu sastavljenu od ostataka brodova, satelita, krstarica, teretnjaka i raketa. Sve je bilo zgužvano u masu bez oblika, koju je slaba gravitacija nosila ka jezgru Galaksije.

– Možeš li utvrditi kakvog su porekla letilica? – upita Mark.

– Da – odgovori mašina. – Sve su ljudske. Ipak, jedna je pripadala Gilama, dve Mutantima, a postoji i nešto što liči na Kiborga.

Računar je izdvajao te detalje na videu, a zatim ih je u originalnom obliku prikazivao na slici modela letilica. Međutim, Marku sve to nije bilo jasno. Otkud takva gomila krša na jednom mestu?

– I šta bi to moglo da bude? – upita.

– Ne znam – odgovori mašina – ali ne verujem u slučaj.

– Mnogo koristi od tebe – reče Mark. – Ali verovatno si u pravu. Ipak, koliko bi ti trebalo da utvrdiš kakva je to sila mogla da učini?

– Ima takvih sila, ali je nelo-gično.

– Ja mislim da je to neka klopka – reče Vanda.

– Da, u pravu si – prošaputa Mark. – To je klopka. I dok je to govorio, naglo uključi zaštitno polje a iz Poluksovih akumulatora polete energija koja počeo da pojačava zaštitu broda.

Sekund kasnije ugledaše kako iz hrpe gvožđa prema Poluksu poleće projektil, koji već na pedeset kilometara nalete na čvrsti energetska zid i iza trenutak se zaustavi, a zatim, odbačen, polete prema slobodnom svemiru.

Čim je ugledao projektil, Mark aktivira neutronske topove koji rasturiše hrpu metala, i tada se ukaza jedna mala, neobično građena letilica, koja je pokušavala da skrene levo od Poluksa. Bio je dovoljan hiljaditi deo sekunda pa da robot na fotonskom topu stupi u dejstvo. Pet fotonskih plotuna, koji su više nalikovali na svetlosni snop, zakačiše neprijatelja i on sagore u eksploziji nalik eksploziji neke minijature nove.

– Šta je to bilo? – upita Vanda.

– Pretpostavljam, prethodnica neprijatelja.

– Kiborzi?

– Oni – odgovori komandant. – Koliko se ja razumem u ove stvari, to je bio njihov štos. Oni više ne šalju Gile i Mutante već sami polaze u borbu. To znači da su se namnožili. I sad mi je jasno zašto je ceo ovaj kvadrant prazan. Očistili su ga da bi napravili ovu gomilu krša.

– Kad pomislim da se u toj kiborškoj mašini ipak nalazio ljudski

mozak, i to čak možda čoveka koga smo poznavali, jeza me podide.

— Da, — potvrdi Mark — općinjeni mozak. Taj mozak je sebe gledao ne kao deo mašine nego kao stvaralački duh. Na svu sreću, bili smo brži od njega. S tim je gotovo, a ja mislim da bi sad trebalo nešto popiti, da se smire živci.

Vanda je otišla da donese hladni napitak a Mark se opustio u fotelji za komandnim stolom i uključio jedan od kalemova koji su mu poklonili blizanci. Na kalemu je pisalo HCVB 575+77.7. Bila je to muzika hiper-kvazara i Mark tek tada shvati otkud o tome takve različite i neobične teorije. Tonovi koji su se vešto smenjivali, preplitali, pokrivali jedni druge ili tekli paralelno, ličili su na muziku humanoida, ali i na muziku bogova. Pitao se da li je to muzika primitivnih ili muzika apsolutnih umova. Zaista, kad bi neko imao ključ za čitanje, mogao bi možda da iz te muzike rekonstruiše život, zvezdu ili neku divnu umetničku sliku.

Vanda postavi veliku čašu leda i neke zelenkaste tečnosti i Mark, otpivši gutljaj, zahvalno je pogleda, a onda reče:

— Mislim da je sad vreme da otvorimo Mesečev paket. — Da vidimo šta nam je spakovao.

Svi podaci koje je Mesec ubacio u Poluksove ćelije pamćenja bili su ne samo vešto skriveni u različitim memorijama i programima, već i šifrovani tako da se mogu čitati jedino Markovim ličnim čitačem. Mark uključi čitač u sistem za izdavanje pismenih naredenja i skupljeni podaci automatski počеше da se prevode.

Na videu se pojavi serija brojeva i nekoliko kontrolnih rečenica. Zatim upozorenje: ODMAH BRISATI!

Mesec je pripremio komandantu ogromnu masu podataka selektiranih, posebno podvučenih, sa puno karata, grafikona i nacрта. Bilo je to sve što se znalo o Kiborzima. U

skraćenoj verziji koja je tekla, svaka rečenica i svaki detalj koji je imao dodatna objašnjenja izlazio je na ekran u boji. Postojalo je pet boja, od kojih je svaka značila poseban obim još raspoloživih podataka. Isto takom posebno su bili podvučeni elementi: istina, provereni podaci, legende, laži, pretpostavke i sl.

Neke delove Mark je dva puta preslušao, a za neke je tražio grafičke table. Međutim, posebno su ga interesovali modeli Kiborga, pet osnovnih tipova sa nekoliko varijanti, što je naravno, uključivalo i sve moguće međuvarijante i kombinacije. Činjenice koje su saznavali bile su zaprepašćujuće, ako su istinite, a u to nisu imali razloga da sumnjaju. I Marku i Vandi bilo je jasno da Kiborzi vešto drže sve problematične tačke Galaksije, one kojima ljudi teško ili nikako ne prilaze zbog nemogućih stelarnih ili drugih uslova. Zaključak je bio da su sluge polako preuzimale ulogu gospodara, a da pravi gospodari to još i ne znaju.

Mark je od svega ponešto znao, iako nije imao ovako sistematizovanu sliku, ali Vanda je bila užasnuta kad je sve ovo saznala. Prvo što ju je iznenadilo bilo je to da Kiborzi ne moraju da liče na ljude. Ona je od detinjstva imala utisak da je Kiborg čovekoliki robot, nešto poput androida s ljudskim mozgom. Crteži i slajdovi koje im je pokazao Mesec prikazivali su Kiborge kao male vasijske brodove, podmornice, mašine-krtice i mnogo šta drugo, a najređe se pojavljivao upravo ljudski oblik. Čovekoliki izgled imali su Veliki Kiborg, ili, kako su ga zvali, Crni Kiborg, i prva tridesetorica.

Kad je prikazao sve što je znao o njima, pokazao njihove mogućnosti, način delovanja i ostale osobine, Mesec se upustio i u teorijsku raspravu o uzrocima njihovog otpadništva. On je tvrdio da je do toga

došlo zbog negativnog uticaja mehaničkih moći na intelekt mozga. Tvrdio je isto tako da je razlog možda i u načinu ishrane, odnosno u kvalitetu rastvora u koji su mozgovi položeni i iz kojih uzimaju energiju. On je tvrdio da na tim pojištima, kako je zvao mesta gde se oni snabdevaju fiziološkim rastvorom, u rastvore treba ubaciti supstance za smanjenje agresivnosti.

To je imalo svoju logiku, ali gde su ta mesta – niko nije mogao znati.

Mesec je zatim pobrojao mesta za koja se zna da su postala zvanični ili tajni centri Kiborga. Na prvom mestu, najbliža od svih, bila je Planeta opsednutih u Kaus Medijus-sistemu i Mesec je smatrao da je to sabirni centar za ljudske mozgove i kontrolu solarnog sistema i svih puteva ka njemu. Zatim je naveo svet Pikaso i svet Arhimedes, koji su bili blizu jezgra Galaksije. Naveo je i mogućnost da u Plejadama postoji njihova glavna tvrđava, ali o tome nije bilo tačnih podataka, sem priča lutalica. Kao najopasnija staništa Kiborga naveo je lutajuće objekte: vasijski otpad, napuštene brodove, komete koje su izgubile orbitu, asteroide i veštačke planete koje su ljudi napustili. Njih se treba čuvati, jer iz svakog takvog objekta može da izleti neki Kiborg, ili celo jato.

– To smo videli – reče Mark.

– Kako je došlo do toga da se odmetnu? – upita Vanda.

– Kako? Lepa moja, jednostavno, kao što se i obično događalo u istoriji. Mi smo se zaneli velikim projektima. Putovali smo na udaljene svetove. Bavili se hiper – tehnologijom ili se gubili u filozofskim raspravama i planovima dok su oni radili. I umesto da rade za nas, oni su radili za sebe. A sad to treba ispraviti. Treba završiti tu priču, ali pitam se kako će to da ide. Nadam se da su ona gospoda na Zemlji shvatila da Zemlji treba zaštita, i to onakva

kakvu im nudi Oposum. Ako to ne urade, može se desiti da na kraju moramo oslobađati zemlju, ili, što je još gore, da se i sami nađemo u tim metalnim čaurama, opčinjeni i ludi.

Više sati oni su pregledali delove Mesečevog izveštaja, a onda su odlučili da je vreme da spavaju, jer je prošlo više od pedeset sati otkako su budni. Mark uključi sistem transformacije broda iz oblika rakete u loptu, i Poluks polako počeo da menja oblik i povećava energetska zaštitu... A njih dvoje su uskoro zasпали kao deca u majčinoj utrobi.

11.

Za devet sati, dok su duboko spavali, Poluks je stigao na svoje odredište. On se zaustavi u tački gde su se potirale gravitacione sile duboke vasiona i nekoliko sazvežđa u jednom delu spirale. Čim se brod zaustavio, računar proširi zaštitno polje na stotinu kilometara i učini ga neprobojnim za sva tela i sva zračenja. Kroz zaštitu su prolazile samo neutrinske emisije, koje je slao Mesec ili neki drugi izvor komunikacija. Dok su Mark i Vanda spavali, Poluksove uši i oči osluškivali su i osmatrale vasionu, bležeći svaki detalj.

U velikoj tami vasijskog prostora, udaljen od svih sjajnih zvezda, Poluks je sam ličio na neku plavu zvezdu koja usamljena stoji između dalekih svetova. Da je neko stajao sa strane, mogao bi da vidi kako se iz pravca sazvežđa Bika približava jedna druga plava zvezda. Dolazila je začuđujuće sporo, kao da nezainteresovano, nekim svojim putem, ide prema samoj večnosti. Na pedeset hiljada kilometara ona zastade i oslušnu kako dvoje ljudi spavaju unutar velikog broda. Mala zvezda uspostavi kontakt sa računarom Poluksa i u njegovu memoriju ubaci nekoliko kratkih muzičkih poruka i, trenutak kasnije, nestade u dalekom prostoru, kao da je nikad nije ni bilo.

Obaveza računara bila je da probudi Marka i upozori ga na prisustvo zvezde, ali on nikad kasnije nije mogao protumačiti zašto to nije učinio. Mašina je samo konstatovala prisustvo zvezde, primila poruku i nastavila da čuti.

Kada su se Mark i Vanda probudili, odmah uključiše sve kamere prema svemiru. U svim pravcima beše sve pusto i prazno, nigde u blizini nije bilo nikakvog objekta. Videla su se samo daleka sazvežđa, koja su lako prepoznavali. Jedina promena bila je u tome što je brod stajao. Tako su bar pokazivali uređaji.

– Stojima, a nema nikoga – reče Mark. – Ko zna dokle ćemo čekati?

– Komandante, imam za vas poruku – javi se računar.

– Od Meseca?

– Ne. Od nekog nepoznatog objekta.

– Da čujem.

– Najbolje je da vam ponovim sve šta se događalo.

Istog trenutka na velikom videu ukaza se slika male zvezde kako se približava, zaustavlja i isporučuje svoju poruku i onda odjednom nestaje u slobodnom svemiru.

– Kad se to desilo? – upita Mark. – I što me nisi probudio?

– Bilo je to u devetom satu vašeg sna. Ne znam zašto vas nisam probudio.

– Kako ne znaš? To je bila tvoja obaveza. Da se u tebi nije nešto pokvarilo?

– Ništa nije pokvareno, ali ne znam zašto vas nisam probudio. Jednostavno, nisam osećao nikakvu obavezu da vas probudim. Kao da me je zvezda koja je dolazila opčinila.

Mark ponovi sliku nekoliko puta. Cela projekcija trajala je deset minuta a da nije sadržala nikakav poseban detalj.

– Ne razumem šta se to dogodilo?

– Ta muzika, šta misliš da li je to poruka ili jednostavno samo radio-signal koji ispušta zvezda? – upita Vanda.

– To je pravo pitanje. Iako više verujem da je muzička poruka. A zvezda mi je dobro poznata. Sećaš li se da se takvih sedamnaest zvezda pojavilo u vreme rata i da su kružile kao posmatrači a onda otišle i za njima – i moj otac.

Još nekoliko puta preslušali su muziku pokušavajući da naslute krije li neku poruku. Muzika je bila sastavljena od tonova koji su bili u nekom posebnom redu, iako melodija ništa nije govorila.

– Mogu li ovo dobiti u sistem brojeva? – zamoli Mark svoj kompjuter.

– Da, komandante. U kojem sistemu želite?

– Imaš li predlog?

– Ne, ali daću vam ga u svim važećim sistemima.

Računar za nepun minut izbaci devedeset tri kartice, tačno onoliko koliko je bilo službenih sistema brojeva. Mark je uzimao u ruke karticu po karticu, ali očigledno na njima nije bilo nikakvog rešenja. Vanda je ponovo pregledala kartice, a zatim ih je vraćala u računar tražeći slovne vrednosti. Sve je bilo bez značenja.

– Koliko ti vremena treba da sve ovo okreneš do maksimuma? – Upica Mark mašinu.

– Komandante, mislim da to ne vredi. Sve sam okrenuo nekoliko miliona puta, ali ništa se ne dobija. U pitanju je neka neregularna šifra. Šifra koju samo vi znate ili bi trebalo da je znate.

– Misliš nešto slično kao prošlog puta u svratištu kod Mutanta?

– Da. Nešto slično. Verujem da je to opet poruka od starog komandanta. Vi i sami znate da je on otišao nekud za zvezdama. Pokušajte da se setite ključa, nečeg što je deo vašeg privatnog odnosa sa ocem.

– A šta bi to moglo da bude? – pitao se Mark glasno

Znao je da je u pitanju nešto jednostavno, čime je zatvorena poruka, ali ko će se setiti šta bi to moglo da bude. Možda neka decija zbrajalica ili pesmica, ali koja? Mark je znao da sada nije trenutak da o tome razmišlja već da se prvo treba opustiti.

– Mislim da bi prvo trebalo da doručujemo – rece on Vanda.

Vanda je spremala doručak, a Mark se predao uobičajenoj jutarnjoj vežbi, koju je izvodio na podu, ležeći nag i pokušavajući da levitira. Naravno, znao je da je to nemoguće u uslovima gravitacije, ali i umeo da u sebi razvije takav osećaj da je duhovno stvarno levitirao deset santimetara iznad poda. Ležeći tako, nastavio je da razmišlja o tome što ga muči. Pokuša da u svesti obnovi sliku onoga što je video na monitoru. I onda, u trenutku, svega se seti i kriknu poput nekog divljaka. Učini mu se kao da je odjednom pao na pod. Vanda dotrča da vidi šta se to događa.

– Šta je to bilo? – upita ona.

– Otkrio sam sistem. Siguran sam. Da, apsolutno siguran. Kao nikad u životu! Mislim da sada možemo mirno da doručujemo.

– Zar nećeš odmah da proveriš rešenje? – upita Vanda.

– Ima vremena. Sad sam gladan.

Mark je jeo polako, uživajući u hrani. Svaki zalogaj unosio je u usta i žvakao svestan svoje pobede. Prosto je neverovatno kako je šifra bila jednostavna. Bila mu je pred očima. Vanda nije želela da ga remeti u tom svetom času, samo mu je u šolju sipala kafu kad god bi je isprazio. Činilo joj se da Mark produžuje doručak, ne zato što je gladan nego da bi pokazao kako je siguran u svoju ideju.

Kad je završio s jelom, on pride komandnom pultu i na tasteru otkauc sledeće stihove.

Sijaj, sijaj mala zvezdo!

I onda dade naredbu računaru da muzičku poruku preradi po tim stihovima. Na ekranu se pojavi svetlozelena boja i polako počeo da se pojavljuje tekst:

•Marku Silardu VIII od Petrusa. Očekujem te što pre u tamnom svetu Kaus Medijusa, gde smo skriveni od neprijatelja i odsečeni od našeg broda. Možemo se braniti još 2000 sati. Put do nas ide preko sazvezda Ludi konj, zvezda Teta, planeta 5, nazvana Hemingvej. Moj prijatelj doktor Tagoras pripremiće te za put do mene. Putuj mi zdravo i neka ti sija mala zvezda, naša nova prijateljica.

– Kako si se setio šifre? – upita Vanda.

– Jednostavno. Pred očima mi je zatreperila mala zvezda. Zar na snimku nisi primetila da je zvezda treperila. Bio sam siguran da je to šifra. Stara lepa pesmica. Jedina koju sam zapamtio iz detinjstva. Moj otac je to znao. On sve zna o meni i to me zaprepašćuje, jer smo malo vremena proveli zajedno.

– I šta ćemo sada? – ponovo upita Vanda.

– Idemo dalje! Primili smo poruku koju je trebalo da primimo.

– A znaš li ti gde je ta planeta Hemingvej i ko je taj doktor Tagoras?

– Nikad čuo – reče Mark – Ali, mislim da će naš računar to znati. Hajde dušo, reci gde je taj Ludi konj?

– Ludi konj je sazvezde starih zvezda smeštenih iza Plejada, tako da ih pokriva njihova svetlost.

– Vidi, vidi – reče Mark, – iza Bika smestiše konja. To je, ako se ne varam, oko 15 parseka.

– Tačno 653 svetlosne godine, ili 20 parseka.

– Odlično, i nije tako daleko. Možemo odmah poći ako znaš put.

– Da, – odgovori računar – to je dobro poznati put. Ide se u pravoj liniji do Aldebarana, zatim prema dubokom svemiru da bi se obišlo

vatreno sazvežde Plejada, i to na rastojanju od dva parseka a negde na polovini puta skreće se prema Ludom konju. Zvezda Teta nosi ime Linda, prema kobili pobednici na svetskom derbiju 2194. godine, a i sve ostale zvezde nose imena slavnih konja. Peta plenata ove zvezde zove se Hemingvej, ili bolje rečeno, Hemingvej III. Prve dva su uništene: jedna, u Sekstantu, eksplodirala je od sopstvenog jezgra, a druga, u Hidri, uništena je od velikog neutronskeg meteorita.

– Nadam se da ovu treću ništa slično neće zadesiti pre nego što mi stignemo?

– Neće, – reče mašina – taj region važi za jednu od najmirnijih zona u Galaksiji.

– Sjajno, onda više nemamo šta da čekamo. Koliko nam treba donde?

– Ako letimo kao bojni brod, deset dana, a ako letimo u obliku satelita koji sada imamo – čak i 30 dana, mereno zemaljsim časovnikom. Ako bismo leteli u trećoj paraleli, možda nam ne bi trebalo toliko, ali ti su nam koridori nedostupni, čak iako postoje – reče mašina.

Mark se posavetova sa Vandom, a zatim potraži to sazvežde na karti koju je dobio na video-zidu. Na velikoj hologramskoj projekciji, sazvežde se pokaza u svoj svojoj skromnosti ali i lepoti koja je izbijala iz rasporeda zvezda i njihovog prigušenog sjaja. Za deset dana leta moraće se do detalja upoznati sa onim što ga očekuje u tom predelu, jer ko zna – ne očekuju li ga možda i tamo neke klopke Kiborga?

On je zatim izdao naredbu za izmenu oblika broda, koji poče da se transformiše u svoj primarni oblik velike ratne letilice. I dok je brod menjao oblik, Mark odluči da pozove Oposuma. Uključio je pozivni signal i očekivao, ali tek posle pola sata otprilike začu se glas Mišolikog:

– Oposum na službi, komandante.

– Gde si pacove? – upita Mark.
– Tražim te čitav dan.

– Komandante, koliko je meni poznato, tražite me 29 minuta i 11 sekundi – reče Oposum. – Daleko sam, na Perseju Algenibu, ali u prvoj paraleli. To je istina samo 500 svetlosnih godina, ali u ovom svetu to je na samoj ivici svega postojećeg.

– Kog vruga tražiš tamo?

– Sreću, komandante, sreću!

– Dobro, neka ti bude – reče Mark – ali da znaš: za deset dana trebalo bi da se nademo kod Ludog konja. Znaš li gde je to.

– Znam, to je poznata krčma na Devici Gama. Tamo su dame po mom ukusu i nisu tako velike.

– Do davora, momče, govorim o sazveždu.

– Znam. Čekaću vas sa celom flotom. A sad oprostite, žurim, čekaju me silne slasti.

Signal se prekide zbog nekog čudnog šuma, kao da je čitavo jato galaksija svu svoju energiju usmerilo u ovom pravcu. Još su se samo razumele reči: »Čuvajte se Aldebarana, tamo...«

– Nestade, – reče Mark – ali šta je želeo da kaže: čega da se čuvamo? Vrag bi ga znao.

Poluks je već leteo prema Aldebaranu a da njegovi putnici nisu znali da na njih motre sa nekoliko strana.

12.

Aldebaran je velika zvezda, koja predstavlja desno oko Bika, tog neobičnog haosa zvezda i sazvežđa unutar lika moćne životinje. Bio je to crveni džin za koga se dugo verovalo da je trideset puta veći od Sunca, a u stvari bio je skoro pedeset puta veći i okružavalo ga je čudovišno gravitaciono polje koje je držalo velike neizbrojane planete, satelite, jata asteroida i raznog materijala koji je kružio u tom haosu. Neke planete bile su džinovske, mlakog tla, sa začecima neke žive plazme i sluzi koja se raz-

livala po vodi punoj minerala. U mladosti Mark je boravio na nekim od tih planeta, i to mu je ostalo u dosta ružnoj uspomeni zbog teške opreme koju je morao da vuče na sebi uprkos malim antigravitacionim ćelijama. Pet ili šest od tih planeta bile su pod posebnom zaštitom Federacije, jer se verovalo da će se na njima pojaviti novi život. To je, uostalom, bio Markov predlog, jer su njegova istraživanja pokazivala da su mogućnosti da ovde počne novi život velike i da će taj život po svoj prilici biti zasnovan po principu zemaljskog, ali pod sasvim drugačijim uslovima pritiska i gravitacije, što bi za ljude bilo vrlo dragoceno iskustvo ako bi mogli da to prate.

Sa mnogih planeta već se eksploatiše rudno blago u ogromnim količinama. Najfiniji metali izradivali su se od ruda sa planeta srednje veličine koje su bile smeštene u drugoj trećini planetnog pojasa. Spoljne planete bile su pune kristala čijim se brušenjem dobijao najvredniji nakit ali i laseri velike moći.

Bilo je sasvim normalno da se na putu ka Aldebaranu sretnu veliki teretni brodovi natovareni retkim metalima ili mineralima, ili jednostavno – gvoždem i aluminijumom, koji su transportovani ka Zemlji ili nekoj drugoj planeti na preradu. Isto tako, u slobodnom vasionском prostoru, udaljenom od stravične gravitacije zvezde, bilo je smešteno mnogo velikih satelita, fabrika u kojima su roboti i androidi izradivali najpreciznije delove za opremu raketa i različitih mašina. Naravno, u ovim prostorima oduvek su operisali razni pirati, poput braće Lafit, za koje je Mark znao da se neće odreći unosnog posla i zabave koju je donosilo gusarenje. Pored njih, tuda su se kretali i različiti lešinari i sakupljači havarisanih brodova ili rasutog tovara koji je kružio u orbitama. Pošto su slične prilike

vladale i u mnogim drugim regionima, Savetu Ujedinjenih svetova nije bilo moguće da organizuje ništa drugo sem zaštite najvrednijih tereta.

– Znaš šta, srce moje – reče Mark Vandi, – kao glavnokomandujući daću ti jedan zadatak. Koliko vidim, uskoro nailazimo na gomilu kamenja koje luta prostorom. Ti bi mogla da iskoristiš priliku pa da malo vežbaš na našim topovima, dok se ja pozabavim programom leta kroz svet Aldebarana.

– Razumem – odgovori Vanda – potrebno je da znam koji su uslovi gađanja.

– Dobro što si to pitala. Koristićeš elemente koje ti daje računar oružja, ali sve ispaljuješ svojom rukom, bez korišćenja elektronskog mozga. Kao u stara dobra vremena. I imaš pravo da od deset ispaljenih impulsa promašiš tri.

– Odlično – odgovori Vanda. – Mislim da je to prava sportska disciplina.

Mark je na velikoj tabli zatražio grafičku sliku sistema velike zvezde, da bi proučio sve postojeće koridore, od kojih je neke poznao iz mladosti. Aldebaran je imao sistem od oko 200 planeta, džinovskih, kao deset Jupitera, i malih – poput Meseca. Neke planete kružile su u istoj orbiti, a neke čak u paru ili triu. Brinulo ga je samo jedno, snažna radio – emisija nekog metalnog planeta, koji je remetio sve komunikacije u sistemu. Brodovi koji su tuda plovili morali su da međusobno komuniciraju samo svetlosnim signalima i isključivo vizuelno. Zbog toga niko nije voleo da leti kroz ovaj sistem, već samo do njegovih spoljnih planeta. Poluks je, međutim, morao proći kroz ceo taj pakao.

Zanet svojim proučavanjem, Mark nije shvatio da je Vanda već uveliko počela svoje vežbe gađanja.

Tek njeni uzvici, kojima je pratila svoje pogodke, probudiše ga iz zanesenosti.

— Šta se događa? — upita on.

— Od prvih deset — imam svih deset pogodaka!

— Pazi, treba da brojiš plotune i pogotke, a ne samo pogotke. Moraš da brojiš i promašaje — reče on.

— Nema promašaja!

On ostavi svoje proračune i pride pultu. Na velikom radarskom ekranu ocrtavali su se svetli objekti stena, koje su bile na razdaljini od dvadeset do pedeset kilometara, i Mark tada vide čudo nevideno. Vanda ukaza prstom koje će komade da razbije. Bili su ne samo na različitim udaljenostima već i na sasvim suprotnim stranama jedan od drugog. Poput najbrzeg programera, čitala je podatke i davala programe topovima: za deset sekundi skinula je svih sedam objekata koje je odabrala. Mark jo, onda zadade još teži zadatak: trebalo je da istim topom u pet sekundi pogodi tri objekta na različitim stranama, a zatim jedan još složenih za programiranje — sa pet topova u istom trenutku, jedan jedini objekat.

Promišljajući nije bilo. Signalna lampica pokazivala je da računar ne učestvuje u nišanjenju i programiranju, a brojke nad tasterima — da je sve urađeno sa dve sekunde rezerve. Vanda je bila najbolji strelac kojeg je Mark sreo u životu. Gledao je u nju i pitao se kako baš njemu da se desi čudo i da se oženi ženom koja mu je ravna ako u nekim vestinama ne i bolja od njega. U svakom slučaju, sad je bio siguran da su njih dvoje sa ovim velikim brodom nepobediv tandem, i momci sa planete Parnas moraće da o njima ispevaju balade. Bar se on tome nadao.

Uskoro Aldebaran počeo da raste. Bio je to znak da su mu se već sasvim približili. Mark iskoristi veliku privlačnu silu zvezde da se spusti do granice od koje su njegovi mo-

tori mogli da se odbiju i tako izbegne mogućnost da ga eventualni neprijatelji primete, jer teško je iko mogao verovati da se bilo koji brod sme upustiti u rizik direktnog leta prema zvezdi.

Kad se približio kritičnoj tački, Poluks skrenu prema središnjem pojasu planetnog pojasa, tako da se mogao steći utisak kako izlazi iz velike zvezde. Snažni radio-šum pokri sve veze i sve što se dotle na uređajima moglo pratiti. Šum je dolazio odnekud sleva, a Poluks se udaljavao desno, izabravši liniju leta između planeta koje su bile pod zaštitom Ujedinjenih svetova i kristalnih planeta koje su se nalazile na maksimumu udaljenosti. Malo iskošen prema orbitama glavnih planeta, Poluks je mogao da vidi pedesetak velikih tela kako, kao po nekom redu, leže na onoj strani zvezde gde se on nalazio. Linija leta predviđala je da brod, brzinom koju je održavala gravitaciona sila zvezde, dođe do velike planete nazvane Tokio i koristeći njenu privlačnu silu iskoči prema Alkionu, koji je red Plejada sjajio kao najbolji mogući orijentir.

— Komandante, — javi računar — pogledajte sed planete koju sada nadlećemo: jedan brod izlazi iz putanje i leti izvan sistema.

Komandant uključio video-teleskop i na njemu se ukaza gigantski teretni brod, koji se, otvrdnuvši se silom težine uspinje prema koridoru koji će ga odvesti do Hijada. Oznake na brodu pokazivale su da pripada Federaciji. Nije vredelo da mu se pošalje radio-poruka, jer bi je snažni šum pokrio. I baš kad se Mark spremao da isključi teleskop, brod eksplodira u ogromnom blesku. Svetlost je bila tako snažna da je osvetlila noćne strane obližnjih planeta.

— Šta se desilo? — upita Mark računar.

— Ne znam — odgovori mašina. — Nešto poput projektila još leti kroz prostor u kome se desila eks-

plozija. Možda je to telo uzrok eksplozije.

– Daj mi jasniju sliku.

– Više ga ne vidim. Možda je zašao iza planete, ali daću vam analizu slike koju sam uhvatio.

Videla se samo tamna kontura, poput nekog crnog zraka, koja je prošla preko broda i zatim iščezla kroz svetlost. Tako nešto dosad nisu videli.

– Ništa mi se ovo ne sviđa – reče Mark. – Pojačaj zaštitu do maksimuma. Hoću tanki ali neprobojni pojas. Jasno?

– Razumem, komandante! Mislim da je već gotovo.

– Odlično, dušo moja, a sad da podelimo dužnosti. Ti ćeš otvoriti svih milion očiju i uključiti sve senzore, a robot ratnik nek preuzme neutronske topove 1 do 5, Vanda će držati topove od 6 do 10, a svi ostali fotonski topovi su moji. Na svoja mesta.

Vanda zauze svoje mesto i netremice se zagleda u nišanski radar, čija je slika zasad bila prazna. Mark je izdao program skraćivanja broda na trećinu, tako da su mu sada fotonski topovi bili sasvim uz kljun, robot je branio pojas broda kružno, a Vanda je, mešavinom neutronske i fotonske topova, štitila pogonski sistem smešten pozadi.

Mark uključi radio i kabinu ispuni snažan šum, koji je samo neki put menjao frekvenciju i snagu, ali je neprekidno iritirao sluh, pa ga on isključi naredivši mašini da ga snima.

Poluks je već nadleteo osvetljeni deo džinovske planete koja je trebalo da ih katapultira napolje. Dole su se videle beskrajne pustinje i mlaki okeani sa kojih se nije dizala para, jer je snažna gravitacija Tokija sprečavala molekule da se dignu iznad površine. Mark se pitao da li će ta gravitacija onoj plazmi ikad dozvoliti da počne da se u nešto uobličava.

Brod je već ulazio u prostor polusvetla, a približavao se noći, kad će ga osvetljavati samo svetlost okolnih planeta i nekoliko velikih satelita.

– Budite spremni – šapnu Mark i pritisnu polugu za maksimalno doticanje energije. – Kad udemo u potpunu tamu može nastati gužva.

Brod polako utonu u tamu, nošen ne snagom motora već gravitacionom silom planete, i jurnu ka izlazu iz noći u hiperboličnoj putanji.

Odjednom, sve je počelo tako brzo da nije bilo vremena za komande. Jata malih letilica napadala su sa svih strana udarajući u zaštitni pojas i pokušavaju da ga probiju. Izgledalo je kao da ih ima na stotine. Letele su kao osice ispljujući u Poluksov štitnik mlazeve antimaterije, koja je odmah počela da nagriza energetska zaštitu.

Istog trena Mark, Vanda i robot započese svoju brzometnu paljbu. Centar velikog kompjutera razdvajao je sliku za svakog strelca, odabirajući im po deset vidljivih ciljeva u sekundi, a ostale je naznačavao samo senkama. Poput savršenih pijanista, Vanda i Mark svirali su svoju stravičnu muziku, pretvarajući zonu ispred i iza Poluksa u vatreni pakao. Robot-ratnik radio je svoj posao supersenzorskom brzinom, tako da je njegova zona svaki čas bila prazna.

Jata malih letilica, međutim, navirala su iz tame kao noćni leptirovi privučeni svetlošću, i mlazevi antimetrije već su ozbiljno oštetili Poluksov štitnik. Mark nije imao vremena da prati šta se dešava na drugim sektorima: samo je psovao i jedva stizao da obriše znoj sa lica. Vanda je stegla zube, kao da nišani puškom zatvorila je jedno oko i, čuteći, obarala male letilice.

Kao što je i počeo, napad odjednom prestade. Veliki brod bio je osvetljen svetlošću džinovske zvezde. Iza njih, u tami, ostalo je ko zna još koliko malih davaljnih napadača.

– Šta je to bilo? – upita Vanda posle kratke pauze.

– Nisam siguran, ali šta bi moglo da bude ako ne Kiborzi.

– To su, znači, njihovi brodovi?

– Ne, generale Vanda, – reče računar – to su bili oni sami. Svaka od ovih letilica imala je ugrađen ljudski mozak. Zato su bili tako vešti u napadu.

– To je, dakle, ono na šta nas je upozorio Oposum?

– Da, to! Nadam se da je bilo baš to. Ne znam kako bismo izdržali da se ovako nešto ponovi... A sad, daj nam sliku bitke – zamoli Mark.

Uskoro su mogli videti sliku koju je snimio računar. Sad je, na uspo-renom snimku, bio jasan svaki pogodak, jasno su se videle sve eksplozije nastale u sudaru fotona i antimaterije, ili nautrona i antimate-rije. Jezivi šum raspadanja atoma izbijao je iz audija. Ispod njih, pod eksplozijama, videla se osvetljena površina planete, na kojoj su se na-zirali neki kanali ili kanjoni, mora i pustinje, sa kojih su, u jatima, dolazili Kiborzi.

– Kako oni komuniciraju jedan s drugim? Nemoguće je da bez sinhronizacije napadaju u takvim jatima. Kako njihovom radiju ne smeta šum?

– Oni ne komuniciraju pomoću radija – reče računar, – nego te-leptaski, kao ptice u jatu.

– U tome je, znači, stvar. Dobro smo onda prošli. Pitam se samo kako su otkrili da ćemo proći ovuda? – upita Vanda.

– Nadajmo se da nisu otkrili, već da je to slučajnost – reče Mark. – Možda su ovde čekali nekog dru-gog. Ali, koliko je sve to trajalo?

– Tačno 14 minuta – reče ma-šina.

– A ja sam mislio više od sata. Činilo mi se da nikad neće prestati.

– I meni – reče Vanda, – bila sam već na kraju snaga.

Mark ustade, dođe Vandi iza leđa i počeo da joj masira vrat, koji je bio

ukočen od velikih napora. Snažnim prstima pritiskao je njene napete žile i to ju je strašno bolelo, ali, u isto vreme, nestajao je iz nje i bol.

Iskoristivši gravitaciju planete Tokio i pod potiskom svojih mo-tora, Poluks je već napuštao svet Aldebarana, i to brzinom koja je rasla s kvadratom. Sada je na nebu najsajajniya zvezda bio Alkion, iako je bio na 300 svetlosnih godina od njih. Mark prebaci Poluks u oblik velike lopte i opruži se kraj svoje žene, koja je već spavala. I po ko zna koji put, Mark opet nije uhvatio trenutak kad je i sam zaspao.

Dok su, zagrljeni, spavali kao deca, moćne mašine vodio je budni računar, pažljivo osluškujući i mo-treći svemir oko sebe. U isto vreme osluškivao je i disanje dvoje ljudi i rad njihovih srca. Bio je zadovoljan stanjem, koliko je uopšte moguće da splet žica, kristala i finih rast-vora bude zadovoljan.

13.

Kao dečak, Mark je sa ocem dva puta leteo pored Plejada i već tada bio opčinjen svetlostima tog ogrom-nog jata zvezda, udaljenih čitavih 500 svetlosnih godina od Zemlje. Ple-jade su mu odmah bile nalik veli-kom otvorenom jatu golubova, koje slobodno leti nekim čudnim smero-vima a da mu se ne zna predvod-nik. Ako je najsvetlija zvezda, Al-kion, ličila možda na vođu ovog jata, svako ko je poznavao ovaj si-tem od preko 2000 zvezda znao je kako one, omotane svojom zlatnom maglom iz koje se izgleda još nepre-kidno rađaju nove zvezde, bez pra-vog vode putuju svemirom. Bio je to jedan od najlepših svetova Galak-sije, ali, na žalost, bez života, možda baš zbog lepote koju je imao. Ogromna količina svetlosti i to-plate koju su zračile ove zvezde, sprečavala je da se ovde stvori i održi život. Svi koridori obilazili su ovaj vatreni svet, posmatrajući ga sa daljine od najmanje dva pa-rseka.

Verovalo se da brodovi Muta-
nata i Gila mogu da uđu među ove
zvezde, a tvrdilo se da Kiborzi tu
negde imaju svoj veštački svet. Ali,
sve to bilo je nepotvrđeno.

Posle tri dana leta Alkion se već
video kao trostruka zvezda, i to go-
m okom. Najosetljiviji radiotele-
skopski senzori osluškivali su ve-
liki jato. Ono što je, kao šum, dola-
zilo odande pripadalo je isključivo
ovim mladim zvezdama, pa ipak, u
jednom trenutku, elektronski selek-
tor izdvoji ton koji nije pripadao
tipu radio-šuma Plejada, a dolazio
je iz same sredine jata. Računar
uporedi ovaj šum sa svim uzorcima
koje je imao na matricama, i, kad
Mark postavi pitanje kakav je to
šum, računar odgovori:

– To je neizvesno. Možda je pro-
dukt neutronskog mosta između
dve bliske zvezde ili je šum koji od-
nekud prodire kroz saz-
vežda. U ovom drugom slučaju, ne
bi imao takvu čistotu. Najviše
verujem da je u pitanju ono treće.
Način na koji se emituje sličan je
ljudskom načinu mišljenja, iako u
sebi ima krute formule nalik na
proizvod nekog automata.

– Ako misliš da je veštački, sni-
maj ga. Možda ćemo dobiti nešto
jasnije.

Brod je već bio na polovini puta
tama međuzvezdanog prostora
bila je pusta, ispunjena samo slobod-
nim atomima, ponekom česticom
prašine ili krhotinom meteora,
koja je lutala tražeći orbitu ili me-
sto za pad. Svetlost zvezda bila je
jasna i one su se videle u svojoj
lepoti. Sve je više ličilo na model
svemira nego na realni svemir,
zato što se slika, i pored velike
brzine Poluksa, vrlo sporo menjala.
Marka to podseti na velike planeta-
rijume u kojima je kao dečak učio
raspored zvezda u sazveždima. Ose-
ćao se kao da i sad leti kroz takav
planetarijum. Samo što je ovo bio
planetarijum u kome se mogla izgubi-
ti glava i nestati iznenada u ne-

kom neočekivanom kolapsu, eksplo-
ziji ili gravitacionom vihoru, koje
su izazivali međusobni uticaji veli-
kih zvezdanih jata.

Vanda i Mark su tokom bezbed-
nog leta najviše vremena provodili
pričajući o svom detinjstvu. Razlika
je bila u tome što je Markovo de-
tinjstvo bilo u doba koje je već po-
malo istorija, a već Vandino Mark
nije mogao do kraja da shvati. Ona
mu je objasnila neke stvari koje on
nije mogao da razume. Popunila je
prazninu koju je odavno osećao,
vaspitavajući svoju decu, ili, bolje
reći, susrećući se sa svojom decom.

Ali, dok su obavljali svakod-
nevne poslove i razgovarali, nepre-
kidno im je na umu bila jedna mi-
sao: šta ih i ko ih očekuje u tom da-
lekom pustom sazvežđu? Kakvi su
to prijatelji čija im je pomoć neo-
phodna u poduhvatu što ih očekuje.
Jar, izgledalo je potpuno besmis-
leno leteti iza Plejada, da bi se vra-
ćalo do Kau Medijusu, koji je bio u
Strelcu. Postavljalo se pitanje da li
će uopšte moći da stignu na vreme
koje je odredio Petrus. Konačno,
Vanda postavi pitanje:

– Šta misliš, kakva je to moćna
sila koja nas očekuje? U koga to
Petrus ima poverenja?

– Draga moja, – odgovori
Mark – naša Galaksija puna je ne-
zamisljivih sila. Svemoćnih bića o
kojima ništa ne znamo niti pretpo-
stavljamo da postoje. Znaš, bilo bi
najstrašnije, kada stignemo tamo,
da ne nademo nikoga ili da na-
demo samo spaljeni svet. Jer, čini
mi se, Kiborzi su dobro obavešteni
kuda idemo.

– Zar Ujedinjeni svetovi nemaju
moć da sve drže u svojim rukama?
– ponovo upita Vanda.

– Ne, dušo. Oni nemaju tu moć,
jer, u pravom smislu, oni još i ne
postoje. Ujedinjeni svetovi su samo
skica naših želja, koju treba ispu-
niti, ali koja je još puna nejasnoća i
praznina. Ne bi me čudilo da se ta
naša lepa želja raspadne pod utica-

jem nečeg što će odjednom izroniti iz nekog nedovoljno kontrolisanog kutka Galaksije, a da ne govorim o silama koje mogu da dođu iz predela kvazara, susednih galaksija, ili čak nekih paralela o kojima ništa ne znamo.

– Ti ne veruješ. Nisi optimista? – upita Vanda.

– Naprotiv, verujem! Zato se i borim za ovaj svet, inače bih mogao da umrem. Mogao bih da se prihvatim mesta u Savetu, da postanem Vrhovni, ili da odem na neku malu planetu, koju bi posle nazvali mojim imenom. Ali, ja verujem u ideju o Ujedinjenim svetovima: zato sam na ovom putu, makar koliko on izgledao besmislen, uzaludan i opasan.

– Dobro, – nastavi Vanda – ali kad već Ujedinjeni svetovi žele da sačuvaju svoju ideju, zašto onda ne formiraju vojsku i izgrade snažnu odbranu?

– Baš zato, – reče Mark – što se to kosi sa idejom. Stvaranje vojske suprotno je ideji o Ujedinjenim svetovima. Postojanje vojske znači masovno primenjivanje sile. Shvataš?

Vanda ga je gledala, ne razumevajući ipak ono što je govorio.

– Da, dušo moja, ono što činimo u ovim malim ratovima, to su poduhvati specijalista koji često deluju sa ograničenim ovlašćenjima, ili ih sami prekoračuju ako misle da je to potrebno, zbog čega su mnogi bili izolovani. To su poduhvati pojedinaca, uz saglasnost Saveta, ali i sama znaš: saglasnost je uvek nekako polovična. Ujedinjeni svetovi ne žele da primenjuju silu, neće vojsku, uniforme, masovna oružja, ratne brodove i slično. Iako ipak svega pomalo imaju i stide se zbog toga.

– Znači li to da možemo izgubiti rat?

– Da – odgovori Mark. – Može se desiti, ali ne mora i nadajmo se da ga nećemo izgubiti. Ja sam čak

siguran da ga nećemo izgubiti, iako vidim da pobjeda neće biti potpuna.

– Šta to treba da znači?

– To znači da je ovo samo jedna bitka u ratu koji traje. Ratovi su potrebni da bi se održao smisao jedne ideje. Inače – pretila opasnost da se sve izvitoperi.

Bila je to istina koju je Vanda prvi put čula i nije mogla odmah da je razume.

Brod je već bio blizu sazvežđa Plejada. Sile zvezdanog jata, uvek nove i neobične, uticale su snažno na funkcije složene mašine, i računar sam ispravi putanju pomerivši je za dva stepena. Ipak, brod se tresao pod uticajem snažnog polja gravitacije, koje ga je bočno vuklo ka zvezdama. Na teleskopskom videu ugledali su stotine bleštavih zvezda, umotanih u zlatnu maglu koja je poput oblaka stajala među njima. Bio je to pravi očaravajući pakao kroz koji ništa ne može da prođe. Ovo nije bilo ono lepo poetično sazvežđe pastira Alkiona i njegovih šest kćeri, kako su ga pre mnogo milenijuma zamislili Heleni. Bilo je ovo ogromno pakleno stado koje se razbesnelo u vatri.

Ispravka putanje za dva stepena, koju je načinio računar, ubrzala je Poluks za čitavih trideset procenta i dovoljno su odmakli, da se pred njima jasno moglo videti jedno malo stidljivo sazvežđe sa jedanaest zvezda. Bio je to Ludi konj.

– Komandante, imate sliku na ekranu sedam – javi računar i Mark ugleda nešto što ga je ipak obradovalo.

Mala zvezda koja ih je napustila negde na početku puta letela je prema njima. Ona je izabrala drugi put, prošla je kroz vatreno sazvežđe, ne izgubivši ništa od svog sjaja i lepote. Sa njom se vratio i onaj radio-šum koji je dolazio iz velikog jata.

Kad je došla u putanju paralelnu Poluksovoj, ona nastavi da leti uporedo sa njim održavajući istu

brzinu. Njen signal opet je prestao, i dalje je ostala tajanstvena i nedokučiva prijateljica i saputnica.

Odjednom, audio u kabini se otvori i iz njega se začu glas Malog Oposuma:

– Komandante Mark. Ovde Oposum. Naši brodovi nalaze se u regionu Ludog konja. Očekujemo vas. Pretražili smo čitav sistem i nikog nema. Postoje samo neke planete, pune šuma, vode i životinja. Ali, nema nikakvog naselja ili tragova ljudi.

– Jesi li siguran, pacove?

– Pa ne bih smeo da garantujem, ali takav je prvi utisak.

– Nadam se da se niste spuštali – reče Mark.

– Ne, za ovo sazvežđe nemamo dozvolu.

– I toga si se držao? – upita Mark.

Tišina s druge strane sve je govorila.

Mark nastavi:

– Postoje li neka zračenja, radio-šumovi ili bilo šta organizovano?

– Ne – odgovori Mišoliki. – I to je ono najčudnije! Kao da nigde nema ni metala.

– U redu – javi Mark. – Ostanite gde ste. Mi ćemo stići za pedeset sati otprilike. Ne propuštajte nikoga sumnjivog. Ako se promeni situacija, odmah mi javite.

– U redu!

Ali, posle nekoliko minuta, ponovo se začu uzbuđeni glas Mišolikog ratnika:

– Komandante, u sazvežđe prodiru male Andromedine zvezde. Polako ulaze u nekoj čudnoj konstelaciji i prodiru ka centru sazvežđa.

– Idu li ka zvezdi Linda?

– Da, ka petoj zvezdi. Otkud znate?

– Znam još nešto – reče Mark – ima ih samo šesnaest.

– Da, ima ih šesnaest – reče Oposum – a kod Andromede bilo

ih je sedamnaest. Kako to vidite, zar se to može videti odatle?

– Ne, – odgovori komandant – sedamnaesta ide paralelno sa nama. – Šta onda da radimo? – upita zabrinuto Oposum.

– Ništa. Sad kad su se zvezde pojavile, mirno možeš da spavaš ili da se zabavljaš. S njima su prestale sve opasnosti, jer ako su nam prijatelji, niko nam ništa ne može, a ako su protiv nas – niko nam ne može pomoći.

– Sto mu kvazara. Da znate, u pravu ste. Mislim da ću svojim dati voljno, neka se ispavaju ili odu kući pa da se vrate za pedeset sati.

– Kako hoćeš, i srećna vam zabava!

Mark se okrete Vandi, koja je slušala razgovor, i reče:

– Svrbi ih pacovska zadnjica. Ne mogu da sede na jednom mestu a da ništa ne rade. Mislim da sad i mi: možemo da se opustimo. Imamo dobrog pratioca, spreman je i odbor da nas dočeka na kraju puta. Hteo bih sada da se okupam i da odspavam tih pedeset sati, i to u nekom lepom snu koji ćeš mi ti izabrati.

Mark ode do bazena i baci se u mirišljavi hranljivi rastvor, dok je Vanda u velikom katalogu tražila uzorak sna od 48 sati. Bila je u nedoumici da li da mu izabere neki san koji pripada dubokim psihološkim doživljajima ili pak neki san dostojan ratnika.

U velikom popisu koji joj je dao računar, našla je mnogo tema koje mora da izbaciti jer nisu dostojne takvog čoveka kao što je njen muž, a i šta će mu kad je ona kraj njega. Konačno, njen izbor pade na Pseudokalistenov ŽIVOT ALEK-SANDRA MAKEDONSKOG, koji je prilagođen tako da se snevač identifikuje sa junakom. Biće to herojski i fantastični doživljaj, sličan mnogim Markovim osvajanjima i putovanjima.

Za sebe je odabrala nešto čemu je trebalo da se nauči. Bio je to surov, bolan i naporan san: porođanje, dugo i bolno kakvo je možda očekuje! Znala je da za to mora psihološki da se pripremi.

Postavivši matrice pod jastuke, ona se pridruži Marku u bazenu, gde je on, osnažen blagotvornim rastvorom koji mu se upio već u telo, prihvati i privuče sebi. Otkako je sa njim, Vanda je naučila mnogo divnih stvari – da lovi u stepama i pustinjama, da puca iz fotonskih topova, da drugačije vidi postojeći svet i njegov poredak, ali iznad svega – da vodi ljubav, i to na krevetu, na podu, u travi, u bestežinskom stanju i u vodi. Svaki put to joj se činilo sve lepšim i ludim i blagosiljala je čas kad je susrela ovog čoveka. Bez njega, njen život prošao bi ko zna kako glupo u nekom dalekom svetu koji bi se gradio do njene smrti

14.

Zvezde u sazvežđu Ludi konj bile su blizu jedna drugoj, udaljene najviše jednu svetlosnu godinu, a izgledale su nekako usnule i mirne. Samo jedna od njih imala je pet planeta i astronomi su tvrdili da ih je zbog svoje veće mase preotela ostalim zvezdama. Proracuni astrofizičara govorili su, isto tako, da će se vremenom ove planete razići po sazvežđu i priključiti drugim zvezdama.

Kada je Poluks bio na domaku sazvežđa, ugleda čitav roj malih brodova Mišolikih, koji su ga očekivali. On ih pozdravi svetlošću koju je izazivalo pojačavanje i smanjivanje energetske štita, a zatim se uputi prema sistemu zvezde Linda. Vanda mu tada skrenu pažnju da ih mala zvezda pratilica napušta i, ubrzavajući, skreće nekud novom stazom.

Mark uspori beliki brod, jer se sistem zvezde Linda nalazio već sasvim blizu. Zvezda je već imala veli-

činu Sunca kad se gleda sa Marsa, a nekoliko svetlih tačaka koje su se oko nje već jasno videle, predstavljale su njene planete. Kad se Poluks uputio prema unutrašnjosti sistema, svi senzori i videotragači usmerili su svoje čelije prema njoj, ali iz unutrašnjosti sazvežđa nije dolazilo ništa što je moglo da podseti na postojanje tehničke civilizacije.

Na maloj razdaljini od Poluksa, kao pratiodci, išli su brodovi Mišoliki i, ono što je najviše iznenadivalo, bila je apsolutna tišina koja je vladala u njihovom konvoju. To nije bilo uobičajeno za njih, jer su se inače neprekidno nešto dogovarali, psovali, brbljali, a Oposum je urlao svoje besmislene komande. Sada su, međutim, leteli u savršenom redu, bez ikakvog šuma, verovatno po nekom izuzetnom režimu.

Kada je došao do putanje planete Hemingvej, Poluks se, koristeći gravitaciju zvezde, u polukružnoj putanji približi odredištu. Ono što je očekivao mogao je sada jasno da vidi: sedamnaest malih zvezda, u svom karakterističnom rasporedu, kružilo je oko planete. Poluks se zaustavi iznad ekvatora i polako nastavi da kruži kao satelit. S visine od pet stotina kilometara čak i

tim okom mogla se videti jedna na konfiguracija planete. Kroz velike pocepane oblake, kojih je na ekvatoru bilo mnogo, videla su se mora, velike travne ravnice i šume, ali nigde nijedno ljudsko naselje ili bilo šta veštački stvoreno. To je bio jedan od razloga što je etar pust, bez ikakvih radio-šumova i signala.

Mark je znao da sad mora čekati. Najzad, to se uvek događalo u važnim misijama: morao je da čeka da bude pozvan.

– Dokle ćemo ovako čekati, komandante? – začu se glas Oposuma.

– Ne verujem da ćemo dugo – odgovori Mark. – Budi strpljiv.

Možda smo uplašili onoga ko bi trebalo da nam se javi. Ne verujem da u ovako velikoj armadi izgledamo baš miroljubivo.

– U pravu ste – reče Oposum.

– Ali, vi znate da čekanje meni nikad lako ne pada.

Mark se nasmeja zamišljajući patuljka kako se nestrpljivo vrti na svome sedištu. Ali, samo nekoliko minuta kasnije, kroz audio dopre snažan muški glas:

– Dobrodošli na svet Hemingvej, komandante Mark Silard i generale Vanda Mond. Naravno, pozdrav i gospodinu Oposumu, poglavici malog naroda.

– Hvala – odgovori Mark. – Ali ne znam s kim imamo čast da razgovaramo.

– Da, razumljivo da ne znate. I pravo je čudo da ste pristali da dođete ovamo, posle tako tajanstvene poruke. Govori vam stari prijatelj vašeg oca Petrusa, Amadeus Tagoras. Ako se uopšte možete setiti moga imena!

– Na žalost, ne mogu – reče Mark.

– Naravno, vi ste bili sasvim mali kad smo se jedne večeri sreli u domu vašeg oca na Jupiterovoj Evropi. Ako možete da se setite, doneo sam vam salamandra sa Kitere Beta.

– Mislim da se sećam toga salamandra.

– Dobro – reče Amadeus Tagoras, – možda ćete me prepoznati kad se spustite dole, jer morate se spustiti. Poziv važi i za gospodina Oposuma. Očekujem vas za jedan sat. Mislim da će to biti dovoljno da se pripremite, a i vreme je ručku. Verovatno ste željni domaće hrane.

– Svakako, ali – kako ćemo vas pronaći?

– Jednostavno – odgovori Tagoras. Kad se budete spustili kroz oblake, ugledaćete moj dom. Nalazi se tačno ispod vašeg broda.

– Kakvi su uslovi za spuštanje?

– upita Mark.

– Kako vi hoćete. Ovde nema nikakvih pravila. Možete i s oružjem i bez oružja. Mi se ne bojimo ničega: ni vatre, ni neutrona, ni lasera, ni bakterija. A vas očekujemo kao drage prijatelje.

– Hvala – reče Mark. – Onda očekujte nas za jedan sat. Do viđenja.

– Do viđenja – čulo se odozdo.

Mark pozva Oposuma, koji javi da je slušao razgovor i da se već sprema za silazak. Rekao je još nešto o Amadeusu Tagorasu ali Mark to nije dobro razumeo, jer je upravo od računara tražio informacije o njemu. Kada je dobio plavu štampanu karticu, on je pruži Vandi:

– Vidiš, to je on. Sad mi je jasno zašto smo došli ovamo.

Na kartici, pored fotografije Amadeusa Tagorasa, pisalo je: doktor medicine i kibernetike, specijalnost transplantacije i kiborgizacija, tvorac kiborga sa odnosom 80% mehaničkog prema 20% humanog.

Vanda i Mark obukli su, kao da idu na izlet, laku odeću, zatim su dobro obezbedili brod i u Bel-Amiju napustili Poluks. Za nekoliko minuta kraj njih je već bio Oposum, u nekoj smešnoj sondi koja je kao pogon koristila antigravitaciono telo. Obe letilice tonule su ka oblacima i uskoro uronile u njih. Oblaci su se brzo kretali, iako im je debljina bila nekoliko kilometara. Kad su izronili iz te srebrne magle, pod njima se ukaza ogromni zelenoplavi predeo. Bilo je to more ili jezero sa pitomim obalama i livadama koje su se pružale između peščane obale i šume. Mark usmeri svoj brod prema peščanom platou koji se jasno video sa velike visine. I za nekoliko minuta Bel-Ami se bešumno prizemlji, a stotinak metara od njega skotrlja se Oposumova sonda. Uredaji su pokazivali da je spoljni pritisak atmosfere bio samo malo niži nego na Zemlji, da je gravitaciono polje za osminu sla-

bije, a količina kiseonika nešto veća, na štetu azota. Uslovi su, znači, bili idealni, možda bolji nego na Zemlji.

– Da izađemo? – upita Oposum preko audija.

– Naravno, – reče Mark – ne smemo dozvoliti da nas doktor čeka.

Vrata na Bel-Amiju polako su se otvorila, a Vanda i Mark iskočili su na fini beli pesak. Tada ugledaše Oposuma kako, svečano obučen, nakićen ordenjem i s mačem za pojasom, ide prema njima. Pokazivao im je prema šumi i oni pod velikim drvetom sličnim hrastu ugledaše lepu kuću od brvana i stakla, iz koje je izlazio neki čovek a ispred njega je trčao mali crni pas, veselo lajući. Čovek im je mahao rukom.

Prilazio im je smešeći se, dok im se pas već umiljavao oko nogu. Marka zaprepasti da se Oposum ne plaši psa, već ga hvata za uši i kevice na njega kao da razgovara. Tada im se Amadeus Tagoras približi i Mark prepoznade to izduženo blede lice, plave oči, snežno-belu kosu i duge fine prste na ruci koju je pružao. Bio je to čovek koji mu je pre mnogo decenija sa Kitere doneo salamandra koji peva i izgovara nekoliko reči.

– Dobrodošli na Hemingvej – reče dr Amadeus poljubivši ruku Vandi i zagrlivši Marka.

– Gospodine Oposum, – reče patuljku – odavno se nismo videli.

– Da, – odgovori Oposum – odavno. Bilo je to pre trideset godina, na Boreji kod komandanta Petrusa Silarda. Već tada, čini mi se, ukazivali ste na opasnost koja pretila osamostaljivanjem Kiborga.

– Da, – reče starac – i niko mi nije verovao. Ali, ostavimo se sad toga. Požurimo, moja Ana nas čeka, pripremila je domaći obed. Za stolom ćemo popričati, a kasnije, kad se odmorite, preći ćemo na stvar zbog koje ste došli.

– I o tome – reče Mark – kako smo uopšte došli ovamo.

– Da i o tome – reče Amadeus – To je stvarno zamršena priča u koju je upleteno mnogo aktera, a, između ostalih, i vaš čestiti otac. Sve to biće za vas jako zanimljivo.

Gazili su po finoj niskoj travi, koja je pod nogama bila kao čvrsti tepih i podsećala je na najbolje engleske travnjake. Trava je mirisala kao da je nedavno košena i Mark zaista malo zatim ugleda velike plastove mirišljavog sena. Pas je trčao ispred njih, a onda se sa velikog drveta, veselo zviždeći, spusti jedna ptica i slete domaćinu na rame.

Oposum se veselo cerio pokazujući neobičnu šarenu pticu i pokušavajući da je zviždukom imitira, ali njegova pacovska usna nisu mogla da proizvedu takav zvuk.

– Izvolite u moj dom – reče dr Tagoras.

Domaćica je bila vrlo srećna što na ručku ima goste sa matične planete, na kojoj je rođena njena majka i koju poznaje samo po lepim pričama i istoriji. Ručak koji je pripremila bio je malo čudo kulinarske veštine.

– Vidite, – počeo Amadeus – kod nas se jede bez mesa. Ne zato što ga ne bismo jeli, jer ga se nismo odrekli, već što na našoj planeti još nema dovoljno životinja koje bismo mogli da koristimo kao hranu. Ali su zato naše gljive ukusne i podsećaju na meso, zar ne? Izgleda da trava ne odgovara domaćim životinjama i teško preživljavaju, moraćemo da poradimo na nekim genetskim izmenama, pa će, kad budete drugi put došli, biti i pečenice.

– Koliko na ovoj planeti ima stanovnika? – upita Vanda.

– Ima nas dosta: nekoliko hiljada porodica, ali sve je to malo. Kao da nas i nema! Večeras ćete možda neke i videti, jer sam siguran da će doći u posetu pošto svi znaju za vaš dolazak. Priredićemo prijem. Imali smo sličan prijem kada je vaš otac bio ovde sa svojom posadom.

Mark taman htede da upita kad je to bilo, ali domaćin nastavi:

– Naravno, vi o tome ništa ne znate. Vaš otac dolazio je ovamo posle onog vašeg velikog rata. Ne odmah, nego nešto kasnije. Ne znam kakvim bismo vremenom mogli da to merimo, jer su razlike između Andromede, Zemlje i Hemingveja ogromne. Vaš otac je, koliko znam, nestao sa bojišta i odlutao za malim zvezdama, decom planete Ksifos, kako ih je sam nazvao. Lutao je sa njima obodom Galaksije, išao čak do nekih usamljenih zvezda, sve dok nije uspostavio neke kontakte. On će vam pričati o tome. A kad je rešio da se vrati, te zvezde su pošle za njim, iako ni on sam nije znao da keže zašto. Čak nije rekao ni kako komunicira sa njima. Ali, za starog Petrusa ništa nije neobično... Da, kad je došao kod mene, znao je sve o Kiborzima: trebalo je samo da mu objasnim još neke stvari.

– I kako se našao u njihovom zatočeništvu? – upita Mark.

– On nije njihov zatočenik. On se samo spustio na Planetu općinjenih da otkrije način kako da se bori protiv njih. I zato je pozvao vas, jer ste vi ratnik, vi ćete obaviti ono što je on utvrdio da treba učiniti.

– Ali, ako ga oni uhvate? – upita Vanda. – Neće li ga ubiti ili se poslužiti njegovim mozgom?

– Ne, to ne bi učinili. Ni jedno ni drugo. Kiborzi ne ubijaju sem u bici, a mozak starog Petrusa je neupotrebljiv. On pripada starcima i nepromenljiv je. Na njega više ništa ne može da utiče, čak ni ta planeta. To sa vama nije slučaj, kao što nije slučaj ni sa Petrusovim ljudima. Zato ste i poslani ovamo.

– Ne razumem – reče Mark.

– Od mene ćete dobiti drogu protiv uticaja planete. To su kapsule koje se uzimaju svakih trideset sati. Njihov hemijski sastav takav je da sprečava svaki teletapski uticaj na podsvest i nerve čoveka. S njima ćete biti potpuno spremni za akciju

na Planeti općinjenih. Naravno, vaš zadatak biće složeniji nego što mislite. O tome će vam sve reći otac, jer nije potrebno da se Kiborzi unište već da se spasu. Znae, oni su u osnovi nesrećna bića, a sa njima i ja sam nesrećan, jer sam ipak ja stvorio prvu tridesetoricu. Ali, bolje da jedemo!

Vratiše se opet ukusnoj hrani koja je izvirala iz kuhinje. Uz hranu, pili su neku finu mineralnu vodu i voćni sok neobičnog ukusa, koji je izgleda, sadržao neko blago opojno sredstvo.

– Pijte samo to – reče doktor. – To je blaga droga koja sprečava telepatski uticaj. Potrebno je da se naviknete na nju. Kad budete stigli na Planetu općinjenih – dobićete mnogo jaču koncentraciju, jer su telepatske sile tamo snažne.

Posle ručka domaćica im pokaza sobe u kojima mogu da se odmore. Vanda i Mark izadoše na senovitu terasu ispred svoje sobe, odakle se pružao lep pogled na polja i jezero. Nebo je bilo čisto a planetu su osvetljavala dva sunca: zvezda Linda i još jedna, udaljena samo pola svetlosne godine. Opušteni u dubokim naslonjačima zaspase općinjeni mirisom vegetacije.

Kad su se probudili na poziv domaćina, krenuli su jednom šumskom stazom prema blagom uzvišenju koje se dizalo iza kuće. Vanda oseti želju da ovde ostane zauvek i saopšti doktoru kako bi volela da ovde rodi i odgaji svoju buduću bebu.

– Što da ne? – kaza doktor. – Mislim da bi ovde rađanje deteta bilo idealno, ali ja vam ipak preporučujem staru dobru Zemlju. Čoveče biće odmah posle rođenja treba da ogreje Sunce i da ga nastane svi oni mikrobi koji su ga nastanjivali milenijumima. To vam kažem kao lekar. Jeste li možda primetili da su ljudi odrasli na Zemlji ipak najžilaviji i najmudriji, iako možda ne i najjači i najrazumniji?

Ne zaboravite, čovekova kolevka je Zemlja: on se tu razvio od pramaterije do Aristotela, Hegela ili Tomasa Adamova Neša.

Izašli su zatim na proplanak obrastao neobičnim belim cvetovima i udahnuše snažan miris meda. Neki beli insekti, nalik pčelama, leteli su bešumno nad njima.

– Znam da se pitate šta ja tražim na ovoj planeti, tako daleko od naučnih laboratorija i akademskih sala i rasprava – počeo dr Tagoras.

– Ovde sam u nekoj vrsti dobrovoljnog izgnanstva, posle promašaja sa Kiborzima. Bila je to moja greška, što sam se prihvatio da razrešim davnašnji ljudski san. Znao, ljudi su davno zamislili kako Kiborzi treba da izgledaju, ali, da li iz straha ili zbog nedovoljnog znanja, nisu mogli da ih naprave. Kad sam ja razrešio taj problem, postavljajući sve na sasvim nove osnove, proglasili su me za genija. Ja sam pak odmah znao da sam pogrešio. I sad nam se to svima sveti, jer smo ih potpuno ispustili iz kontrole.

– Kako se to desilo? – Upita Mark.

– Jednostavno, – nastavi doktor – čim su pušteni ta velika tridesetorica, trideset mojih sinova, kako ih zovu, prepušteni surovom svetu i sopstvenoj telepatskoj auri, morali su u udaljenom svetu da dođu na ideju o svojoj moći. To je bilo neminovno, pogotovu što je među njima bio moj prijatelj Trevor Kamenski, ili, bolje reći, njegov mozak. Taj čovek je od detinjstva imao ideju o stvaranju super-sveta, što, kao čovek, naravno, nije mogao, ali kao moćna čovek-mašina poverovao je da može. On je ključna tačka svega što se događa poslednjih godina, i naš je zadatak da se domognemo njega. Njega i njegovog sveta za koji ne znamo gde je. Ta planeta u Kaus Medijusu je samo njihovo prihvatilište ljudskih žrtava, odgajalište zavisnih i opčinjenih i pripremanje za kiborgizaciju. Ta nes-

rećna planeta suviše je isturena da bi bila njihova tvrđava. Mi odatle treba samo da krenemo.

Mark je tek sada mogao shvatiti da će ratovanje s Kiborzima potrajati duže. I ne samo to, već će iziskivati ogromne napore, a iznad svega – mnogo bolju tehničku opremljenost nego što je ona kojom Ujedinjeni svetovi raspolažu.

– Kakve su vaše telepatske moći, komandante? – upita doktor.

– Nikakve. To je nešto čime se nikad u životu nisam bavio – reče Mark.

– Onda je to dobro, jer će vaša podsvest biti otporna na sve telepatske napade Kiborga. To je njihovo tajno oružje. Znao oni ne moraju probijati elektronsku zaštitu topovima ili zracima, oni je probijaju svojim telepatskim silama. Te sile ništa ne može zaustaviti, sem, naravno, droga koju ću vam ja dati. Postoje samo dva čoveka kojima telepatska moć Kiborga ništa ne može. To su vaš slavni otac i ja. S tom razlikom što ja mogu s njima da komuniciram, a Petrus samo delimično.

Doktor Tagoras ih dovede do reke, koja je mirno tekla prema jezeru. Na površini vode cvetali su ogromni lokvanji. Preko reke bio je izgrađen metalni most sličan velikom luku. Prešli su preko, na drugu stranu.

– Vaš će zadatak, komandante, biti da odvojite Velikog Kiborga, moga starog prijatelja Trevora, od ostalih. To znači, moraćete da uđete u njegovo gnezdo. Naravno, način na koji ćete to učiniti nije moja stvar. Ja se u to ne razumem. Kad budete ušli u njihovu jazbinu, ili kako već da nazovem mesto gde su oni okupljeni, biće potrebno da ih parališete, da uništite njihovo telepatsko polje. Dobićete od mene ćeliju amonitijuma, koja neprekidno mora biti uz vas. Ona upija u sebe sve telepatske signale, i na taj način onemogućava Kiborge da komuniciraju međusobno, a oni, ver-

ovatno znate, ne mogu drugačije jedan drugom da saopštavaju informacije. Oni nemaju moć govora, izuzev, naravno, Velikog Kiborga, koji je drugačije građen i ima u sebi više ljudskog. Njega morate pustiti da pobjegne, pošto njegov brod prethodno stavite pod kontrolu. Mi moramo saznati kud će on pobeći. Tek kad otkrijemo sve njihove baze, bićemo sigurni da smo ih stavili pod kontrolu. Naše nevolje prestaće kad o njima sve budemo znali. A mislim da će i njima biti bolje.

— A kad ih stavimo pod kontrolu, šta da uradimo sa njima? — upita Vanda

— Da, šta uraditi s Kiborzima? Ja upravo o tome pišem veliku raspravu za Savet. Mislim da ih treba polako uništiti. Zapravo, ne dozvoliti da se stvori ijedan više.

Bilo je to razumno rešenje. Predlagao ga je čovek koji je uspeo da stvori ljude-mašine. On je priznao svoju grešku, koja to i nije bila, jer je predstavljala samo veliku zabludu čovečanstva. Mark je znao da je jedina istinska vrednost sam čovek, nag, bez oružja i oruđa, samo sa svojim umom i duhovnom snagom. Kiborzi su bili poricanje ljudskog.

— Recite nam, doktore, kako ćemo stići do Kaus Medijusa? — upita Mark. — Mislim da smo sada suviše daleko.

— E, to je već stvar gospodina Oposuma. Taj deo programa preuzeće on. Nas dvojica smo se o tome dogovorili posle ručka.

Oposum je kezio svoje mišje zube, češući se pod šeširom, kao da ima buve. Marku tek tada pade na pamet da patuljak možda stvarno ima buve.

— Da — nastavi doktor. — Vas dvojica ćete kroz prvu paralelu, da vas niko ne primeti.

— Kako? — upita Mark. — Moj brod je suviše veliki da bi ostao neprimećen. Uostalom, Kiborzi ne

kontrolišu prvu paralelu. Oni nisu u stanju da pređu u druge paralele.

— To je tačno, ali oni kontrolišu ovaj svet. I ako vaš brod nestane sa vidika, znaće kuda ste pošli. Zar ne?

Oposum se tada obrati Marku:

— Komandante, vaš brod kroz prvu paralelu ne bi ni mogao do mesta gde se nalazi Medijus, jer se na putu nalazi nekoliko neutrons-kih zvezda i neki čudni fenomeni koji su nepoznati ljudima. A da obilazimo, izgubili bismo suviše vremena. Letećemo jednim od mojih brodova, kojima ne smeta čak ni uticaj super-nove.

— A Poluks?

Doktor tada reče:

— Poluks će preuzeti general Mond, zar ne draga gospodo, i odvešće ga polako prema Planeti opčinjenih, pred očima svih prethodnica Kiborga. Naravno, ako pristanete, i ja bih se pridružio toj misiji. Tako bih voleo da vidim tu neobičnu planetu, da otkrijem otkud na njoj taj čudni efekat.

Bila je to dobra ideja — dok Kiborzi budu pratili let Poluksa, Mark i Oposum će već biti na planeti i obavljati svoj zadatak.

— U redu, — odgovori Mark — mislim da je to sjajan plan. Ali, imaš li ti, mališa, brod u koji mogu ja da uđem.

— Naći će se, — odgovori Oposum — nabavićemo nešto posebno za vas. Ne brinite.

Posle prijatne šetnje, vratili su se u kuću gde su već počeli da stižu gosti za večernju zabavu. Bilo je nekoliko parova ljudi srednjih godina, zatim nekoliko staraca, ali i dosta dece Marka su doveli neki vrlo mladi ljudi i žene. Bilo je to vrlo prijatno i veselo društvo, koje se kod doktora osećalo kao kod svoje kuće. Veče su proveli na velikom travnjaku ispod džinovskog drveta, uz zvuke neke stare muzike za igru. Sem jedne starice, niko od njih nikad nije bio na Zemlji, čak ni u Sun-

čevom sistemu, te su svaki čas Vandu i Marka pitali ponešto o tome.

Kad je sve bilo gotovo, povukoše se u svoje sobe, a Vanda i Mark nagi, jedno karj drugoga, ležali su i čekali posle dugog ljubavnog zagrljaja. U polutami Mark shvati da Vanda plače, a i njemu se steglo grlo i nije imao snage ništa da joj kaže. Znao je da ona oseća strah zbog svega što ih očekuje. Naravno, ni njemu nije bilo svejedno. Tako su i zaspali, a da ništa jedno drugom nisu rekli.

Ujutru ih probudi pesma velike šarene domaćinove ptice i oni se spustiše u trpezariju. Dole su ih čekali doktor i Oposum koji je doručkovao.

Dve sonde Mišolikih stajale su na travnjaku pred kućom, spremne da Marka i Oposuma ponesu do broda. Doktor dade Marku poslednja uputstva, kutiju kapsula droge kojom će se braniti od uticaja telepatskog polja planete i malu kutiju amonitijuma kojom treba da općini Kiborge.

Mark se pozdravi sa domaćinima, zatim zagrlji ženu, šapnu koliko je voli i potrča za Oposumom, koji je već uskakao u svoju sondu. Na neobjašnjiv način, te smešne sprave počеше da se dižu i uskoro nestadoše u oblacima. Kad su se probile na svetlost dva sunca, Mark ugleda svoj ogromni plavi brod, a nedaleko od njega potpuno belu raketu nalik na pticu, jer je sa strane imala dve žute pruge, poput kakvih krila.

Sonde se popeše do nove Oposumove letilice i kroz jedan otvor prodoše u njenu komoru za prijem. Marka zaprepasti jednostavnost ovog broda, jer se iznutra nije moglo videti ni gde se nalazi ni šta služi kao pogon brodu. Komandna soba imala je svega nekoliko tastera, i, umesto videa i monitora, providnu kupolu kao kod starih aviona. Dodirujući opremu i zidove

kabine, Mark nije mogao utvrditi od kakvog je materijala ovo građeno. Isto tako, nije mogao utvrditi funkcije pojedinih uređaja. Oposum ga zamoli da sedne u jednu stolicu, a on sede kraj njega. Istog trenutka preko njih se navuče još jedna providna kupola.

Patuljak se zabavljao videvši Markovu zbunjenost.

— Ne smej se, pacove, već kaži koliko nam treba do Planete općinjenih?

— Šta mislite, komandante?

— Ne znam. Ne znam ni kakav pogon koristi ovo čudo.

— To ne znam ni ja, — reče Oposum — ali mogu vam reći da ćemo tamo stići za dva sata. Spustićemo se na planetu sred najveće tame.

— Za dva sata? — zaprepašćeno upita Mark. — Kojom brzinom letimo?

— Velikom, nemerljivom — reče patuljak. — Ovde se brzina ne meri zemaljskim merama. Kontinuum kroz koji ćemo leteti poznaje drugu vrstu merenja, a ne brzinu svetlosti ili parseke. Ovde se putuje brzinom misli ili približno tako. Videćete.

— Pa šta onda čekamo? — reče Mark.

Učini mu se da ga nešto protrese i shvati da se već nalaze u kontinuumu prve paralele. Kroz providni zid kabine video je crveni ugarak sveta koji se gasi. Leteli su već kroz ostatke zvezda.

15.

Mark je osećao malu neugodnost kad god je boravio u prvoj paraleli, ne toliko zbog nepoznatih koordinata i čudne crvene svetlosti koja je sve ispunjavala, već zbog neočekivanih i neobjašnjenih pojava koje su putnika čekale na svakom koraku. Neutornske zvezde, beli patuljci ili različiti objekti u kolapsiranju, veliki tamni oblaci hladnog gasa, čudni šumovi koji su prodirali kroz audio i kad nije bio uključen i stalna trepereva slika na

videu, sve to činilo je čoveka nesi-
gurnim.

Dok je sad leteo sa Oposumom, Mark je znao da će sve biti u redu, jer je patuljak veteran za ovu vrstu letova. Oposum je, leteći kroz jednu paralelu, znao šta se na tom mestu nalazi u drugom paralelnom svetu, na svakoj tački puta, a što je najvažnije, nije se služio kartama ili kompjuterskim vođenjem. On je jednostavno znao gde se šta nalazi.

Oposum je bio u pravu, brzina leta u kontinumu prve paralele nije mogla da se meri na uobičajen način, jer je ovde gravitacija bila drugačija, brzina svetlosti nestalna a postojale su i neke druge nepoznate sile. Bio je ovo svet već snažno zahvaćen kolapsom. Nekoliko poznatih astrofizičara tvrdilo je da ovaj svet postoji već trideset milijardi godina i da će za dve do tri milijarde godina doživeti svoju singularnost i ponovo eksplodirati.

Letilica koju je Oposum vodio letela je za Markov osećaj nekako usporeno, zvezde pored kojih su prolazili izgledale su nekako čudno, a njihovi sistemi bili su spaljeni i raspadnuti. Mark se pitao pre koliko je miliona godina ovde prestao život i da li se možda ovde još mogu naći tragovi razuma? Postoje li još ti Starci o kojima pričaju Mišoliki?

Oposum dodirnu Marka rukom i pokaza mu ogromnu zvezdu, nekog crvenog džina, kakav ne postoji u zemaljskoj paraleli.

– Vidite, komandante, to je novo jezgro koje se stvara. Gravitacija raste iz sekunda u sekund s petim stepenom. Za milijardu godina, cela ova vasiona biće jedno jaje, koje će početi da se skuplja dok se iz njega ne izlegu nove galaksije i novi svetovi.

– Misliš? – reče Mark.

– Da, to mi Mišoliki znamo. Ovaj svet zavrteo se kao spirala koja se steže.

Dok je Oposum teoretisao na svoj način, Mark se divio i užasa-

vao onim što je video. Jedna crna zvezda s čije su površine kao sa užarenog ugljena povremeno lizale plamenovi vatre, klatila se kao izgubljena nekom neodređenom putanjom.

– Šta je to?

– Mi to zovemo pijane zvezde – reče patuljak.

Njihova letilica prolazila je s vremena na vreme kroz tanke korone zvezda i sasvim malo menjala putanju. Sticao se utisak da neki put dodiruje zvezdanu vatru. Međuti, to uopšte nije uticalo na pravac njenog leta. U jednom trenutku Marku se učini da stoje, ali patuljak reče:

– Ne stojimo, već sve ovo, zajedno sa nama, tone u gravitacioni vir jedne crne jame, ali ne brinite: mi ovde skrećemo.

Istog trenutka videlo se kako brod izlazi iz reke zvezda i polazi u drugom pravcu. Sad je kretanje opet postalo očito, ali za nekoliko minuta brod je opet stajao. Bili su pred nekim objektom, najverovatnije planetom koja je bila u potpunoj tami.

– Komandante, stigli smo – Kaus Medijus 5 – Planeta opčinjenih! Uzmite vašu kapsulu.

– Zar već? – upita Mark i oseti kako mu se nešto steže oko srca. Nije imao vremena da se psihološki pripremi za ono što ga očekuje, ali izvadi jednu crvenu kapsulu i proguta je. Za minut već oseti neku svežinu u telu. Shvati da je to zaštitno polje u njegovom nervnom sistemu.

– Sada idemo dole – nastavi patuljak – komandant Petrus nas očekuje.

– Otkud znaš?

– Znam. Pogledajte onu plavu zvezdu što kruži iznad nas. Ona najavljuje da smo stigli.

– A Kiborzi nas nisu primetili?

– Ne. Oni su na svetlom delu planete. Tamo gde je sada dan. Priča se da oni ne ulaze u noć, ili to nerado čine, a ovde noć traje 103 sata.

To je ciklus koji im ne odgovara. Uostalom, to ne odgovara ni ljudima. Međutim, nisam siguran da Kiborzi nemaju svoje špijune u ovom mraku.

Mark se ponovo zagleda u tamu koja je bila pod njima, ali se apsolutno ništa nije moglo videti.

– Kako ćemo pronaći Petrusa?

– upita Mark.

– On je ovde ispod nas, reče Oposum.

– Koliko ispod nas?

– Nećete verovati komandante, ali samo pet metara. Bila je savršena preciznost kojom je patuljak ušao u noć Planete opčinjenih i zadržao se tamo gde je trebalo. Mali je zaista pokazao da je velemaistor.

– Možemo slobodno skočiti dole, a to ćemo i uraditi, – reče Oposum – gravitacija je ovde tako slaba da nećemo ni osetiti da padamo na tle.

– Ali, zar se ne tvrdi da je ovde gravitacija suviše velika?

– To su priče. Brodove i ljude ovde su privlačile neke duge sile a ne gravitacija.

Oposum počeo da se naoružava stavljajući na sebe kolekciju svog najboljeg laserskog i neutronskeg oružja, dodajući i Marku nešto što je ličilo na pištolj i jedan nož čije se sečivo automatski izvlačilo iz korica.

– Silazimo – reče patuljak, – ja skaćem prvi. On otvori vrata na brodu i skoči u tamu. Mark pogleda za njim i učini mu se kao da je dole video neki tračak svetla, nešto nalik fosforom tragu. Ali ništa se više nije videlo.

– Dolazim – reče on i skoči.

Padao je kroz tamu, zbog slabije gravitacije sporije nego što bi to bilo na Zemlji, te mu se učini da to traje duže nego što izgleda. Dok je padao, pitao se nije li ovo možda jedna savršena klopka iz koje mu nema spasa. Uskoro je osetio čvrsto tlo pod nogama, ali učini mu se kao da je pao na tepih od maho-

vine ili paprati. Neko mu u mraku pride i uhvati ga za ruku.

– Dobrodošao sine – reče čovek.

Bio je to Petrus Veliki, njegov otac. Zagrlili su se i otac mu reče da odmah požure. Vodio ga je kroz mrak i ubrzo ga uvukao u neku pećinu ili kanal. Unutra je sijalo neko blago svetlo i Mark prepozna kolonije fosforescentnih gljiva, kakvih prepozna ima na planetima sa dugim noćima.

U pećini su se nalazili i ostali članovi posade Kastora, koji Marku i Oposumu stegoše ruku i poželeše im dobrodošlicu.

– Dobro je da smo opet zajedno – reče Petrus. – Znao sam da ćeš doći, iako je moja poruka do tebe putovala čudnim putevima. Stigao si možda u poslednjem trenutku, jer očekujemo da će uskoro Kiborzi početi da nas traže, pošto znaju da smo tu. Naš brod je visoko nad njihovim gradom, u debelom energetskeg omotaču, ali oni znaju da je u njemu samo jedan čovek. I pitanje je trenutka kad će započeti potragu za nama. Znaju i to da smo u tami i u jazbinama, ali dosetiće se kako da nas pronađu. Oni imaju gomile robota i androida, koji mogu ovuda da prođu. A, kao što vidiš, mi nemamo nikakvog oružja. A i ne bih voleo da ga imamo.

– Na žalost, vi ga morate dobiti – reče Mark. – Rat se može voditi samo oružjem. Oposume, možeš im podeliti svoje pucaljke.

Oposum je sa zadovoljstvom počeo da deli ono što je poneo sa sobom. Videlo se da ovo starom Petrusu teško pada, ali znao je da je njegov sin u pravu i upita:

– Da li si doneo Tagorasovu kutiju?

– Da, – reče Mark – doneo sam ćeliju za telepatske smetnje, ili kako to doktor kaže – za vezivanje telepatskih čvorova. Ali, kao što znaš, ona ne deluje na Gospodara.

I ne treba, – reče Petrus. – Gospodar neka pobegne, ali tek pošto

mu zakačimo goluba pismonošu. On je već spreman.

Petrus objasni sinu da se radi o malom satelitu koji treba pričvrstiti na brod Velikog Kiborga, a on će se posle vratiti sa zapamćenom putanjom i koordinatama skrovišta.

— A sada, — nastavi Petrus — imamo još oko pedeset sati noći na ovom mestu. Moramo se pripremiti da dočekamo dan i Kiborge koji su njegovi gospodari. Više nema povlačenja u noć kao do sada. Sad možemo napasti, i to čim se pojavi dan i Kiborgov dvorac.

— Gde se nalazi taj dvorac? — upita Mark.

— Ne nalazi se nigde, on je u neprekidnom pokretu. U večnom podnevu. Postavljen je na jednu pokretnu platformu koja se kreće u ritmu dana. Kiborzi vešto koriste energiju Kaus Medijusa i njegovo zračenje pretvaraju u silu koja platformu sa dvorcem drži na vazдушnom tepihu.

Jedan od Petrusovih ljudi pride im i saopšti da se ulazu u njihovu pećinu približavaju neka vozila.

— To su Androidi, — reče Petrus — možda su pošli u potragu za nama, ili idu po svoje žrtve u koloniju spavača. Bolje je da se spustimo dublje u pećine. Gospodine Oposume, šta je sa vašim brodom? Može biti otkriven ako je još na istom mestu, a to ne bi bilo dobro za sve vas. Naši neprijatelji ne bi trebalo da znaju da ste ovde.

— To ćemo lako srediti — reče patuljak i izvadi iz svog džepa nešto što je ličilo na daljinski upravljač. Pomoću malog tastera otkuca na njemu neke brojke i dodade:

— Gotovo je: brod je sada tu i nije tu, smestio sam ga u prvu paralelu na istom mestu. Može nam zahtevati.

— Vi ste sjajan saradnik, gospodine Oposum — reče Petrus, — ali, ipak požurimo.

Pod vodstvom prvog oficira, oni počeše da se spuštaju kroz fosforos-

centne hodnike u unutrašnjost planete. Mladić ih je vodio kao kroz lavirinte, hodnicima koji su skretali čas levo čas desno ili su se ukrštali. Bili su okrugli i videlo se da su prirodni a ne veštačka tvorevina. Očigledno, nastali su kao proizvod nekih neobičnih prirodnih sila ili osobina same planete. Bilo je jasno zašto je gravitacija ove planete tako mala, jer je i masa zbog poroznosti bila daleko manja nego što je slučaj s većinom planeta u Galaksiji.

— Kiborzi ne zalaze u ove hodnike — reče Petrus — Tu u unutrašnjosti oni bi se teško kretali i ne bi bili u mogućnosti da koriste svoje snažno telepatsko polje. Ali, ima ko to da čini umesto njih.

— Kud vode ovi hodnici? — upita Mark.

— Ne znamo još. Najverovatnije kroz celu planetu, jer ona nema aktivno jezgro.

Tada im se približi Oposum i upita:

— Komandante Petrus, je li ova planeta u posedu Federacije?

— I jeste i nije. Praktično ona pripada Ujedinjenim svetovima, ali je oni ne koriste zbog njene čudne osobine da od ljudi stvara poptuno zavisna bića. A što pitate?

— Mislim da bi ona bila pogodna za moj narod.

Mark nije mogao da izdrži a da se ne nasmeje, jer shvati šta je Oposum mislio. Ova izbušena planeta idealna je za narod patuljaka. U njoj bi mogla da se smesti čitava stotina milijardi. Tako bi Mišoliki konačno našli svoje utočište u Galaksiji, a ne bi morali da lutaju ili borave u nekim međugalaktičkim svetovima.

— Momče, — reče on — ako očistimo ovo mesto od gamadi, podržaću tvoj zahtev na Savetu, a mislim da će to učiniti i moj otac.

— Svakako, — reče Petrus — vama ona ne može smetati zbog tog svog čudnog psihoenergetskog po-

lja koje stvara. Za vas nema straha da ćete postati zavisni od nje kao ljudi.

– Moj narod bi vam bio zahvalan – reče Oposum gladeći brkove i gledajući na stvar kao gotovu.

Išli su čitav sat i po fluorescentnim hodnicima, dok konačno ne stigoše do jedne velike dvorane. Tu su se zaustavili. Očigledno, bilo je to ranije pripremljeno boravište. Ono što se dogodilo tog trenutka, za Marka i njegovog malog prijatelja bilo je prijatno iznenađenje. Pred njih odjednom iskrсну očev robot, kuvar Čang Li, koji se, sa svojom smešnom kapom na glavi, nakloni Marku i reče:

– Komandante, šta želite za užinu? Moja malenkost pokušaće da vam spremi.

Bio je to pun pogodak, koji oduševi Marka. To je, naravno, ličilo na njegovog oca. Samo on mogao je da bude tako sistematičan da ne zaboravi da u svoj pohod ponese i robota sintetizatora hrane. Sa Čang Lijem i oružjem koje su imali, mogli su da izdrže opsadu sve dok to izdrži njihova psiha.

Dok su naručivali šta im je padalo na pamet, Mark je s uživanjem gledao kako Oposum naručuje i ispija živa jaja. On sam nije mogao da robot može i to da napravi.

– Koliko ljudi sada živi na ovoj planeti? – upita Mark.

– Prema našim procenama, oko dvadeset miliona. Nastanjeni su u nekoliko velikih gradova, koji su postavljeni na trasi Kiborgove palate, i ne smeju da se kreću van prostora koji im je određen. Zapravo, oni verovatno za tim i ne osećaju potrebu. I njihov biološki ritam je ovde čudan, prilagođen smeni dana i noći na planeti. Spavaju skoro 100 sati, koliko traje noć. To pogoduje Kiborzima i oni ih tako lakše kontrolišu. Dugi san i dugo stanje psihofizičke aktivnosti načinili su od njih potpuno zavisna bića, male inteligencije ali dobre telesne koordinacije.

– Mislim da znam, – reče Mark – video sam ih na dejstvu.

Ispričao je Petrusu o bici sa Kiborzima u svetu Aldebarana.

– Koriste ih, znači, kao topovsku hranu.

– Da – reče Mark – to znači da su svoju gornju hijerarhiju u potpunosti izgradili i sad samo stvaraju robove koji jedino moraju da budu spremni da svoje svesti koordiniraju u jatu. Dobro, može li se nešto učiniti da se oni oslobode ove zavisnosti?

– Možda može, – reče Petrus – ali mi još ne znamo šta to na ovoj planeti općinjava ljude. Niti smo nijednog čoveka odavde prebacili na neki drugi svet. To je posao za moga prijatelja Amadeusa.

– On je upravo na putu ovamo – reče Mark, – on i Vanda. Dolaze na Poluksu, najverovatnije u pratnji tvojih prijateljica, kćeri planete Ksifos. Mislim, vreme je da mi kažeš kako si uspeo da pripitomiš te zvezde?

– Duga je to priča – reče Petrus – i jedva da bih imao šta jasno da ti kažem. Ni sam nisam mnogo razumeo. Ostavi to za kraj. Kad ovo završimo, možda ću još više znati. Mislim da je sad vreme da malo odspavamo. Jesi li uzeo kapsulu?

– Da. Uzeo sam je.

– Dobro je, onda možemo na spavanje. Postoji opasnost da čovek zaspi i da vreme dejstva kapsule prođe, pa da se probudi općinjen. Ovde se toga moramo čuvati.

Petrusovi ljudi već su rasprostirali svoju ćebad i neki su odmah zaspali. Njima se pridružio i Oposum, koji je zgrčen poput velikog miša, već spavao i zviždao kroz nos. Mark se nasloni na zid i zažmuri pokušavajući da zamisli gde se sada nalaze Vanda i njegov brod. Jedino je još ostao budan stari Petrus. Ostao je da bdi nad svojom grupom, u isto vreme pokušavajući da razmrsi sve ono što mu se događalo u poslednje vreme, od rata za

Andromedu i susreta sa malim luta-jućim zvezdama, koje su bile tako slične onome za čim traga već de-cejnijama – planeti Ksifos.

Kad mu se učinilo da su svi već dovoljno spavali, on pride sinu i Oposumu i probudi ih, a zatim pro-budi i sve ostale.

– Mislim da je sad vreme da iza-
demo gore. Nad nama je grad u
kome ljudi spavaju već više od deve-
deset sati. Treba da vidiš kako to
izgleda.

Cela grupa krenu naviše, prema
usnulom gradu robova. Uspon je
počeo blago, a onda je bivao sve
strmiji, ali je struktura tla pod no-
gama bila takva da se, uz slabu gra-
vitaciju, lako penjalo.

Za nepunih pola sata već su bili
na izlazu iz podzemlja. Na samom
izlazu, Petrus se zaustavi i oslušnu.
Tada mu pride Oposum i reče:

– Dozvolite, komandante, da ja
izvidim stvar.

Za tili čas nestade u tami, kao da
se uvek tuda kretao. Potrajalo je
dosta dok se nije vratio, malo zbu-
njen.

– Komandante, – reče on
Marku – to što sam video gore gra-
niči se sa pričama užasa. Ovaj na-
rod živi gore nego najbedniji Mišo-
liki.

– Jeste li primetili još nešto? –
upita Petrus.

– Ne, u gradu vlada apsolutna ti-
šina. Sem ljudi koji spavaju, nema
ničega. Ni životinja, ni drveća.

– Izidimo onda – pozva ih Pe-
trus.

Njegovi ljudi staviše naočari za
gledanje u mraku, a takve iste do-
bio je i Mark. Oposumu nisu bile
potrebne.

Ono što Mark ugleda kad su zako-
račili napolje bio je užasavajući pri-
zor grada koji se pružao pred njim.
Našli su se u nekoj širokoj ulici gde
nije bilo nikakvog svetla. To za-
pravo i nije bila ulica sa kućama u
pravom smislu reči, već jedan ka-
nal, jedan dugačak zid od metala ili

nečeg sličnog, koji se protezao do
kraja vidika i u njemu su sa strane
bila postavljena vrata i prozori. Iza
njih verovatno su živeli ljudi.

Petrus povede Marka do vrata
koja su bila sasvim otvorena. To i
nisu bila vrata, već samo otvor kroz
koji se prolazilo. Zaviriše unutra.
Mark ugleda prostoriju od najviše
trideset kvadratnih metara, uz čije
su zidove bile pravilno poredane
postelje. Na njima su ležali otac,
majka i troje dece. Soba sem post-
elja nije imala ničega. Na suprot-
nom zidu nalazio se još jedan otvor,
koji je najverovatnije vodio ka toa-
letu. Na zidu iznad postelja stajao je
natpis ispisan krupnim slovima:

*Gospodareva je muzika, Gospoda-
reva je hrana, Gospodareva je naša
glava i naša duša!*

Ovo je više ličilo na odgajalište
za životinje nego na ljudske na-
stambe. I u drugim stanovima bilo
je slično. Mark shvati da tako može
ići satima; sve dok ne iznemogne ili
ne poludi od užasa nikakve pro-
mene neće biti. Svud će nailaziti na
duboko uspavane ljude, žene i decu
u tom užasnom jednoličnom pro-
storu.

Iz daljine Marku se učini da čuje
šum nekog vozila i okrete se ocu.

– Dolaze čuvari. Nekoliko sati
pred osvit dana u gradove stižu ču-
vari, da bi kontrolisali buđenje. Ki-
borzi u tu svrhu koriste Androide
koji su potpuno slični ljudima, a ovi
jadnici zbog svoje otupelosti ne
mogu u njima da prepoznaju ro-
bote. Androdidi ih ovde prebroja-
vaju, dele im hranu i odabiraju za
kiborgizaciju.

Pride im tada prvi oficir i upita
Petrusa

– Komandante, hoćemo li se po-
vući?

Petrus klimnu glavom, ali Mark
je bio drugačijeg mišljenja:

– Oče oprost, ali mi smo došli
da se borimo. Mislim da bismo mo-
gli da dočekamo te stražare i da ih
parališemo. Ipak, to su samo ma-
šine.

– Mislim da je još rano – reče Petrus. – Ne bi trebalo da saznaju gde smo.

– Naprotiv.

– Dobro, – reče Petrus – ne vidim onda nikakvog razloga da i ja ne učestvujem u toj bici. Sačekajmo ih.

Mala grupa rasporedila se duž ulice, skrivena po sobama općinjenog naroda. Šum vozila kojim su dolazili Androidi bio je sve snažniji. Kada su ušli u grad, vozila se zaustaviše i dvadesetak čovekolikih robota u stroju pođe ulicom.

Vozilo zatim nastavi dalje, kako bi negde napred mogli da izađu i ostali robot. I kada su se našli blizu grupe njegova oca, Mark uključi hiperzvučni sonar i Androidi za trenutak zastaše, napraviše još jedan korak, a onda doživeše potpuni elektronski kolaps. Hiper zvuk uništio je sve njihove unutarnje spojeve i u vazduhu se osetio neugodni miris sagorelih integralnih kola. I vozilo koje je grabilo ulicom polako se zaustavi. Oposum začas skoči na njega, a za njim još nekolicina Petrusovih ljudi. Mark se uvek divio Oposumu kako se dobro snalazi sa svim mašinama, iako ih nikad nije vozio, iako pojma nije imao o njihovom pogonu. Za nepun minut, on je već vozio čudni transporter.

– Komandante, – reče – možemo li se malo provozati i očistiti i druge ulice?

– Što da ne – odgovori Mark, – ali pre pojave dana morate biti ovde.

– Razumem, – reče potuljak i veselo krenu sa novim drugovima u lov na Androide.

Mark i njegov otac uputiše se peške dugom pustom ulicom, ali ne pogledaše više ni u jednu kuću. Išli su čuteći, poraženi onim što su videli. Pitali su se šta će biti kad se rodi dan i ovi ljudi počnu da se bude. Kako će se osećati bez svojih pastira?

Jedan veliki meteor zapara nebo i skrenu Markov pogled naviše. On tada ugleda nešto što ga podseti na predeo iz detinjstva. Gore na nebu video je jednu malu zvezdu, na koju je skoro bio zaboravio. Bilo je to Sunce. Znao je, tamo je i ona mala čudna planeta, Zemlja, sa koje se ipak upravlja celom ovom nerazumnom Galaksijom.

Posle čitava dva sata hoda tom neobičnom ulicom, Mark i njegov otac stigoše na jedan veliki trg, gde su se ukrštale sve ulice naselja. Trg je bio ogroman i mogao je da primi možda milion ljudi. Iz jedne od ulica ka centru su išla dva vozila i Petrus i Mark se skloniše u jedan prolaz. Vozila se zaustaviše i iz njih iskoči Oposum i Petrusova posada.

– Komandante, – reče Oposum kad su im se približili – očistili smo grad od Androida. Biće to šok za bandu Kiborga kad ujutro stignu.

– Treba doterati na trg sva vozila koja su dovezla čuvare. To je njihovo pravilo: da ujutru, kad se probude, ljudi na trgu ugledaju svoje čuvare.

– Ima još šest transportera – reče prvi oficir. – Odmah ćemo ih dovesti.

Za pola sata svih osam vozila stajalo je na svojim uobičajenim mestima, u centru naselja. Ostalo je samo da se dočeka izlazak Kaus Medijusa. Njegova svetlost već se naslućivala na obzorju.

Ogrnuvši odeću Androida, Mark i Petrusovi ljudi zauzeli su mesta u transporterima, očekujući svetlost dana. Sa svetlošću dana, u grad će nahrupiti čitave gomile robota koji će doneti hranu i vodu za stanovnike i odvesti ih na redovne vežbe i fizički rad.

Za dva sata, dan je već bio nad gradom. Sporo sunce Kaus Medijus već se dizalo, ali tek za pedeset sati biće u zenitu, a sa njim i palata Velikog Kiborga, Trevora Kamenskog, a za to se trebalo pripremiti.

Nije trebalo dugo, kad ugledaše kako na ulicu počese da izlaze ljudi. Kolone opčinjenih ljudi išle su prema velikom trgu. Videlo se da postoji neki utvrđeni red, neka vrsta dresure kojoj su bili podvrgnuti. Ono najužasnije bila je tišina koja je vladala nad gradom, jer nije izgovorena nijedna reč, tako da je šum njihovih koraka delovao stravično, dajući tišini jednu jezivu notu.

Kolone su se postrojavale u vrste polukrugova, očiju uprtih u centar trga, gde su se nalazili androidski transporteri. Marka nešto steže u grlu kad je ugledao ta jasna, skoro sva jednaka lica, bez izraza i mutna pogleda. Gledali su, bilo je jasno da ništa ne vidi i da jedva znaju šta očekuju. Bili su podeljeni po vrstama – na odrasle muškarce, žene i decu. Jedino se među decom moglo primetiti neko malo komešanje, jer oni još nisu primili visoki stepen zavisnosti, iako se nisu pomerali s mesta.

Iz pravca istoka, odakle je dolazila svetlost Sunca, poče da se naslućuje grmljavina transportera. Dolazila je druga grupa Androida. Njihova vozila snažno su tutnjala, verovatno da bi povećala strah ovih nesrećnika. Za deset minuta vozila zauzeše svoja mesta na trgu i iz njih počese da iskaću Androidi, delioci hrane. Ono što se sad moglo videti više je ličilo na neku koreografiju nego na deljenje doručka. Kolone su počele da se kreću u različitim pravcima, prilazeći mestu gde će im biti predat mali kontejner sa dnevnim obrokom. Kolone su se ponovo spajale prema ulicama iz kojih su došle, i ljudi su se – držeći u rukama svoje obroke – vraćali kućama. Sve ovo bilo je do savršenstva razrađeno, tako da je delovalo više nego nestvarno.

Mark kraj sebe oseti neko dahtanje i škripanje zubima. To je Oposum drhtao od besa i mržnje; videlo se da se jedva uzdržava da svojom

stravičnom igračkom ne uništi robote.

– Smiri se – šapnu Mark – ima vremena, napravićemo od njih podeljena i kolone napustile trg, Androidi skočiše u svoja vozila i nastaviše put na zapad, ka sledećem gradu gde će, kad bude vreme, podeliti hranu. Nisu ni obraćali pažnju na vozila koja su stajala na trgu. Očigledno, nisu ih interesovali Androidi – čuvari, a možda nisu mogli ni da komuniciraju sa njima.

Trg je opet bio prazan i pust a nad gradom je zavladała apsolutna tišina. Samo je sunce bilo nešto više na nebu i snažnije je grejalo.

– Komandante, – reče Oposum – trebalo je da sameljemo ove sluge kada su završili svoj posao.

– Ne, – odgovori Petrus – to ne bismo smeli da uradimo, jer oni moraju održavati ritam života ljudi u drugim gradovima. U to ne smemo da se mešamo bez pravih stručnjaka. Oni su ipak samo mašine, koje će i nama moći da posluže kad dođe vreme.

Izašli su potom iz transportera i pošli u grad. U svakom stanu sedela je po jedna porodica i uzimala svoj prvi obrok. Radili su to u tišini, bez ikakvog šuma, jer nisu koristili nikakav pribor. Sve je nalikovalo na hologramsku projekciju bez tona.

– Dođe čoveku da zaplače kad ovo vidi – reče jedan od Petrusovih ljudi. – Koliko će samo biti potrebno da se vrate u normalno stanje?

– Ne znam, – odgovori Petrus – ali će i to biti neka vrsta dresure, jer treba ih vratiti prvo u prošlost, a neke čak naučiti svemu od početka, jer ne treba zaboraviti da su neki ovde i rođeni. Biće to veliki posao, i možda će zato biti potrebni i ovi Androidi.

Mark uđe u kuću u kojoj je na podu sedela i obedovala velika porodica. Kad je stao na vrata, zaklonio je svetlost koja je prodirala u

prostoriju i svi se okrenuše prema njemu. Gledali su ga, ali se Marku činilo da ga ne primećuju, ili ne shvataju šta se dešava. On uđe unutra i propusti svetlost i oni su tada, kao da je za njih nestao, nastavili da jedu. Gledao ih je kako u istom ritmu obavljaju svoj posao i shvati da to za njih nije obed nego samo proces hranjenja, uzimanja potrebne energije, a slutio je da tu ima dosta droge i psihodeličnih sredstava, koji su bili potrebni da im nadoknade odsustvo psihičkog života, jer ljudske mozgove Kiborg nije smeo da ostavi bez ikakvog psihičkog doživljaja.

Uskoro uđe stari Silard i pozva svog sina:

— Idemo, Mark, uskoro će doći njihovi treneri i vaspitači, da ih povedu na poligone i u sale za vežbanje. Bolje da se sklonimo, možda će među njima biti i neki Kiborg ili kakav Android sa ugrađenom video-kamerom, jer, ko zna, možda se to kontroliše iz Palate.

Cela grupa se zatim povukla ka pećinama i čekala je da vidi šta se događa. Tačno tri sata posle obeda pojaviše se novi transporteri. Kolone ljudi, žena i dece kretale su se u različitim pravcima, kako su već bili podeljeni po grupama za obavljanje posebnih vežbi. Petrus ispriča Marku kako teku te vežbe. Prvo je bio čas brzog kretanja i vežbanja snage, zatim se odlazilo van naselja da obrađuju polja, na kojima su rasle neke visoke biljke. Okopavali su ih i brali njihovo lišće, koje je izgleda prerađivano u drogu. Jedna grupa muškaraca odlazila je u pustinju, gde je tragala za nekom vrstom kristala. Deca i odrasli muškarci, koji su bili spremni za davanje mozgova, išli su u školu, gde su bili podvrgavani duhovnim vežbama. Bili su, u stvari, podvrgnuti snažnom telepatskom polju, čiji je intenzitet rastao ili opadao. Bila je to neka vrsta masaže

mozga, koji je pripreman da se transplantira u mašinu.

Deca su bila podvrgnuta nekoj vrsti smirivanja, jer je kod njih bila izražena želja za znanjem. Zbog toga je, najverovatnije, kako bi mozak mogao da se razvija, telepatskim poljem u njihove ćelije ubacivano znanje i iskustvo, pod strogom kontrolom i po posebnom izboru.

Mark shvati da sve to nije ništa novo, da su za tim mnogi u istoriji već težili, ali na svu sreću to nije dugo išlo. Kiborg Trevor, međutim, otišao je najdalje, iako ni njegove šanse nisu velike, kao što će i biti teško da se sa njim bori.

— U podne, posle više od pedeset sati od buđenja, kada stigne Palata, svi moraju biti na velikom platou iza grada, gde se vrši neka vrsta smotre i poklonjenja Gospodaru. Ali, dok ne dođe to vreme, idemo da se odmorimo i pripremimo za napad.

16.

Dva dana Mark i grupa starog Petrusa proveli su u podzemlju pripremajući plan za napad na Kiborgovu Palatu. Neki put bi samo neko izašao napolje da vidi kakvo je stanje u gradu. Za to vreme Oposum je nestao u podzemlje planete. Očigledno, išao je da nešto istražuje za svoj račun, da obide svoje buduće carstvo. U tom podzemlju, u neverovatnoj mreži hodnika dvorana i ćelija, on se snalazio kao da je tu odraštao.

Kad se navršavao pedeseti sat dana, straža koju su već postavili javi da se u daljini nazire Palata i da se stanovništvo postrojava za odlazak na plato za smotru. Bilo je vreme da i oni iziđu.

Još jednom su proverili svoj plan i izišli na svetlost dana. Velika zvezda Kaus Medijus sijala je nad sivim pustim gradom. Petrusova grupa sede za upravljače vozila i krenu na mesto velike smotre.

Na ogromnom platou tada ugledaše nepreglednu masu opčinjenih, kako na suncu stoje zagledani u Palatu koja se polako primicala. Bilo je to čudovišno zdanje, visoko čitavih dve stotine metara, kvadratne osnove, s koje su se poput kula dizale različite građevine. Na samom vrhu, pedeset metara iznad svega, velika antena nalik radio-teleskopu crpela je energiju zvezde i održavalo Palatu u pokretu. Nekoliko drugih, manjih antena primalo je zvezdanu energiju za održavanje ostalih funkcija Palate.

Palata se primicala polako i iz daljine se činilo kao da klizi po tlu. Međutim, ona je trošeći ogromne količine energije lebdela dva metra iznad tla.

Oposum, koji je bio sa Markom u istom vozilu, pokaza u pravcu Palate.

– Idu pravo na nas – prošaputa.

– Da, – klimnu stari Silard – proći će tačno iznad svih ovih ljudi, da bi im ulili novu dozu straha.

Marku tada sinu jedna ideja i on reče ocu:

– Vi nastavljate po planu, a pacov i ja idemo svojim putem. Imam ideju.

Oposum zablista kada je čuo Markovu ideju. On pažljivo otvori svoju torbu, koju je sve vreme vukao, izvadi iz nje neke neobične sprave i pažljivo ih pregleda, a onda zadovoljno coku jezikom i reče:

– Komandante, dajte mi svoju pucaljku.

Mark mu dodade svoj hiper-sonar, a patuljak ga za tili čas raspaklo i opet sastavi, ubacivši u njega neke delove.

– Komandante, sada imate pravu pucaljku Mišolikih. Dodirom palca imate hiper-sonar, okidanjem srednjeg prsta laserski impuls, a pritiskom na oba okidača – mlaz antimaterije. To će nam biti od koristi ako naidemo na energetske štitnike.

Mark ponovo uze oružje u ruke ne verujući u Oposumove reči, ali odmah shvati da patuljku nije do igre.

– A šta još imaš u tom tvom džaku? – upita.

– Neke sitnice koje nam mogu zatrebati – reče Oposum kežeći svoje šiljate zube.

Ogromna građevina već je došla do prvih redova postrojene mase i istog časa začu se nešto slično velikom šapatu. Opčinjeni počese tiho da izgovaraju nešto nalik na molitvu. Iz crne Palate odjeknu muzika koja se uklapala u melodiju koju su izgovarali opčinjeni. Bile su to reči ispisane na zidovima svake sobe:

Gospodareva je muzika, Gospodareva je hrana, Gospodareva je naša glava i naša duša!

Palata je bila sve bliža, uskoro tako blizu da nije mogao da joj se vidi vrh. Kad je bila nadomak postrojenih vozila, Mark i Oposum hitro iskočiše napolje i popeše se na krov transportera. Za nepun minut ivica velike platforme već je bila na nekoliko metara od njih i skoro je dodirivala krovove prvih vozila. Mark uze Oposuma u ruke i baci ga na platformu, a zatim snažnim odrazom odskoči uvis, uhvati se za ogradu i prebaci se do Oposuma, koji je sa oružjem u rukama već osmatrao oko sebe. Međutim, u blizini nije bilo nikoga i oni su mogli da bace pogled na nepreglednu masu koja je mirno stajala dok je džinovsko zdanje klizilo iznad njih. Mark je znao da je dovoljno da jedan tamni oblak prode preko velike energetske antene pa da Palata stane i poklopi milion ljudi, ali to se nije moglo desiti. Na Kaus Medijusu, u predelu ekvatora, nije bilo oblaka.

Sa nivoa platforme trebalo je pronaći put do odaja Gospodara Kiborga. To nije izgledalo ni jednostavno ni lako. Svako je mogao da zaluta u spletu hodnika, kablova i stubova, različitih cevi i komora.

Naravno, Oposum je imao nepogrešiv osećaj za ovakva mesta i Mark se nije mnogo brinuo. Brinulo ga je samo da li je njegov otac uspeo da se, zajedno sa svojim ljudima, regularno ubaci vozilima na platformu Palate. Ako je uspeo, onda je negde unutra, u nekoj od prihvatnih komora i čeka trenutak da krene u napad. Sve je zaista bilo potpuno neizvesno i Mark se zato i plašio. Očev nagon za neagresivnošću mogao je da ga košta glave.

Patuljak povuče Marka za rukav i prekide ga u razmišljanju. Obišli su jednu izbočinu na zidu ispred sebe i, naravno, Mišoliki se nije prevario: ugledaše otvor u metalnom zidu. Stali su kod ulaza u nekakav tamni hodnik, ali Oposum nije hteo da uđe unutra. Nešto mu je bilo sumnjivo i oni ivicom platforme krenuše dalje. Tek kod petog otvora odlučiše se da uđu, jer mališa utvrdi da tu nema opasnosti.

Hodnik je bio neobično nizak i Mark je morao da se sagne kako bi lakše išao. Oposum je neprekidno vodio desno i oni shvatiše da je to velika spirala koja se dizala naviše. Bio je to jedan od ventilacionih otvora, što im je pružalo mogućnost da prodru u najvitalnije tačke Palate.

Hodnik se polako penjao i sad se sve više čuo šum nekog generatora ili kakvih drugih uređaja u unutrašnjosti građevine. Nad njim se odjednom ukaza otvor i Mark podiže Oposuma da osmotri, ali se mali naglo povuče i reče da se gore nalazi čitava četa Androida, postrojenih, izgleda, za neku smotru. Njih dvojica nastaviše hodnikom. Buka se pojačavala i slabila, što znači da su se udaljavali ili približavali srcu Palate.

Najzad dodoše do mesta gde se nalazio pravi čvor hodnika, koji su se kretali u svim pravcima. Trebalo je odlučiti kojim pravcem. Posle dva minuta razmišljanja i mirisanja, Oposum krete hodnikom koji

je išao levo, malo nagore, i, što su više napredovali, šum mašina se povećavao a u hodniku je bilo sve tamnije. Odjednom, začuše iznad sebe teške korake Androida koji su prolazili u grupi, ujednačena koraka. Stigli su već do nastanjenih delova Palate. Oposum šapnu Marku da pričeka dok on ode u izviđanje, i za trenutak nestade u tami hodnika.

Dok je čekao patuljka, Mark je osluškivao korake Androida, koji su nešto obavljali u susednoj prostoriji. Shvatio je da se sa strane nalaze radne prostorije, a iznad njih je ili platforma ili neki od glavnih hodnika. Onda se odjednom gore začu neka buka i Androidi počеше ubrzano da napuštaju prostorije. Mark se uplaši da nisu otkrili Oposuma, ali, posle nekoliko minuta, patuljak se vrati.

– Svi su nekud kidnuli, – reče – izgleda da su pozvani ili upozoreni na opasnost. Da nisu otkrili starog komandanta?

– Ko zna? – prošaputa Mark.

– Idemo dok je sve prazno, – nastavi patuljak – na dvadesetak metara moći ćemo da prodremo u njihov radni prostor. Čini mi se da se tu nalaze njihove radne prostorije: čudno mi je nekako mirisalo kad sam provirio.

Kad su prodrli u laboratorije Kiborga, Marku odmah postade jasno šta se ovde radi. Bile su ovo sale u kojima su se vršile operacije. Na sve strane stajali su operacioni stolovi i veliki skeneri kojima se obavljalo ljalno odvajanje mozga od lobanje. Oposum pokuša da otvori vrata velikih ormara koji su stajali uz zidove i s naporom to mu pode za rukom.

– Komandante, dodite da vidite – šapnu.

Bilo je to, u stvari, skladište tela poređanih u policama. Mark do-dirnu prvo telo i vide da je čovek živ, ali je samo uspavan. Bili su, znači, u poslednjoj fazi pred opera-

ciju. Na ovu dvoranu nastavljala se druga, kojom se njih dvojica uputiše. Dvadesetak vrata u jednom zidu vodilo je u neke prostorije. Iznad svakih bila je upisana neka šifra. Oposum proviri kroz prozorčić na jednima, od njih, naglo se okrenu i bez glasa pozva Marka. U komorama su se u velikim akrilnim posudama, međusobno povezani žicama od stakla i cevima, nalazili ljudski mozgovi. Svaka komora imala je drugačiji sistem i različit broj kojim su mozgovi bili povezani. Bila je to, dakle, faza u kojoj se uspostavlja koordinacija među mozgovima koji su odvojeni od tele. Kiborzi su tako stvarali jata za neke zajedničke masovne akcije, poput napada na Poluks u predelu Aldebarana. U svakoj od komora pripremani su verovatno mozgovi za Kiborge posebnih specijalnosti i za različita dejstva – na tlu, u vodi, vazduhu, pod zemljom, u zvezdanoj plazmi, u najsurovijim uslovima. U njih je tu sa posebnih matrica utiskivano različito pamćenje, sećanje i znanje koje je potrebno za život Kiborga.

Njušeći okolo, Oposum je poveo Marka kroz jedno skladište neobične opreme. Bile su to mašine za različite potrebe: vozila, male letilice, čak nekoliko tela Androida.

– Jesu li to njihova tela? – upita Oposum.

– Da. U njih ugrađuju mozgove.

Odjednom, začuše se koraci. Androidi su se vraćali kroz skladište. Oposum u trenu nestade među telima budućih Kiborga, a Mark otvori vrata jednog plakara i ude u njega. Odmah vide da je to hodnik koji vodi nekud u unutrašnje odaje Palate. Svetlost koja je dopirala odande pokazivala je da je deo hodnika osvetljen dnevnom svetlošću.

Mark pričekao da se sve smiri, a onda otvori vrata i zovnu Oposuma. Mali se za tren stvori kraj njega i odmah se provuče kroz vrata.

– Komandante, – reče Oposum – imam za vas neugodnu vest. An-

droidi su upravo proveli dvojicu naših.

Dogodilo se ono od čega je Mark najviše strepeo. Androidi su otkrili starog Silarda i njegove ljude. Bilo je pitanje vremena kad će ih sve pohvatati.

– Požurimo, pacove!

I oni podoše hodnikom prema svetlu i posle dvadeset koraka stižu do otvora kroz koji je prodirala dnevna svetlost. Kroz otvor se videla velika platforma, na kojoj nije bilo nikoga. Na samoj sredini dizao se centralni stup velike antene, kojom je zvezdana energija priticala u reaktore Palate.

– Ovo treba uništiti – reče Mark, – ali kako?

– To je najmanji problem – šapnu Mišoliki, – samo da se prebacimo donde. Njušim da je ova platforma dobro čuvana.

– Ne vidim nikoga – reče Mark.

Oposum iskoči kroz otvor i potrča prema stubu kroz koji je išao energetska kabl. I Mark se uputu za njim. Posle desetak koraka on shvati da je opkoljen. Pitao se šta da uradi. Video je Oposuma kako nešto petlja oko stuba, ne obraćajući pažnju na ono šta se sa Markom događa. Androidi su držali upereno oružje u njega i stezali krug. Tada primeti kako jedan od njih drži u ruci mali ubrizgivač droge i shvati da nema mnogo vremena, jer mu drogu mogu ubrizgati i sa razdaljine od čitavog metra. Tada vezanu pritisnu taster hiper-sonora i istog trenu Androidi kolapsiraju. On odgurnu jednog koji mu se našao na putu, a ovaj se zatetura i poput kugle obori još nekoliko čunova.

– Što si me ostavio samog? – upita Mark Oposuma.

– Mislim da oni za vas nisu predstavljali nikakvu prepreku, zar ne? A sada da zaustavimo ovo čudo. Kad stane i kad se prizemlji ova Palata, nastaće haos kakav niste doživeli.

Patuljak skide svoju torbu s ramena, a onda zakači neki prsten na svom pojasu i poče da izvalači nit koja je bila skoro nevidljiva. Kad ju je izvukao, veza je oko stuba, a onda iz svoje prljave torbe izvadi nekoliko malih metalnih lopti, koje zakači o vazanu nit. Zatim se saže i nešto šapnu.

– Šta si to uradio? – upita Mark.

– Sastavio sam jednu igračticu prljavog pacova. Jabuke iz vrtova Hesperida. Kad one počnu da sazrevaju, a to već tiho čine, mogu da razviju lepih milion stepeni. One onda zažele da se spoje u vatrenu loptu i više ih niko i ništa u tome ne može sprečiti. One će samleti ovo čudovište.

– Koliko će to da traje? – upita Mark.

– To ne mogu da vam kažem, komandante, ne znam prirodu metala od koga je ovo pravljeno, ali koliko znam – najduže su izdržali neki materijali Mutanata: pola sata! Pretpostavimo da ovo može i duže da potraje.

Njih dvojica su se onda povukli prema kontejnerima na kraju platforme. Odatle se pružao pogled na celu Palatu. Dole se jasno isticala velika terasa koju su čuvali Androidi. Oposum zažmiri i reče:

– Tamo je on, a ovde gore je njegov brod.

Mark tek tada ugleda iznad njih, na jednoj velikoj ploči, crnu letilicu.

– Ja ću gore: da mu zakačim goluba – nastavi Oposum. – Vidim da se pitate kako ću to izvesti.

Kiborgovom brodu zaista se nije moglo prići. Bio je postavljen navrh jednog stuba. Očigledno, do njega se moglo doći jedino liftom kroz stub, a tom liftu pristup je imao jedino Kiborg Kamenski.

– Šefe, sad vi stupate u akciju. Za vas kažu da ste jak čovek. Neka vrsta supermena. Ako je tako, bacite ovog pacova gore. A onda nastavite kako sami znate. Za mene ne brinite.

Oposum se sklopča i od svoga tela načini pravu loptu; samo su mu na leđima virila dva kaiša.

– Uхватite me za te kaiševe i bacite me gore, a onda me čekajte na ručku kod Gospodara – reče mali.

Mark uhvati kaiševe patuljkove opreme i podiže ga. Oseti kako je telo lako i pogodno da se hitne u visinu. On ga kao neki bacač kladiva okrenu oko sebe i hitnu ga uvis. Pratio je zatim pogledom let te žive lopte. Kad je došao do visine platforme, Oposum se naglo rasplete, zapliva kroz vazduh i nestade sa vidika. Mark je ostao sam. Njegov zadatak tek sada je počinjao. On proveri svoju opremu i polako skliznu niz jedan veliki oluk prema mestu gde se nalazilo Kiborgovo gnezdo.

Kad se spustio u oluk, Mark se opruži da odahne ali mu vrelinu sunca to nije dozvoljavala. On pogleda na sat i vide da su on i Oposum već čitavih petnaest sati u akciji, a činilo mu se da je proteklo daleko manje. Polako, klizio je niz oluk, sve dok nije došao do jedne niše koja je bila u senci. Zavuče se u nju i oseti neko olakšanje kad se opruži po hladnom metalu. Proguta nekoliko energetskih pilula i tri gutljaja tečnosti za osveženje. Zatim odredi sebi san od deset minuta i zaspao.

Njegova podsvest, koja nije spavala, brojala je do šest stotina sekundi, i, kad je odborjan broj 600, Mark se probudi. Osećao se mnogo svežije. Iza njega čuo se neki šum i on se zavuče dublje u nišu i pri njenom dnu otkri malu rešetku kroz koju je prodirao vazduh u unutrašnjost Palate. On prisloni glavu uz rešetku i ono što vide porazi ga. Jedan kraj drugog na policama ležali su Petrusovi ljudi. Bili su mrtvi ili drogirani. Jedino među njima nije bilo njegovog oca. Njega su ubili ili već podvrgli nekoj operaciji. Mark shvati da više nema vremena za čekanje.

Vrati se u oluk i brzo se spusti do nivoa na kojem se nalazila Kiborgova rezidencija. Na zelenoj platformi nije bilo straže, sem ogromnog robota na čijem su se glomaznom telu naslućivali brojni senzori. Okretao je svoje antene u svim pravcima, a pred njim je stajao veliki laserski top. Njegovo telo se presijavalo od neke neobične srebrne boje i Mark u tome prepozna antilaserski premaz. Bilo je jasno: da bi se prešla ova platforma, mora se ukloniti ovo veštačko čudovište, jer je robot kontrolisao svaki milimetar prilaznog prostora. Njemu ne bi mogao da promakne ni Oposum. Protiv njega ne pomažu ni sonar, ni laser, dva najubojitija oružja kojima su ljudi raspolagali. Ali komandant Mark Silard imao je kod sebe spravu koja može da probije čak i elektronsku zaštitu u kojoj se nalazio robot-čuvar. I on se podiže iz svoga zaklona i ispali u robota dva kratka mlaza antimaterije. I u istom trenu nestadoše i mašina i laserski top.

Komandant vide slobodan put ka Kiborgovom gnezdu i iskoči iz oluka na platformu. Vremena nije bilo mnogo: znao je da je veliko pražnjenje energije sigurno već uzburinilo sve čuvare u blizini. Sa uključenim hiper-sonarom, on ulete kroz otvorene vrata Kiborgove rezidencije. Kad je uleteo, unutra vide gomilu Androida što upravo kolapsiraju džeći u ruci oružje koje više nisu mogli da aktiviraju. Oštri miris pregorelih kola pekao mu je nosnice i oči dok se trudio da pronade otvor u zidu kojim bi prodro dalje prema Kiborgu. Znao je da su vrata tu negde ali ih nije video. Jednostavno, kao da nisu postojala. Jedini način bio je da svojim laserom proreže nova ili da razori čitav zid mlazom antimaterije.

Odjednom, iza sebe začu teške korake. Neki Androidi dolazili su preko platforme, i to trčećim korakom. Mark se zakloni iza dva kolap-

sirana tela i ugleda kako u prostoriju upadaju dva snažna Androida, obučena nešto drugačije od ostalih. Oni priđuše zidu, kao da ne primećuju svoje mrtve saplemenike, i pred njima se odjednom otvoriše neka vrata. Dok su oni prolazili kroz njih, Mrk uključi sonar i baci se kroz vrata koja su se već zatvarala. Ali, iznenadi se kad ga oni, uprkos uključenom sonaru, snažno šćepaše svojim čeličnim rukama, tako da nije mogao ni da mrdne. Bilo je kasno da ih napadne laserom ili antimaterijom. Oni su ga čvrsto držali. Po stisku i toploti njihovih ruku Mark shvati da to nisu ni roboti ni Androidi, već ljudi u službi Kiborga. To je ono što nije očekivao.

Tada se kroz audio začu glas:

– Dovedite komandanta Marka Silarda pred nas.

Bio je to glas Kiborga Gospodara. Znači, on je znao za njegovo prisustvo, on ga je čekao, da uđe u klopku. Povelili su ga hodnikom nekud naniže. Posle stotinak metara dođoše do nekih vrata koja su se automatski otvarala i Mark vide pred sobom veliku prostoriju osvetljenu nekim čudnim, mističnim polusvetlom. Na drugom kraju prostorije stajao je veliki sto u čijem čelu, u velikoj staklenoj fotelji, beše smešten Trevor Kamenski – Gospodar, a oko stola još desetak ljudi-mašina. Trevor je bio čovek lepe glave, odlučnih crta, malo surovih i oštarih, zlobnih očiju. Jedino je on bio u ljudskom obliku i imao je idealno građeno telo. Bio je čak i elegantno obučen i ogrnut nekom svilenom crnom kabanicom, čija je kruta kragna skrivala vezu između ljudskog i mehaničkog. Ostali Kiborzi imali su tela čiji su oblici odgovarali specijalnim namenama, od kojih je Mark neke naslućivao.

Kada su ga doveli pred savet ljudi-mašina, Gospodar progovori:

– Mark Silard VIII, Beta 37, do-

brodošli na Planetu općinjenih. Tako dugo smo vas očekivali.

– Jeste li? – reče Mark.

– Iako ste nas iznenadili, moram priznati da ste vrlo efikasni, ali, kao što vidite, mi smo još efikasniji. Priredili smo vam iznenađenje. Na vašu žalost, ne samo vama već i ostalima. Svi ste sad u našim rukama. Čak i moj dobri prijatelj Petrus. Vaši slavni Ujedinjeni svetovi ostće bez svog glavnog specijaliste i najvećeg idealiste, ali šta se tu može? A sad će dovesti vašeg oca. Hoću da vam pružim priliku da se poslednji put vidite kao ljudi.

– Šta nameravate s njim? – upita Mar.

– Dobro pitanje, ali na njega ne znam i ne umem da odgovorim. Moj prijatelj Petrus nije upotrebljiv nizašta, a ja ga ne mogu ubiti. Najverovatnije će ostati moj zatočenik dok mu ne popusti srce. Nadam se da se to neće dogoditi dok ne ugleda svoje Ujedinjene svetove pod našom vlašću. Šta kažete na to, komandante?

– Priznajem da ste moćni i da sve izgleda kao da pobeđujete. Ali, vi ne možete pobediti, Gospodaru Trevor, jer ste ipak samo jedna velika konzerva sa ljudskom glavom, i to opakom.

Kiborg je bio apsolutno miran. Vladao je sobom i smireno odgovori Marku:

– Možda ste u pravu, ali ipak ne u svemu. Uostalom, ko gubi ima prava da se ljuti. I ja sam se malo ljutio kad ste vi dobili rat za Andromedu, i, moram priznati, vodili ste ga sjajno, ali ovaj rat smo dobili mi. Samo da znate: ja ću prema vama biti mislostiv, i zbog vaših zasluga i sposobnosti primiću vas u svoj štab. Bićete moj lični telohranitelj. Gospodine komandante Mark Silard VIII, u telo psa. Biće to, mislim, sjajna životinja, inteligentna i lukava, ali verna – to vam garantujem!

Marka uhvati jeza pri pomisli šta mu se može desiti ako stvarno iz ove bitke Kiborg izide kao pobednik. Tada iza sebe začu neke korake i ugleda Gospodara kako ustaje iz stolice.

– Komandante Petrus, dobrodošli u moju Palatu – reče. – Neobično mi je žao što se srećemo u ovakvoj situaciji.

– I meni je žao, Trevore Kameniski, kad te vidim u takvoj situaciji. Nepriličnoj, svakako, za jednog naučnika! – odvrati stari Silard.

Kiborg se zlobno nasmeja:

– Petruse, vidiš, opet se ne slažemo. Ali dosta o tome. Zar ne primećuješ koga još imam ovde.

Petrus tada ugleda svog sina u stisku telohranitelja i preko njegovog lica prođe bolni trzaj, iako ga mirno Markovo lice donekle smiri.

– U ime starog prijateljstva, – reče Kiborg – dozvoliću ti da se poslednji put pozdraviš sa njim u ovom obličju. Naime, nas dvojica smo se dogovorili da mu promenimo obličje.

– Zaista si se pretvorio u zver, Trevore – reče Petrus.

– Možda, ali i tvoga sina pretvorićemo u zver. Naravno, moći ćeš redovno da ga vidiš, čak i da vodiš brigu o njemu – da ga hraniš i kupaš.

Ova ideja oduševi Kiborga i njegov strašni smeh odjeknu dvoranom. Na Petrusovom licu pojavi se izraz gneva, ali, videvši laki mig na Markovom licu, on se umiri.

– Možeš da zagrliš sina – reče Kiborg.

Petrus pride i zagrli Marka, a potom ga i poljubi. Kad su se oprostili, Kiborg viknu:

– Pozovite Androide, neka ih odvedu!

Jedan od ljudi koji su ga držali pritisnu dugme na svome pojasu i uskoro se u hodniku začuše koraci Androida, ali, kako bi koji zakoračio u prostoriju, odmah bi kolapsirao jer je hiper-sonar za Markovim pojasom još bio uključen.

– Šta se to događa? – upita Kiborg.

– Ne znam, Gospodaru, – reče jedan od ljudi – čim uđu u prostoriju – kolapsiraju!

– Pretresite zarobljenika!

Trenutak kada je čovek skidao ruke sa njega, Marku je bio dovoljan da naglo odskoči uvis, ponevši na sebi onoga koji ga je još držao. U isto vreme lomio je ruke zaprepašćenom čoveku koga je dizao u vazduh, a nogom ubijao onoga koji ga je ispustio. Padajući na pod, Mark uključi Tagorasovu ćeliju koja upi u sebe celo telepatsko polje i paralisira sve Kiborge za stolom. Sada je Gospodar Trevor ostao sam.

– Šta se događa? – kriknu Trevor.

– Veliki Gospodaru, – reče Mark – imate pozdrav od vašeg oca Tagorasa.

Shvativši šta Mark drži u ruci, Trevor iskoči iz svoje stolice, kao besna zver, ispruženih metalnih prstiju kojima bi mogao stenu da razdrobi. Videvši da Kiborg leti prema njemu, Mark poput tigra odskoči od tla i preskoči napadača, zaustavivši se u njegovoj fotelji. U ruci je već držao oružje.

– Gospodaru Trevor, bolje bi bilo da se smirite, jer ne bih voleo da vas moram ubiti.

Tada vide kako se oko Kiborga stvori energetska polje, koje ga je štitilo od neutronske i laserske mlaze.

– Pokušaj – reče Kiborg divlje. Verovao je da je nadmoćniji i spremao se da ponovo napadne komandanta.

– Pogledajte šta ću da uradim – reče Mark, pa podiže oružje i ispali kratki mlaz antimaterije.

Nestade polovina tavanice i svetlost Sunca prodre u prostoriju. Kiborg iznad sebe ugleda nebo i na njemu, pored sjaja Kaus Medijusa, i dva broda blizanca. Poluks i Kastor stajali su nad Palatom. Istog trenutka Palata zadrhta i stade i Gospodar shvati šta se dogodilo.

– Vi ste Mark Silard, prokleti đavo. Kako ste sve ovo učinili?

Mark se nasmeja ne ispuštajući oružje:

– Ne, ja nisam đavo. Ja sam andeo-spasilac! Došao sam da spasem ovaj porobljeni narod i da vas urazumim, Gospodaru Trevore. Vi morate prihvatiti lečenje. Šteta je da vaše moći služe isključivo u rušilačke svrhe kad biste mogli još mnogo učiniti za dobro Ujedinjenih svetova.

– Ujedinjeni svetovi i njihovi ideali – kiselo se nasmeja Kiborg.

– Ujedinjeni svetovi su federacija mekušaca i ništija, ispunjena milosrdem i glupšću. To je svet bića ograničenih fizičkih i psihičkih moći i bednika. Koji je čovek sposoban da savlada gravitaciju neutronske zvezde, da dodirne vatru nekog crvenog džina ili da zaviri onoj jami u vir. Niste nizašta sposobni: zato ste nas napravili. Sagrađili ste moćnije od sebe, da vam služe, ali znajte – mi ćemo ipak obrnuti stvari.

– Koga podrazumevate pod MI?

– Narod Kiborga!

– Vi to smatrate narodom. To je najveća gomila robova koja je ikad stvorena. To je narod koji čuti, jer ne može da govori, kojim se telepatski upravlja kao marionetama.

– Vi ne znate naše ciljeve – reče Kiborg.

– Morate zaboraviti sve vaše ciljeve – odlučno odgovori Mark. – Mislim, biće dovoljno da vi lično, Trevore, zaboravite te ciljeve.

– Ni po cenu smrti. Možete me odmah ubiti ovde.

– Ne, – reče Mark – ja ne ubijam. Ja nisam za to ovlašćen, jer ste vi zarobljenik. Imam sasvim dugačija ovlašćenja.

– Kakva?

Kiborg je gledao u Marka očekujući odgovor. Pitao se šta se to krije iza reči komandanta.

– Pustiću vas ako prihvatite naše uslove. Samo vas.

- Koji su vaši uslovi?
- Da napustite ovu planetu sami!
- Prihvatam.
- Spremni ste da ostavite svoje saradnike?
- Nemam dugog izbora.

To je ono što je Mark želeo da sazna. Videlo se da je Trevor Kamen-ski – Kiborg nepopravljiva ličnost. Ako prihvata ovaj uslov, to znači da ne odustaje od ideja.

– Dobro – nastavi Mark. – Drugo: želimo da znamo u čemu je tajna ove planete? Čime ona općinjava ljude?

– To ne znate? – upita Trevor podsmešljivo. – Vi to ne znate?

– Ne znamo, zato smo to i postavili kao drugi uslov.

– To je vrlo jednostavno. Struktura planete je takva da omogućava stvaranje nekog mikrotalasnog zračenja koje izaziva promenljivost Kaus Medijusa. Ta vrsta zračenja pripada poljima koja se stvaraju u ljudskom mozgu, i pošto je celokupno zračenje planete ogromno, ono ljudsku svest utapa u linije sila i tako je otupljuje i čini podložnom uticaju.

– Je li to sve što imate da kažete o tom problemu?

– Sumnjate?

– Ne, ne sumnjam, već znam da ste vi to polje pojačavali.

– I to znate – reče rezignirano Trevor, verujući da Mark to stvarno zna. – Znači, otkrili ste oba načina?

– Da. I mislim da je to bilo nehumano.

– Ne, tvrdim da nije: oba načina dovodila su do sklada celog sveta. Svih deset miliona ljudi. Danju je droga bila dobra da održava ritam rada čitavih stotinu sati, a noću su dugačke frekvencije, koje su propuštane kroz zidove, njihov san činile jednostavnim i usporavale metabolizam.

– Ipak, ja mislim da je bilo surovo naterati ljude da žive u tom ritmu – reče Mark.

– Ali, oni su preživljavali i postajali... Tu Kiborg zastade, jer sve što bi dalje rekao moglo je samo da razgnevi komandanta.

– Da, da, – dovrši Mark – postali su savršeno pripremljeni mozgovi za kiborgizaciju. A šta ste radili s telima?

Bilo je to pitanje koje je od početka mučilo Marka.

– Komandante, vi znate što mi mislimo o krhkim ljudskim telima i kakvu im vrednost pridajemo, ali, verujte, odavali smo im na kraju dužno poštovanje. Na polovima planete naći ćete uredna groblja sa imenom i prezimenom svakoga tela. Vi ne znate, ali mi imamo dušu. Ne verujete? Čak među nama ima i sujevernih.

Mark se tužno nasmeši i reče:

– Treći uslov je, Gospodaru, vaš pristanak da odete u izgnanstvo na pet godina. Za to vreme ne smete se družiti sa vašim narodom. Da, i želimo da znamo gde ste. Odaberite sami gde ćete se nastaniti.

Bio je to težak uslov. Mark je to znao, ali isto tako bilo je jasno da će ga Trevor prihvatiti, jer mu je bila potrebna sloboda po svaku cenu.

– Pristajem – reče brže nego što je Mark očekivao.

– Dobro, to sam i očekivao od vas. A sada: želite li da za trenutak oslobodim telepatsko polje, da se oprostite sa svojim ljudima?

– Nije potrebno, – reče Kiborg – šta da im kažem?

– U pravu ste. Onda možete ići. Slobodni ste. Brod vas očekuje. Za odlazak imate deset minuta.

Kiborg je gledao u Marka, ne shvatajući da je to ipak istina. Pitao se neće li ga možda komandant, kad mu okrene leđa, denihilizirati mlazom antimaterije. Okrenut leđima liftu, on počeo da se povlači klanjajući se. Bilo je smešno kako se ta ogromna metalna figura s antički skrojenom glavom klanja Marku i njegovom ocu i uzmiče verujući da se spasava.

– Gospodo, – reče Kiborg – nadam se da ćemo se sresti u boljim okolnostima.

Kad se približio liftu, on uskoči u njega i nestade prema svome brodu. Kroz otvor na tavanici oni ubrzo videše kako crna letilica poleće s platforme i nestaje u svetlosti.

Na ivici pukotine tada se pojavi malo Oposumovo lice i začu se glas:

– Otperjao nam je Gospodar glavom bez obzira.

– Šta radiš tu gore, pacove? – viknu Mark.

– Čekam da se sve završi. I pošto vidim da je sve gotovo, evo me kod vas.

Oposum skide svoj šešir s glave i skoči dole. Šešir se proširi poput padobrana i patuljak se spusti na sto.

– Gle, gle -- reče on -- jesu li ove kante gospoda Kiborzi?

Onda pride jednom od njih i kucnu ga noktom.

– Lepo zvoni, vidi se da je neka šuplja glava. Komandante, javljam se na dužnost!

Mark se radovao što vidi patuljka:

– Davole mali, ostavio si me ovde samog. Zamalo da me ovi mangupi srede.

– Komandante, – obrati mu se Oposum – vidim da se to nije desilo. A znate, ne bih voleo da me Gospodar ponovo vidi u vašem društvu. Pogotovu što ste ga opet pustili. Ja vas uopšte ne razumem.

– Od tebe to niko i ne traži. Reci jesi li mu zakačio goluba.

– Još pitate? Čak sam malo i zavirio u Kiborgovu ladicu. Komandante, trebalo je da to vidite. Još malo pa je kao moja. A goluba pismošu sakrio sam mu tako da ga ne bi pronašao ni najbolji Mišoliki.

– Ostaje još samo da dočekamo da se vrati?

– Do toga dana mogu proći go-

dine i decenije! – reče Petrus Silard.

Mark shvati da je sve vreme njegov otac bio samo nemi posmatrač, da nije izgovorio nijednu reč, nije pokušao ništa da učini. I on mu pozavide.

Pridoše potom stražaru koji je pokazivao znake života i ječao od bola. Oposum se nadnese nad njega i dodirnu mu ruke koje su visile, jer ih je Mark polomio veštim zahvatom kada se oslobađao zagrljaja. Čovek otvori oči, ugleda patuljkovo lice i užasnu se.

– Ne brini, prijatelju, nije ovo pakao, – reče Mark – među živima si.

Trebalo im je čitava dva sata da čovek shvati šta se desilo, a onda poče da plače trudeći se da odgovara na pitanja koja su mu postavljali. Čovek više nije znao ni svoje ime, ali uspeo je da shvati šta su od njega tražili. Mogao je da preuzme kontrolu Androida, jer i oni će biti potrebni, još dugo, dok se ovo veliko klupko ne razmrsi.

– A šta ćemo sa ovima? – upita Oposum.

– Njih ćemo ostaviti doktoru Tagorasu, on jedini može sa njima uspostaviti kontakt – reče Mark.

– Ako oslobodiš polje, – reče Petrus – možda bih ja mogao da uspostavim kontakt sa njima.

– Komandante, ja to ne bih radio – s užasom prošapta Oposum. – Mogu nas napasti iz potaje. Ne znate vi gde oni skrivaju oružje.

– Ne boj se, pacove! Prvu lekciju su već primili, a mislim da će odmah shvatiti i da ih je napustio Gospodar.

Mark za trenutak isključi telepatsko polje i odmah ga ponovo uključiti.

– Je li sve u redu? – upita oca.

– Da, prihvataju razgovor. Možeš da ih oslobodiš.

Posle pet minuta, koliko je stari Silard držao vezu sa Kiborzima, on reče:

– Mislim da im je sve jasno. Mole samo jedno: da ih ne prepustimo noći.

Tada Mark podiže oči prema nebu i shvati da se spušta veče. Palata je stajala na mestu, i na nju je padala noć. To joj se nije desilo još otkad je sagrađena.

– Pacove, učini nešto za te jadne mozgove.

– Na službi, gospodaru – rece Oposum.

– A ja idem da se malo odmorim.

Umoran iznad svega, Mark izade na veliku platformu i na obzorju ugleda Kaus Medijus kako zalazi. Gledao je nekoliko sekundi u zalazak plavog sunca, a onda mu se učini da pada u duboku tamu. Više nije mogao da izdrži od umora. Polako, spusti se na platformu osećajući toplinu koja je ostala od dana. Dok je ulazio u san, učini mu se da je video jato malih letilica Mišolikih kako obleću Palatu i sleću na slobodne površine. Poslednje što je osetio bio je topli povetarac koji je dolazio iz pustinja Planete opčinjenih.

Nije ni video ni osetio kad su Mišoliki doneli jedan mek ležaj, podigli ga na njega i pokrili ga toplim pokrivačem. Onda mu pride otac i pomilova ga po kosi, a zatim se uputi ka svojim ljudima – da ih probudi iz sna.

Oposum je uz Marka postavio stražu od deset najbolje naoružanih ratnika. Nije verovao cvoj palati strave i užasa i jedva je čekao trenutak da je razori.

17.

U svom životu Mark je sanjao mnoge snove. Među njima bilo je onih koji su proizlazili iz njegovog života, lepih i strašnih; mnoge je sam izabrao i primao ih posredstvom različitih uređaja ili droga, ali san koji je imao ove noći neće sigurno zaboraviti do kraja života. Bio je to san koji je po svojoj snazi i upečatljivosti, po opipljivosti koju

je osećao na sebi, bio realniji od same jave.

Skoro šezdeset sati budan i izložen velikim psihološkim naporima, Mark je ušao u san kao u veliku strašnu noć. Prvih minuta bilo je to spavanje bez snova, ali, kako je vreme odmicalo, u njegovoj svesti počeo da se stvara strašna slika i užasno osećanje.

Dok je padao u taj san, Marku se činilo da se u stvari budi. I budio se kao veliki crni pas, vezan teškim debelim lancem. Žedan i gladan, stajao je na suncu sred beskrajne pustinje. Izložen stravičnoj vrelini jednog plavog sunca i napadima jata insekata koji su ga ubadali po telu, on, Mark-pas, pokušavao je da se, zatežući lanac, uguši i prekine svoj pseći život. I uvek kad bi mu se učinilo da će umreti, pojavljivao se Crni Kiborg i osvešćivao ga, prisiljavao da nastavi svoj pseći život. Ubrizgavao mu je bolne injekcije dodatne energije.

Noći u tom psećem životu bile su još gore. U pustinji je bilo ledeno, pesak pod njim nalikovao je ledu, a iznad glave kružili su mu mali vampiri, sletali na njega i isisavali mu krv. Nemoćan, gledao je kako, visoko u orbiti, kruže, doleću i odleću brodovi ljudi. Nekoliko puta učinilo mu se da je video Poluks, koji kao da kruži tražeći svoga komandanta. Dizao se, zatezao teški lanac, pokušavao da arlauče od očaja, ali ništa nije pomagalo – noć je smenjivao dan, pa je posle opet dolazila noć. Sve gore i gore.

Probudio se iz dugog i teškog sna, u kome je proživeo čitav jedan strašni pseći život. Glava ga je još bolela od udaraca teške močuge kojom su ga tukli. Ležao je u beloj mekoj postelji, osvetljen blagom svetlošću. Kraj njega je sedela Vanda obuzeta nekom čudnom igrom. Nije primetila da se probudio, i on ispruži ruku prema njoj, dodirnu je i prošaputa:

– Žedan sam.

Vanda mu priskoči i prinese čašu neke osvežavajuće tečnosti. Držala mu je glavu i pomagala mu da pije. Još je osećao strahovit umor u telu i vrtoglavicu u svesti.

– Šta se dogodilo? – upita on slabim glasom. – Ničega ne mogu da se setim.

– Čuti, dragi, i nastavi da spavaš – reče Vanda. – Dobićeš još jednu dozu leka.

Ona prinese njegovoj mišici mali špric, kojim mu u tkivo ubrizga lek. Za trenutak osetio je neko rasvetljenje svesti, a onda opet pade u san.

Novi san bio je drukčiji. Sanjao je sebe kao Marka-psa, i to kako uspeva da prekine debeli lanac i da se otme silama koje ga napadaju. Trčao je nekud ka svetlosti u daljini, osećajući za sobom korake gonilaca i šum njihovih krila. Bežao je, a oni su ga već sustizali i dodirivali svojim kandžama. Činilo mu se da će poludeti od straha, jer snage u njegovim mišićima više nije bilo.

Onda se opet probudi i vide kraj sebe Vandu, oca i doktora Tagorasa, a ugleda i Oposuma kako čuči na ivici kreveta. Sad se osećao mnogo bolje nego posle prvog buđenja, čak je imao snage da im se osmehne. Vanda se naže nad njim i poljubi ga, a Tagoras mu reče:

– Nemoj da se naprežeš i da razmišljaš o onome što ti se događa. Ostavi to za kasnije. Jesi li gladan?

– Da, gladan sam – reče on.

Dok je Vanda donosila hranu, on se smešio gledajući u oca i Oposuma, koji je, poput neke igračke, stajao na ivici ležaja.

Halapljivo je pojeo neku toplu tečnost i komad sojinog hleba s mirisom anisa. Kad je to pojeo, Tagoras mu reče:

– Primićeš još jednom lek, i to će biti dovoljno.

Doktor mu ubrizga lek i on odmah zaspa.

U novi san ušao je drukčije. Gledao je neko vreme u lica svojih prijatelja, koja su menjala boju, krivila

se pred njim i pretvarala u neku psihodeličnu sliku, da bi polako nestala i pred njim se odjednom pojavilo široko zeleno polje, kojim je on, Mark-pas, trčkarao prema nekom lepom gradu koji je blistao u daljini. Staza kojom je trčao lako je krivudala poljem, prolazila je kroz šumarke i preko malih potoka, a on, Mark-pas, osećao se slobodnim i srećnim. Iz grada kome se približavao čuo je kako zvone zvona.

Kad se treći put probudio, osećao se sasvim dobro. Bio je snažan i potpuno oporavljen, znao je da može da ustane. Gledao je u Vandu, koja je opet igrala onu čudnu igru pomoću prstiju, konca i igala. Sećao se da je to video u svome detinjstvu.

– Šta to radiš? – upita je.

Ona se trže i veselo mu se osmehnu videvši ga budnog i potpuno oporavljenog.

– Zar ne vidiš, – reče ona – pletem bebi odelce.

Setio se tada veštine pletenja kojom su se u njegovoj porodici bavile žene. Bila je jedna od obaveza majke da isplete odelce za svoju buduću bebu. Ugledavši plavu boju, setio se da Vanda plete odelce za sina.

– Kakvo ćemo mu ime dati? – upita je.

– Petrus, zar ne? – reče ona.

Mark klimnu glavom, a ona mu pride i čvrsto ga zagrli. Sada se već osećao kao da mu se ništa nije dogodilo.

Tek za ručkom saznao je celu priču.

U dugoj operaciji koju su Oposum i on vodili za osvajanje Kiborgove Palate on je potpuno izgubio svaku računicu o vremenu, jer nije bio naviknut na dan koji traje toliko sati. I zaboravio je da uzme kapsulu sa drogom koja je sprečavala opčinjenost. U vreme dok je spavao prestalo je dejstvo kapsule koju je uzeo i njegov mozak je polako padao pod uticaj planete. I tada su ga napali ružni snovi i more koje više

nikad neće zaboraviti. U snu je doživeo ono što je Kiborg želeo da mu učini na javi.

Dok je umoran ležao na postelji koju su mu pripremili Mišoliki, odjednom je u snu počeo da zavija kao pas i da se baca po krevetu, kao da se bori sa strašnim silama mraka. Njegovo stanje izazvalo je užas među patuljcima i oni su se razbežali. Tek kad su se s Poluksa spustili Vanda i doktor Tagoras, koji mu je odmah ubrizgao lek, on se malo smirio i samo je zavijao u snu.

Mark se seti toga sna i ponovo ga uhvati jeza. Pitao se nije li iz ove bitke Trevor Kamenski možda izašao kao pobednik. Kakvim li su sve strašnim snovima bili izloženi ljudi koji godinama borave na planeti?

– Ne verujem da imaju takve probleme – reče doktor, – njih su Kiborzi napojili drogama koje sprečavaju lične snove. Oni mogu da sanjaju samo snove koje im izaberu gospodari, a gospodari nemaju namere da ih oštećuju strahom. Verujem čak da imaju samo lepe snove.

– Šta će biti sa njima? – upita Mark.

– Idu na moju planetu. Mislim da je tamo najpogodnije za njihov oporavak i vraćanje u normalan život pomoću rada.

Lepi pejzaži Tagorasove planete i rad sigurno će ih oporaviti. Mark je to znao.

– Hoće li ova planeta ostati prazna?

– Tako nešto, – odgovori Tagoras, – ali mislim da ćemo je dati gospodinu Oposumu i njegovom narodu na privremeno korišćenje – dok se ne donese odluka. Kao nosilac totema, vi imate pravo da o tome i sami odlučite. I komandant vaš otac se slaže.

Petrus klimnu glavom, a Mark pogleda Mišolikog koji je očekivao odgovor:

– Naravno. Mislim da je mogu

privremeno zaposesti, jer nama i tako nikad neće biti od koristi.

Oposum zadovoljno frknu nekoliko puta i uz to ispi još dosta pića.

Nekoliko dana Mark i Vanda boravili su na planeti obilazeći gradove opčinjenih, u kojima su Androidi i dalje održavali isti ritam života, jer Tagoras nije dozvoljavao da se sve najednom prekine. On je tvrdio da je iznenadna sloboda čak i opasnija od ropstva u koje čovek padne. Sve je trebalo obaviti izmenom ritma i pod kontrolom specijalista. Menjali su im sadržaj hrane, količinu droge, čak i teme snova, i tako su ih vraćali u svet ljudskih bića.

Kad se jednoga jutra probudio, Mark primi poruku od oca, koji žali što ne može sa njim da se oprosti, jer je morao naglo da otputuje. Male zvezde krenule su svojim putem. Mark je znao da Petrus nije želeo da se oprosti, jer je tako stvarao privid da se njih dvojica nisu ni rastali. Ali, osećao je, naći će se oni ponovo, ko zna u kojem sazvežđu, u kojem kontinuumu ili vremenu. A morao je da svoga oca jednom konačno vrati na Zemlju.

Za sve vreme Oposumovi ljudi doletali su na planetu i zauzimali prazne prostore, merkajući iz daljine Palatu, koju će kasnije rastaviti i prodati je nekome u delovima.

Jednog od poslednjih dana boravka na planeti Mark upita doktora šta će biti s ljudima koji su u hibernaciji, šta sa odvojenim mozgovima, a šta sa Kiborzima koji su bili u zatočeništvu?

– Ljude iz hibernacije već vraćamo u život i nastavljamo da ih lečimo kao i sve ostale opčinjene. S mozgovima je nešto teža stvar. Prvo, moramo ih izvući iz sistema u koji su stavljeni da ih onda oslobodimo zavisnosti i da ih, na kraju, anketiramo.

– Ne razumem, doktore, šta znači anketirati?

– Jednostavno, – reče Tagoras – upitaćemo ih žele li da postanu Kiborzi, i ako to žele – predložićemo im oblik u koji mogu da budu ubačeni, a ako žele nešto drugo – potrudimo se da im i to omogućimo.

– Mislite, ako izaberu smrt?

– Ja nisam rekao baš tako – nastavi doktor. – Ali, omogućićemo im klonovanje, pa ćemo ih tako rekonstruisati iz početka. Na neki način, bila bi to neka satisfakcija. Naravno, njihovo iskustvo zadržali bismo na matricama, da ga mogu primiti kad odrastu. Pa, jeste li zadovoljni odgovorom, komandante?

– To je nešto najpravednije što sam čuo. A Kiborzi?

– Bez obzira na sve, na njima ćemo izvršiti rekonstrukciju, pošto prvo iz njih isteramo đavola. Prvo ćemo im dati tela za rad, a ne tela za gospodarenje, a tek kasnije daćemo im predloge slične slobodnim mozgovima.

– Izvrsno, doktore – reče Mark.

– Vi zaista za sve imate odgovor i rešenje. Predložiću Savetu da vas odlikuje najvećim ordenom.

– Ali ne, ne za živu glavu, komandante – bolje zamolite Savet da mi pošalje nekoliko specijalista i čitavu vojsku tehničara – da izlećimo ovaj narod.

– To se podrazumeva. Vi ste zaista sve to zaslužili.

– Komandante, – reče doktor – ja se samo trudim da ispravim svoju grešku. Vi znate da je sve počelo mojim životnim delom – Kiborgom Trevorom Kamenskim. Ovaj rat, kao ni onaj prethodni, bojim se, još nisu završeni.

– Da – reče Mark zamislivši se.

– Ratovi s Kiborzima možda su tek počeli i vodiće se još dugo, sve dok i poslednjeg ne preobratimo u ljudsko biće.

– Tako je, komandante. Sve će to možda trajati dugo, ali Ujedinjeni svetovi moraju imati strpljenja i si-

guran sam da će svoje planove sprovesti do kraja. Ratovi s Kiborzima biće u istoriji samo epizoda kakvih je ona inače puna. Za njih će u dalekoj budućnosti znati samo istoričari, specijalisti, i ko zna kakvi računari.

– Pa, tako je – reče Mark. – Ali, doktore, ja sam došao da se sa vama oprostim i da vam poželim sve najbolje u velikom poslu koji ste započeli. Mislim, došlo je vreme da se Vanda i ja vratimo na Zemlju. Ona je nestrpljiva u očekivanju deteta.

– To je lepo, – reče zamišljeno doktor. – Lepo je da mlada žena želi da sama rodi svoje dete. Znate, to možda fizički nisu najzdraviji ljudi, čak su, mislim, opterećeni mnogo čime, ali zato najhrabrije idu ka budućnosti. Vaša porodica mogla bi ovom starom svetu da posluži kao primer.

– Hvala, doktore, i nadam se da ćemo se opet videti, a ako do vas naide moj otac, nagovorite ga da dođe na Zemlju.

– Pokušaću da ga nagovorim – reče Tagoras grleći Vandu i Marka.

– Onda, do viđenja mladi ljudi i srećan vam put! Pozdravite moje prijatelje na Zemlji ako ih još ima među živima.

Još jednom im steže ruku i nestade ka laboratorijama u kojima su ga čekali veliki i složeni poslovi. Ali, on im se radovao. Postao je opet koristan građanin Galaksije.

Na pisti gde je stajao Bel-Ami čekao ih je Oposum.

– Dečko moj, – reče Mark – opet se rastajemo. – Ali, koliko ja znam, ne zauvek. Nešto će nas opet sastaviti. Voleo bih da to više ne bude rat, već nešto mnogo prijatnije.

– I ja se nadam, – reče patuljak – a mislim da smo već imali i nekoliko lepih ideja.

Naravno, i može se desiti da te zbog njih potražim, pogotovo ako mi dole na Zemlji bude dosadno, –

reče Mark, i nastavi: – Slušaj Oposume, sad se prvo treba odmoriti, a vas čeka i preseljenje na ovu planetu, tako da sad znam gde ću te naći. I još nešto: da biste postali vlasnici planete, trebalo bi da budete članovi Federacije. Znam da ona vama nije potrebna i da vam ne bi prijali njeni zakoni, ali vi ste nama od velike koristi i prijateljstvo s vama prijatna je stvar. Nastojacu da tu stvar zabašurimo i zagubimo vaš zahtev. Pa neka se zaboravi da vam nije zvanično data. Mislim da vam to najviše odgovara.

– Komandante, mislim da ste vi pravi gospodin.

– Na službi, pacove – reče Mark i zagrlji ga podigavši ga visoko, a onda ga predade Vandi.

Kada su ga spustili na pod, Oposum zviznu svojom gubicom i odnekud se pojaviše dva Mišolika s velikom kutijom u ruci. Oposum je predade Vandi i reče:

– Ovo je za vašeg malog kad malo odraste. Nadam se da će mu se svideti.

Vanda otvori kutiju i unutra ugleda lutku u obliku Oposuma. Pravu igračku, kakvu bi sva deca volela da imaju.

– Gospodo generale, – nastavi Oposum – želeo bih da me vaš sin zavoli i pre nego što me upozna.

– Oposume, ti si pravi džentlmen – reče Vanda, a Mark doda:

– Jesam li ti rekao da je on i veliki političar? Pravi đavo!

Pozdravili su se još jednom, i Vanda i Mark zatim udoše u svoj mali brod koji ih odnese u naručje Poluksa.

Kiborgova palata postajala je sve manja dok konačno nije nestala u magli i isparenjima planete. Uskoro je iz njihovog vidokruga nestala i planeta, koja više neće biti Planeta opčinjenih već Planeta Mišolikih – jedno novo carstvo u okviru Ujedinjenih svetova, ali samostalno, snažno i neobično.

Za nekoliko sati Kaus Medijus video se samo kao mala zvezda u sazvežđu Strelca, a za nekoliko dana Strelac je bio samo sitno sazvežđe na crnom nebu. Poluks je leteo ka Zemlji koja ih je očekivala.

I dok je u slobodnim časovima Mark radio na svojim beleškama, rekonstruišući pomoću računara svaki detalj puta i svaki događaj, kako bi mogao podneti izveštaj Savetu i predati arhivu Mesecu, Vanda je pored njega, u uglu velikog ležaja, nastavila da plete odelce za svoju bebu.

U brodu poneki put zavlada takva tišina, da se mala spravica koju je Mark još uvek nosio sa sobom, dizala sa svoga mesta i kao neka ptica lepršala iznad njih narušavajući apsolutnu tišinu.

Gledajući Marka dok radi, Vanda na audiju uključi njegov omiljeni Četvrti Brandenburški koncert Sebastijana Baha, koji je izvodio orkestar sa Pegaza Beta. Ova muzika kao da nije dolazila iz audija, već je prodirala iz duboke prošlosti i samo prolazila pored njih odlazeći ka zvezdama i ka budućnosti. Mark podiže oči ka Vandi i njih dvoje istog trenutka ugledaše kako negde iza sazvežđa Perseja eksplodira neka super-nova. Oboje pomisliše isto, i smešeći se podoše jedno drugom u susret.

DREAMCORDER

»Sudnica je bila puna kao šipak«...

– Nije loše za početak – reče Dinu Olivetiju, sudskom izveštaču »Tribine«, Artur Benson, zavirujući mu preko ramena. – Samo, kompletan uvod treba da bude: »Sudnica je bila puna kao šipak u poznu jesen«.

– Što »poznu jesen«?

– Zato što će se raspasti. Neka se samo još Biberče uvuče unutra i zgrada suda će se raspasti pod težinom svekolikog krda.

– Preteruješ.

– Nimalo. Sa jedne strane, čak bih i voleo da se desi tako nešto. Opalim naslov »Pravda na staklenim nogama«, razvučem desetak stranica o kricima umirućih ispod ruševina, napravim paralelu nevine žrtve nesolidne gradnje-nevine žrtve nesolidnih zakona, tri fotosa i ja sam ovaj mesec odrobijao. Uopšte ne bih morao da se gnjavim praćenjem procesa.

– Lud si, Arture. Upravo je ovaj proces nešto na šta novinari čekaju celog života.

– A da malo ne prereruješ, Dino?

– Zar nisi upućen u stvar?

– Kačo da budem upućen kad sam juče stigao sa Marsa? Bukvalno, pao sam s Marsa, a onda me je glavni urednik poslao da pratim ovo, umesto Oriijane koja je, na svu sreću i moje ogromno zadovoljstvo, slomila nogu.

– Pa zar ti nije dala beleške sa ranijih ročišta?

– Ko? Oriijana? Ne podnosimo se. Jednom prilikom sam joj, kad je ona ovako uskakala umesto mene, kao radni materijal poturio »Uspa-

vanu lepoticu«. Ona, noramlno, ništa ne sumnjajući, nije proveravala šta sam joj dao, pa je Grimov tekst poslala u štampariju kao prvi deo feljtona. Ispala je poprilična gužva, i otada ne može da me smisli.

– Jasno, ja na njenom mestu ne samo što ne bih mogao da te smislim, nego bih ti zavrnuo šiju.

– Znam, ali od Oriijane se ipak očekuje da bude malo tolerantnija. Na kraju krajeva, ona mi je supruga... Nego, šta je to u ovom procesu, da bih morao da ga čekam celog života?

– Kao prvo, interplanetarna korporacija »San letnje noći« tuži Sašu Levija zbog povrede ugovora.

– Interplanetarna korporacija protiv pojedinca? Nije loše, mada smo imali i »Epl« protiv M. Džordansona, »L/L korporejtid« protiv Mie Raspućin...

– Arture, to je bilo pre desetak godina! Posle tih slučajeva korporacije su se opametile i u ugovore uglavile kauzulu po kojoj pojedinac, ukoliko povredi bilo koju tačku ugovora, ugasi sveću po upravnom postupku, a ovo je parnica...

– Vidi, postaje zanimljivo. A o čemu se, zapravo, radi?

– O čemu se zapravo radi? Arture, čoveče, pa gde ti živiš?

– Poslednjih pet meseci živeo sam na Marsu, juče ujutru sam bio u redakciji, ručao sa glavnim gazdom, posle ručka išao u kupovinu pošto je Oriijana slomila nogu, a kućna pomoćnica koristi godišnji odmor na Saturnovim satelitima, sinoć se zapio sa Stivom, a jutros, eto, živim ovde.

– »San letnje noći« je korporacija koja je otkupila pronalazak profesora Ivanova, spravicu koja može da snima snove i da ih posle umnožava kao kasete. Isto kao što je magnetofon sposoban da snima muziku, magnetoskopi i video-ri-korderi film i televiziju...

– ... a onda ti, pre nego što kreneš na spavanje, samo prikopčaš elektrode na glavu, uključiš spravu i ne sanjaš svoj san, nego onaj koji imaš na kaseti. OK, preskoči uvod, Mars možda jeste provincija, ali ipak sam imao prilike da odsanjam tri sna one nimfomanke, Peti Pek ili Peki Pet, kakoli se već zove...

– Da, samo što je Solarno Veće zabranilo da se snimaju snovi psihički nestabilnih osoba. Svaki psiholog iz tri kadra može da pogodi kako je san sanjala neka lutka, a onda tolika kazna da ni »San letnje noći« ne može da je plati a da ne stegne kaiš.

– Dobro, još uvek ima tipova koji bi vrlo rado sanjali za veliku lovu...

– Štos je u tome što je tehnologija cele skalamerije na nekom nivou štapa i kanapa, pa snimanje sna košta davo i po... Bez obzira na ogroman profit, a jasno ti je da se profit meri trilionima kredita, pošto, otkako je uvedeno dvočasovno radno vreme za većinu profesija, svet samo misli kako da ulupa slobodno vreme; dakle: bez obzira na ogromne profite, korporacija ne može sebi dozvoliti rizik da snima san za koji ne zna kakav će da ispadne na kraju. Ljudi ne mogu da biraju šta će da sanjaju i čova može da se trudi da sanja akciju koliko god hoće, a da na kraju ispadnu sećanja na dragu mamu i srećno detinjstvo.

– Koje niko normalan neće da kupi, pa makar se prodavalo u bescenje.

– Tačno. Onda su ljudi iz »Sna letnje noći« proključili da među silnim milijardama ljudskih bića ipak postoji nekoliko snažnih ličnosti koje mogu da kontrolišu svoje

snove i zapeli iz sve snage da ih angažuju za spavanje po ranije napisanim scenarijima. Jedan od takvih je i Saša Levi...

– Izgleda da počinje, skрати! Dogle se došlo u dokaznom postupku?

– Gotovo nigde. Ovih pet ročišta do sada samo je služilo za utvrđivanje proceduralnih pitanja. Ono pravo očekuje se tek danas...

– Mir, isprazniću sudnicu i narediti da se isključe kamere – lupao je čekićem o sto Roj Bin Junior, pokušavajući da nadjača buku u sudnici. – Korporacija »San letnje noći« protiv Saše Levija i tako dalje. Danas pristupamo ispitivanju optuženog. Optuženi, pristupite.

– Da, vaša pravednosti...

– Ukoliko niko nema ništa protiv, preskočićemo utvrđivanje generalija i odmah preći na stvar...

I predstavnik korporacije »San letnje noći« i advokat optuženog klimnuše glavom, na ogromno nezadovoljstvo reditelja televizijskih kompanija koje su pokrivale sudeње. Podatke o optuženom moraće da ubace kasnije, a to znači nekoliko izgubljenih sati u montaži.

– Da li ste razumeli optužnicu?

– Jesam, vaša pravednosti.

– Osećate li se krivim?

– Ne, vaša pravednosti...

– Mir, isprazniću i isključiću... Optuženi, možete li da nam date svoje viđenje događaja?

– Vaša pravednosti, svoje viđenje celog ovog zamešateljstva uobličio sam u san i snimio ga na kasetu...

– Protestujem! – pobunio se predstavnik »Sna letnje noći«. – Kasete sa snimljenim snovima optuženog vlasništvo su korporacije i ne mogu se prikazivati bez odobrenja upravnog odbora...

– Nije tačno – umešao se advokat optuženog. – Vlasništvo »Sna letnje noći« su samo one kasete koje su snimljene tehničkim kapaci-

tetima koji su vlasništvo korporacije i na kaseti koja je vlasništvo korporacije. Tehnički kapaciteti i kasete na kojoj je snimljen ovaj san vlasništvo su novoosnovane kompanije »Vladari snova«, za koju će, ubuduće, raditi moj klijent...

— Dobro — klimnuo je glavom Roj Bin Junior. — Prihvata se argumentacija odbrane, a samim tim odbija protest tužitelja. Jedino mi nije jasno kako mislite da realizujete projekciju sna meni, poroti, svedocima... Proći će najmanje šest meseci dok svi ne odsanjamo kasetu.

— Ako vaša pravednost dozvoljava, kompanija »Vladari snova«, u okviru dozvoljenih sredstava reklamiranja, pribavila je aparaturu kojom će svi prisutni moći da odsanjaju ovaj san. Potrebno nam je samo pola sata da montiramo elektrode i podelimo potpuno bezopasne pilule za spavanje...

— Neka bude! — lupio je čekićem Roj Bin Junior i zatražio od poslužitelja da mu donese jastuče koje će podmetnuti na sudijski sto...

*

— Pa, Arture, ne čini li ti se da sam bio u pravu kad sam ti rekao da je ovo proces koji novinar čeka celog života?

— Dino, bio si u pravu!

— Kažem ja!

— A sem toga, prvi put u istoriji profesionalnog novinarstva ima da se desi jedna revolucionarno prijatna stvar...

— Ne znam na šta misliš, Arture?

— Čoveče, od Gutemgerga pa naovamo, ovo će biti prvi put da nam redakcije plate spavanje na poslu!

*

Tri hiljade ljudi u sudnici spavalo je prvim snom.

Među usnulima patrolirali su jedino sudski poslužitelji, besni što im je promakla prilika da iz prve ruke saznaju pojedinosti ovako in-

teresanog procesa, i stručnjaci kompanije »Vladari snova«, kojima je bilo svejedno, pošto su bili u mogućnosti da odsanjaju kasetu čim je snimljena, nekoliko dana pre početka suđenja. Pogledali su merne instrumente, ustanovili da su svi, ili bar oni najvažniji, dobrano uplovili u prvu rem-fazu i startovali kasetu...

*

Zovem se Saša Levi.

Za svoju sposobnost da kontolishem snove saznao sam još negde u pubertetu. U prvo vreme, a posebno dok još nisam imao direktnih kontakata poželjne vrste sa ženama, režirao sam svoje snove i svake noći priređivao orgije kakve su se retko dešavale u istoriji čovečanstva. Normalno, seks nije bio jedini sadržaj mojih snova... Kada bih, recimo, pao na ispit ili doživeo neko drugo poniženje, odmah bih se bacio u krevet, na klupu u parku, jednostavno se naslonio uz zid, i odsanjao san u kome bih ponovio situaciju sa jave, samo sa rezom na mestu kad su stvari počele da se odvijaju na po mene neprijatan način i finalom po rođenom ukusu.

Kasnije, kad sam postao nešto stariji, shvatio sam da nema smisla kontrolisati svaki san. Takav način života krije u sebi mnoge opasnosti, a dve baš nezdrave posledice kontrolisanih snova su nezadovoljstvo javom, pošto u snu, posebno u snu u kome se događa sve onako kao što ja hoću sve može biti lepše i drugo: kontrolisani snovi su produkt svesnog, ega, a osnovna funkcija sna je baš doživljavanje novog, bilo da to novo dolazi iz podsvesti, bilo iz kasete sa snom...

Ne želim reći da sam se kontrole snova odrekao u potpunosti. Ne, tom svojom sposobnošću koristio sam se kao što pametan čovek koji voli da pije upotrebljava alkohol. Veće je zadovoljstvo uživati u sva-

kom pojedinačnom gutljaju, nego biti non stop pijan i nesvestan ne samo okoline, nego i ukusa i mirisa alkohola... Iskušenje je isto, isti su podsticaji koji vas teraju na san ili čašicu više i s ponosom mogu reći da sam jedan od onih koji su uspjeli da porok drže pod kontrolom i ostanu njegov gospodar...

Ponekad se moja veština isplatila ne samo meni nego i mojim prijateljima. Jedan moj prijatelj, teoretičar fizike, upleo se u dosta osetljivu hipotezu, koju nije mogao da proveriti samo zato što mu nisu bile dovoljno poznate sve moguće posledice reakcije koju je imao nameru da izazove. Problem smo rešili tako što je došao kod mene, uputio me u ono najnužnije, i onda sam ja spavao i sanjao reakciju nebrojeno puta, svaki put dozvoljavajući da stvari krenu svojim tokom, na svoj način. To je moguće, pošto kontrola snova ne znači samo sanjati po unapred pripremljenom scenariju, nego i mogućnost da se san desi onako kako bi se i dešavao po sebi, tu i tamo intervenišući u nekom ključnom momentu na račvanju stvarnosti...

Ne želim više da vas zamaram teorijskim aspektima sanjanja i kontrole snova, ali ovaj minimum morao je postojati, da biste znali šta to tačno znači.

Pre nego što su ljudi iz »Sna letnje noći« saznali za mene, živio sam, bez ikakvih ograda, kao srećan čovek.

Bio sam bogat. Osamdeset posto ljudi u Solarnom sistemu radi po dvočasovnom principu, odnosno onoliko sati koliko je potrebno da se obavi pojedina operacija, a onda ima slobodnih dana onoliko koliko mora isteći da bi se, ponavljanjem operacije, njihovo radno vreme svelo na zakonom propisana dva sata. Niko ljudima ne brani da rade više od toga, ali postoji nešto što bih ja nazvao atavizmom, otuđennošću koja proističe iz činjenice da

se još uvek radi ne iz zadovoljstva nego da bi se pribavila srdstva za život. Možda bih i ja poklekao pred tom političkom-ekonomskom predodređenošću da nisam po profesiji slikar, a slikari nikad nisu imali određeno radno vreme, ni u devetnaestom veku, kada je ono što zovemo radničkom klasom, moralo da rinta po šesnaest sati na dan da bi preživelo, ni u dvadesetom, kada se radilo osam ili šest... Imao sam sreću da budem priznat i bogat slikar. Možda na neki način nisam originalan, jer sam kopirao ono na šta sam nailazio u snovima – sa druge strane, možda to rade i ostali slikari, samo što je njihovo plagiranje snova nesvesno – uglavnom, moje su se slike prodavale kao alva i obezbeđivale mi standard koji bi čak i u ovo vreme mogao da se nazove luksuznim.

Osim slikanja, imao sam i svoju nauku, psihologiju sna. Nisam neki naučnik, ali je ta nauka bila tu da mi pomogne da se odmorim od slikanja i ispuni me zadovoljstvom spoznaje.

Imao sam i ženu koju sam voleo.

Družio sam se sa gomilom sveta, kako sa Zemljanima, tako i sa bićima sa Gajmeda.

Putovao sam mnogo.

Imao sam kućne ljubimce, psa i mačku.

Bio sam okružen gomilom stvari za koju sam na ovaj ili onaj način bio vezan.

Živeo sam na obali Jadranskog mora, u gradu koji se nekada zvao Dubrovnik...

– Šta bi?

– Pojma nemam, Dino. Uostalom, ti si stručnjak za kasete snova, a ja sam živio na Marsu.

– Arture, ti si gad. Da sam na Orijaninom mestu, odavno bih se razveo od tebe.

– I ja stalno govorim Orijani da bih se na njenom mestu razveo od

mene, ali bez rezultata... A priča ovog Leviya, šta kažeš? Boli glava!

– Boli glava, Arture!

*

– Zašto smo se probudili, Levi? – upita sudija Roj Bin Junior zaboravivši da lupi čekićem o sto i zapreti izbacivanjem iz sale i isključenjem kamera, verovatno zato što je u sudnici vladala grobna tišina. Utisak kasete sna bio je neobično jak.

– Tehnologija kasete snova još nije na zavidnom nivou, tako da je ovo što ste odsanjali do sada prva strana kasete. Da vas nismo probudili, možda biste kasnije imali glavobolju izazvanu nesnom u vremenu potrebnom da se kaseta okrene, vaša pravednosti.

– Sud zahvaljuje vama i predstavnicima kompanije »Vladari snova« na uviđavanosti.

– Ulažem protest! – javio se predstavnik »Sna letnje noći«, kome nije promakla nijansa u obraćanju Roj Bina Juniora Saši Levom; oslovio ga je sa »Levi«, a ne sa »optuženi«, kako je to zahtevala sudska procedura. Međutim, teško da bi se na osnovu toga proces mogao proglasiti neregularnim, ukoliko presuda bude nepovoljna po korporaciju.

– Zašto protest? – pitao je sudija.

– Vaša pravednosti, protestujem zbog toga što san u koji smo do sada imali uvid ne tretira direktno predmet procesa.

– Šta odbrana ima da kaže na to?

– Vaša pravednosti, mi tvrdimo da je snimljeni san relevantna činjenica za donošenje presude. Predlažemo, ukoliko vaša pravednost posle projekcije proceni da san za predmet spora nema nikakvu važnost, sud naše insistiranje tretira kao otežavajuću okolnost.

– Da li tužilac prihvata predlog odbrane?

– Da, vaša pravednosti.

– U tom slučaju, sud nema šta da doda...

– Vaša pravednosti, – obratio se Roj Binu Junioru tehničar kompanije »Vladari snova« – sve je spremno za drugi deo projekcije.

*

Prvi kontakt sa interplanetarnom korporacijom »San letnje noći« imao sam pre nešto manje od godinu dana.

Javio mi se telefonom treći potpredsednik korporacije. Ne našavši za shodno da mi predloži sastanak, odmah je prešao na stvar, ponudivši mi da sanjam za njih. Da je nastupio taktičnije, da nije bio beskrajno naduven, da mi se nije obraćao tonom koji je značio kako je već krajnje vreme da uvidim da je to smisao moga postojanja i da sam od malih nogu želeo jedino da sanjam za »San letnje noći«, možda bi danas naša saradnja bila i uspešna.

Odgovorio sam mu da ću razmisliti, na šta je on rekao da je to čist gubitak vremena, pošto su nacrti ugovora i scenarija već poslata poštom. Tehničari mogu da stignu još istog dana, rekao je, treba samo da pristanem. Takav odnos išao mi je na živce, pa sam rešio da se otarasim potpredsednika tako što sam obećao da ću ga nazvati za petnaest dana. Na to je i on izgubio živce, počeo je da priča hvalospeve o moći »Sna letnje noći«, pričao je o tome kako ne postoji čovek koji ima sve ispunjene želje u životu, a ono što ja poželim, predstavlja situaciju za korporaciju, bilo da je u pitanju novac, žene (bilo koja žena, podvukao je), moć, opojne droge ili bilo šta drugo, uključujući čak i mogućnost da ubijam nekažnjeno, ako slučajno imam takve prohteve. Hteo sam da mu odgovorim kako su moji prohtevi sasvim drugačije prirode i, srećom, takvi da ih i ja sam mogu zadovoljiti, ali jednostavno više nisam izdržao i samo sam spustio slušalicu.

Mogu reći da zbog jedne budale kao što je treći potpredsednik korporacije ne bih potpuno odbacio saradnju, mada bih kao uslov verovatno tražio da ostane bez posla. Kasnije se ispostavilo da otpuštanje trećeg potpredsednika korporacije nije nikakav problem, pošto je korporaciji koja se bavi distribucijom snova neuporedivo važniji jedan od desetak postojećih kreatora, nego biznismen kakvih ima na hiljade.

Kažem, u to vreme nisam kategorično odbacivao pomisao na saradnju; štaviše, ideja me je privlačila, pošto sam znao koliko dobar san znači, i nisam hteo da čovečanstvo lišavam te lepote.

Svaku vezu sa korporacijom odbio sam nekoliko sati kasnije, kad su prednacrti ugovora i scenarija stigli na moj terminal. Osim par detalja koji su se odnosili na radno vreme, ugovor je bio u redu, summa čaka fantastična, kretala se oko nekih 15% ukupnog profita; ono što me je potpuno opredelilo bila su scenarija, sve same bljutave priče bez mnogo smisla, slabo povezane sekvence nasilja, pornografije... Šund najgore vrste. Vratio sam pošiljku i negativan odgovor korporaciji.

Neko vreme nije se dešavalo ništa, a onda su mi gradske vlasti Dubrovnika saopštile da moram da se selim, pošto dve trećine severne jadranske obale treba da se pretvore u prehrambeni kompleks vrhunskog prioriteta. Takvih prehrambenih kompleksa uvek je premalo, a kad se nađe finansijer za neki od njih, sve ostalo postaje manje važno, uključujući i naučne institute, arheološke spomenike, turistička i stambena naselja. Iz novina sam saznao da »San letnje noći« finansira izgradnju kompleksa sa više od 50%, ali to nisam povezao sa sobom, nego sa olakšicama koje dobijaju oni koji grade prehrambene komplekse. Verovatno su bili

rešeni da ubiju dve muve jednim udarcem, samo što toga tada ja nisam bio svestan.

Sledeći udarac bio je direktniji. Spomenuo sam psa, kućnog ljubimca, koji mi je mnogo značio. Jednog jutra našao sam ga otrovanog, a za samo par sati javio se predstavnik »Sna letnje noći« da izrazi žaljenje zbog toga i saopštio mi je kako korporacija poseduje psa koji je **klon** mog ljubimca. Mogu ga dobiti istoga dana, ukoliko potpišem ugovor. Glatko sam odbio.

Žena koju sam voleo bila je savršena, osim u jednoj stvari, a ta bi, u normalnim okolnostima, prošla kao najobičnija buba u glavi od kojih niko od nas nije pošteđen. Sanjala je o tome da postane glumica. Uvek sam se smejao tome, imajući u vidu talenat koji je posedovala... »Snu letnje noći« nije bilo teško da sazna za njenu slabost i da je iskoristi. Plastičnom operacijom napravili su od nje pravu lepoticu, najbolji reditelji i pedagozi obučili je toliko da može da igra a da ne upropasti film. Posle toga ponudili su joj ulogu, pod uslovom da se više ne vidi sa mnom. Meni su ponudili da potpišem ugovor i uništim njenu karijeru na filmu. I to sam odbio.

Korporacija je onda počela da otkupljuje moja platna za fantastične sume novca i da ih uništava.

Na kraju su, manipulišući kapitalom, počeli da upropašćavaju firme u kojima su radili moji prijatelji.

Neko vreme sam izdržao, ali na kraju ipak uvideh da me neće ostaviti na miru sve dok ne potpišem ugovor.

I potpisao sam ga, unoseći u ugovor jednu klauzulu...

*

- Dino, ovo je bomba!
- Bomba, Arture! Ako obradimo stvari na pravi način, bogati smo do kraja života.
- Teško.
- Ti si lud!

– A ti budala. »Vladari snova« pustiće kasetu sa ovim snom u prodaju. Video si šta je san, kako se čovek oseća kada sanja da je Saša Levi kome se sve to događa. Misliš li ti da je tvoje ili moje pero takvo da može da ponudi bogatiji doživljaj?

– Nemaju svi snimače snova...

– Dino, nisi valjda toliko naivan da misliš kako nas takvi mogu obogatiti do kraja života?

– Nastavljamo! – rekao je sudija Roj Bin Junior. pošteno se proteglivši i sakrivajući zev. – Šta tužitelj ima da kaže na san tuženog? Upozoravam vas, pre nego što kažete bilo šta, navodi su takvi da se činjenično stanje vrlo lako može utvrditi i da vam se ne isplati da taktizirate, jer će vam to biti uzeto kao vrlo otežavajuća okolnost...

– Vaša pravednosti, – rekao je predstavnik korporacije – potpuno smo čisti pred zakonom, osim ako se eventualno ne dokaže da smo ubili psa tuženog, što je nemoguće, pošto se tako prijavim sredstvima »San letnje noći« ne koristi. Tačno je da smo pomogli bivšoj ljubavnici tuženog da postane glumica, ali niko nam ne može zabraniti da se bavimo mecenarstvom, isto kao što je stvar potpuno slobodnog izbora filmske zvezde koga će pustiti u krevet. Što se tiče slika optuženog, sticanjem prava vlasništva nad platnima možemo sa njima da radimo šta god hoćemo, uključujući i uništavanje, ukoliko ista platna nisu pod zaštitom Solarne akademije, a tuženi, dozvolite, ipak nije baš toliko kapacitet...

– Isto kao što bi za podizanje prehrambenog kompleksa u Dubrovniku čovečanstvo trebalo da vam bude zahvalno, a osiromašenje prijatelja tuženog nesrećan je sticaj okolnosti, zar ne?

– Tako je, – vaša pravednosti.

– Dobro, – rekao je Roj Bin Ju-

nior – pred zakonom ste čisti, ali da li je sve to bilo baš jako moralno?

– Etika ne spada pod jurisdikciju nijednog zakona, vaša pravednosti. S druge strane, opet, čim je tuženi potpisao ugovor, vodili smo računa o njegovim željama. Da li tuženi negira da se materijalni status njegovih prijatelja popravio otkad je pristupio »Snu letnje noći«? Ili da je mogao ponovo da bude sa svojom ljubavnicom da je to hteo? Da je ranije potpisao ugovor, možda bismo mogli da više pažnje posvetimo razmatranju činjenice da je libanska obala isto toliko pogodna za izgradnju prehrambenog kompleksa kao i Jadran?

– Ne negiram.

– I tako, vi tužite Sašu Levića za neizvršavanje ugovora?

– Da, vaša pravednosti.

– Kako?

– Tuženi nije snimio ni metra kasete sna po scenarijima prema kojima je morao da snima.

– Nije hteo da snima?

– Ne, vaša pravednosti. Snimao je, ali ne ono što se od njega traži.

– Tuženi, kako odgovarate na ovu optužbu?

– Vaša pravednosti, – nasmešio se Levi – klauzula koju sam uneo u ugovor kaže da imam prava da se, sanjajući ono što hoću, dovedem u stanje da mogu da sanjam ono što piše u scenariju. Ne osećam se krivim zbog toga što je vreme koje mi je potrebno za pripremu duže od onoga koje tehnički kapaciteti »Sna letnje noći« mogu da izdrže za snimanje u jednom cugu!

– Radi se o zloupotrebi klauzule, vaša pravednosti! – zapenio je predstavnik »Sna letnje noći«. – Nije tačno da mu je toliko potrebno za pripremu!

– Možete li to dokazati! Da li znate tačno šta se događa u mehanizmu njegovog načina kontrole snova? Imate li uvida u san dok se

snima? – bombardovao je pitanjem advokat Saše Levija.

– Ugovor predstavlja obostrani pristanak stranaka! Njegova dužnost bila je da...

– Dužnost, ne zakonska obaveza?

– Da, pa šta?

– Zakonska obaveza podleže zakonu a ispunjavanje dužnosti je stvar morala, koji, kao što rekoste, ne podleže nijednoj jurisdikciji...

*

– Dino, Artur je. Ne ljutiš se što sam te probudio?

– Uopšte...

– Baš si drug.

– Nisam drug, nego mi se ne isplati da se sada ljutim, pošto ti ovako, preko telefona, ne mogu razbiti nos. Ljutiću se kada te sretnem licem u lice...

– Važi! Kaži, kako se završilo? Nisam mogao da sačekam presudu, znaš da Orijana ima slomljenu nogu, a treba da izdiktiram izveštaj u štampariju... Hteo sam da slušam vesti, ali mi je sprava skroz crkla.

– Hoćeš li »Crvenkapicu« ili »Srećnog princa«?

– 20% mog honorara za tačnu informaciju.

– Malo.

– A to što ja tebi nisam naplatio ideju za početak izveštaja? Ono sa šipkom u poznu jesen?

– Prenesi Orijani moje saučešće.

Grozno je živeti sa nekim od tvoje sorte.

– Slažem se, preneću tvoje saučešće, čim mi kažeš šta je presuđeno...

– Odbijen je tužbeni zahtev »San letnje noći«, a ugovor se smatra nevažećim, bez prava na bilo kakva potraživanja bilo koje strane. Predstavnik korporacije pretio je Levom, ali su to samo prazne priče. Kad Levi počne da snima za »Vladare snova«, »San letnje noći« ide u treću ligu...

– Daj, Levi nije jedini kreator snova na svetu...

– Nije, ali nijedan od njih ni za kakve pare, ako imalo drži do sebe, neće hteti da snima za »San letnje noći«. Tim pre što je kod »Vladara snova« istaknuta ponuda za svaki san...

– Znači, »San letnje noći« će ubuduće moći da snima samo na sreću običan svet...

– Ako budu mogli finansijski da izdrže. Snimanje Levijevih snova koštalo je da ti ne kažem koliko.

– Dobro, Levi nije sanjao po njihovom scenariju, ali oni su i dalje vlasnici onoga što je fakat snimio. Valjda i to može da se proda...

– Kome da se proda? Znaš li ti o čemu se uopšte radi? Stotine i stotine metara kasete snova sa jednim jedinim uspavljujućim motivom: ograda i nebrojene ovce koje je preskaču...

OBAVEŠTENJE ČITAOCIMA

U ediciji naučno-fantastičnih romana naše i vaše biblioteke X-100 do sada smo objavili dva romana o svemirskoj lutalici Marku Silardu i njegovoj borbi protiv moćnog Kiborga, koji uz pomoć svojih ljudi — robota želi da zavlada Galaksijom.

Ukoliko su vam se ovi romanii svideli, pišite nam, jer postoji mogućnost da ih o istom junaku objavimo još nekoliko, zavisno od toga na kakav su prijem našli.

Prema tome, sve zavisi od vas, dragi čitaoci. Stav Redakcije naučno-fantastičnih romana je da se u ovoj biblioteci objavljuju isključivo romanii kakve vi budete tražili.

Pišite nam na adresu: NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Redakciji SF romana, Bulevar 23. oktobra broj 31, 21000 Novi Sad.

Vaš
GRADIMIR PAŠĆANOVIĆ
urednik SF izdanja

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
MORU**

razonodiće vas

ROMANI

X-100

**· VESTERN
· KRIMI PRIČE**

SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA

KOD SVIH PRODAVACA NOVINA

NOVA SERIJA EDICIJE X — 100

LJUBAVNI ROMAN

SVAKOG 5. I 20. U MESECU

ZA VAŠU RAZONODU

ODABRANI ROMANI • ODABRANE TEME

NAJLEPŠI LJUBAVNI ROMANI

**PONELI
SMO SVE ZA ODMOR!**

TO I NIJE NEOPHODNO JER VAS

LETNJA
ROTO-BIBLIOTEKA X-100 **Panorama**

**SPECIJALNO IZDANJE
ROTO-BIBLIOTEKE X-100,
OD 1. JULA, ČEKA NA SVIM
KIOSCIMA U ZEMLJI!**

**OBIKNE ZABAVNOG MATERIJALA NA 148 STRANA
REVIJALNOG FORMATA I PO CENI OD 200 DINARA**

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

← novo novo novo novo novo novo novo novo novo novo novo novo novo novo novo →

USKORO! USKORO! USKORO!

★ ★ ★

SERIJA AKCIONIH NAUČNO-FANTASTIČNIH ROMANA

★ ROMANI O LUTANJIMA BESKRAJNIM PROSTRANSTVIMA
KOSMOSA, O SUKOBIMA DOBRA I ZLA, O ZVEZDANIM
RATOVIMA, O TAJANSTVENOJ PRAINTELIGENCIJI KOJA
VLADA NEISTRAŽENIM DUBINAMA SVEMIRA. . .

★ ROMANI O PUTOVANJIMA KROZ MISTERIOZNE I
NEDOKUČIVE LAVIRINTE PROSTORA I VREMENA!

★ ROMANI PUNI AKCIJE I DRAMATIČNIH OBRAČUNA IZMEĐU
BIĆA IZ RAZLIČITIH DELOVA GALAKSIJE!

★ ROMANI SUROVE DRAMATIKE, IZNENAĐENJA I
NEOČEKIVANIH OBRTA!

★ ROMANI KOJI ĆE VAS SIGURNO ZABAVITI I NAVESTI NA
RAZMIŠLJANJE!

◀ **USKORO! USKORO! USKORO! USKORO! USKORO!** ▶

ELIPOTA 8

101 SAVET
DA BUDETE
LEPI, ZDRAVI I VITKI

SPECIJALNO IZDANJE
CASOPISA „ELIKSIR“
CENA 200 DIN.
LETO 1985

FLERT,
310,
ENIGMA
TOALETNE
VODE
IZ KOLEKCIJE

Jaalyo

ONE SU VITKE I VITKE

SUNČANJE U 9 LEKO

KOMPLETAN ROMAN

DURAN DURAN
I DRUGI COLIC

IZDANJE MIRA - KOZMETIKA NOVI SAD

SLEDEĆA SVESKA 10. AVGUSTA

UJED KOBRE

Broj **3** • 100 dinara

S. TYRKLEY

U sledećoj svesci naše SF edicije objavljujemo roman S. Tyrkleya, **UJED KOBRE**. Roman o životu na Zemlji nakon razornog termo-nuklearnog rata. Gradovi su pretvoreni u ruševine, pod dejstvom radijacije nastaju čudovišni mutanti. . .

Iskra civilizacije ostala je jedino u Supergradu, ogromnoj naseobini pod specijalnom kupolom koja je spasila stanovnike od pogubnog dejstva radijacije. Supergradom vladaju Upravljači, koji zavode totalitarni režim u kome stanovnici imaju samo dva prava: da slepo izvršavaju naređenja upravljača i da ne misle. . .

Četvorica hrabrih: Rik Muni, Viktor Ladonga, Džoe Mekfraj i Beni Kater ne mire se sa postojećim stanjem i organizuju pobunu protiv Upravljača. Počinje neravnomerna borba. . .

Da li će pobuna protiv Upravljača uspeti?

Da li će pobediti hrabri ili moćni?

Kakva će biti budućnost civilizacije na Zemlji?